

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

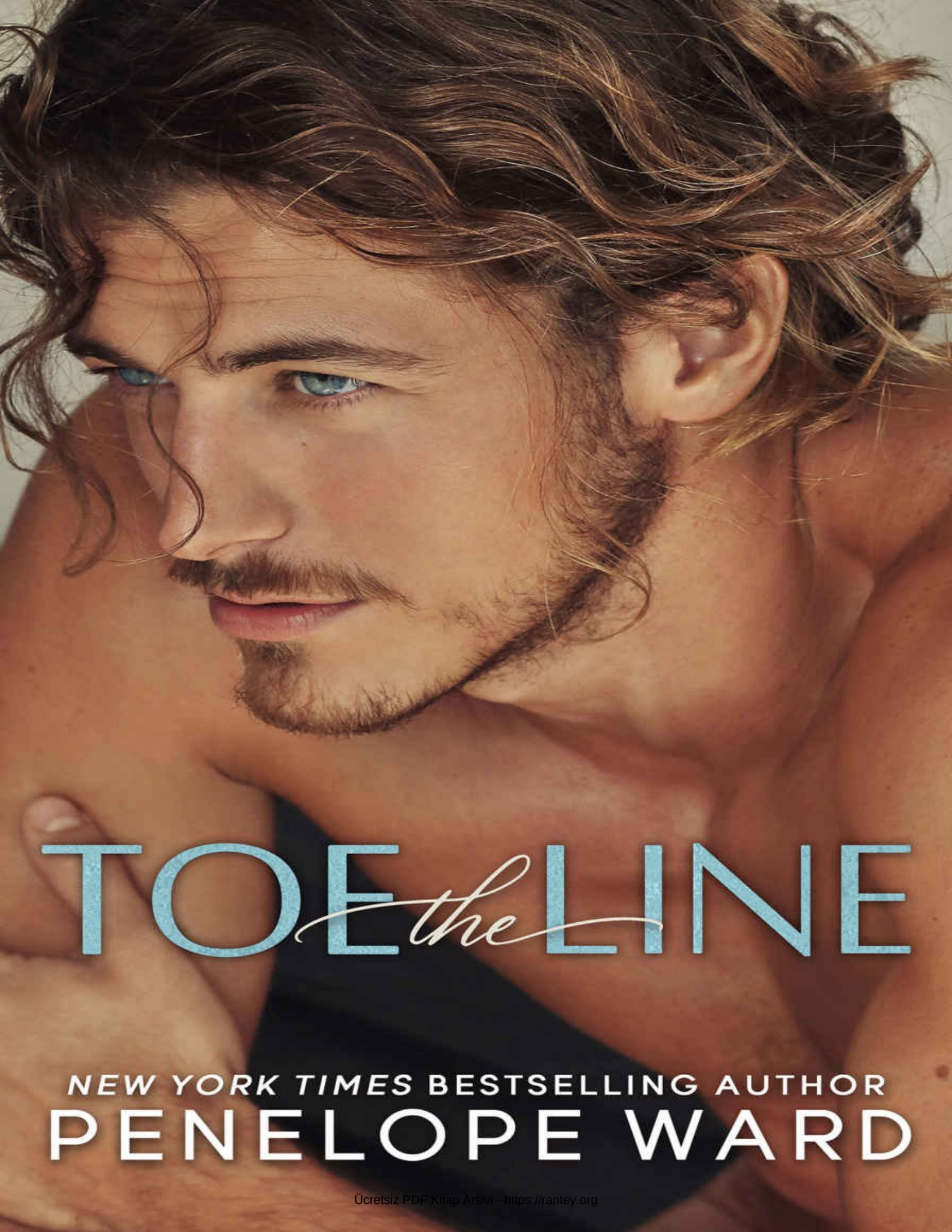
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TOE *the* LINE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
PENELOPE WARD

K E^{the} LINE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
PENEL^oPE WARD

Birinci Baskı Telif
Hakkı © 2022
Yazan Penelope
Ward

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek kişiler, yaşayan ya da ölü varlıklar, yerler ya da olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kurgu: Jessica Royer Ocken
Düzeltilme ve Biçimlendirme: Elaine York, [Allusion Publishing](#)
Düzeltilme: Julia Griffis
Kapak Modeli: Christian Ganon, @christianganon46
Kapak Fotoğrafçısı: Martin Traynor
Kapak Tasarımı: Letitia Hasser, RBA Designs

TABLE OF CONTENTS

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[İkinci](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Sonsöz](#)

[Bülten Kaydı](#)

[Penelope Ward Yazarının Diğer](#)

[Kitapları Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

CHAPTER 1

NOELLE

HAZIR BULUNAN

IT'S FUNNY HOW Hayatınızda önemli bir şey olduğunda nerede olduğunuzu ve ne yaptığınızı her zaman hatırlarsınız.

Anaokulunda resim odasında öğretmenimin o sabah okula giderken bir trafik kazasında öldüğünü duyduğumu kesinlikle unutamam. Ve babamla bowling oynarken ilk kez regl olduğumu her zaman hatırlayacağım.

Bugün bu listeye ekleyeceğim başka bir şey daha vardı. Archie Remington'ın düğün davetiyesini aldığımda nerede olduğumu her zaman hatırlayacağım: Wonder Nails'in pedikür koltuğunda, zarfı açtıktan sonra gözyaşlarımı tutmaya çalışırken aynı zamanda ayaklarımın altına sürülen lifin gıdıklamasıyla istenmeyen kahkahalarla mücadele ediyordum.

Kıkırda

ma.

Sniffle.

Kıkırda

ma.

Sniffle.

Sandalyede otururken zamanımı en iyi şekilde değerlendirmek için yanıma bir yığın posta almıştım. Yığının ortasında, üzerinde kalın bir krem rengi kırtasiye malzemesi bulunan bir zarf vardı:

*Hayatlar ımız / sevgiyle birleştirirken l ¼tfen varlı ğ ınızla bizi
onurlandır ın.*

Mariah ve Archie

12 Ekim Cumartesith saat 17:00

St. Catherine Kilisesi Sonoma,

Kaliforniya

Lindall Estates'de Kokteyl Saati ve Resepsiyon

Son yedi yıldır Archie benim en iyi arkadaşım dı. Mariah'yla çıkt ı ğ ını biliyordum; hatta bir keresinde iş için Kaliforniya'ya gitti ğ imde onunla tanış mış ve bunu Archie'yi ziyaret etmek için bir fırsat olarak kullan mış tım. Ama bana bu daveti göndermeden önce nişanlı oldu ğ unu söyleme nezaketini gösterebilir miydi? Yıllar boyunca pek çok samimi e-posta alış veriş inde bulunmuştuk. Hayatında olup biten hiçbir şeyi anlatmaktan çekinmezdi. Öyleyse neden bu önemli haberi benden sakladı ve sanki sanal bir yabancıymış ım gibi öğrenmemi istedi? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Kadın pedikürümü bitirirken ben bunun üzerine düşünmeye ve kıpırdanmaya devam ettim.

Ayak parmaklarım tamamlanmış tı ve ihanet duygusuyla dolup taşı yordum, manikür salonundan çıkar çıkmaz Archie'yi aradım. Telaştan, New York'un iş lek kaldırımında dururken giymem için verdikleri kağıttan parmak arası terlikleri çıkarma zahmetine bile girmemiş tım.

Archie ikinci çalış ta telefonu aç tı, derin sesi zaten hassaslaş mış sinirlerimi gıcıklı yordu.

"Noelle?" Durakladı. "Her şey yolunda mı?"

Muhtemelen soruyordu çünkü yıllar boyunca yakın olsak da, telefonda gerçekten konuştu ğ umuz zamanların sayısı muhtemelen bir elin parmaklarını geçmezdi. Tercih etti ğ imiz iletişim yöntemi her zaman e-posta olmuş tu. "Nasıl olabilir sen değil var söyledi Ben sen almak Evli misin?" Sesim çatallaşt ı.

"Ne? Bunu nereden biliyorsun?"

"Bilmemi istemedin mi? Sen neden bahsediyorsun? Bana bir davetiye gönderdin!"

Hat bir anlığına sessizliğe gömüldü. "Kahretsin. Tek yaptığım bir isim ve adres listesi vermektir. Bu kadar çabuk bir şey göndereceklerini bilmiyordum. Gelecek hafta sonu sana söylemeyi planlıyordum."

Archie ve ben ailelerimizin ortak yazlık evlerinin bulunduğu Whaite's Island, Maine'de buluşmayı planlamıştık. Evin yarısı artık Archie'nin üzerine olduğu için, o ve ben bir emlakçıyla buluşup evi satma konusunu görüşecektik. Florida'ya taşınmış olan ailemin yerine ben gidecektim. Şu anda satıcılar piyasasındaydı, bu yüzden evi elden çıkarmak için doğru zaman gibi görünüyordu. Evi birkaç yıldır mevsimlik kiracılara kiraliyorduk.

"Çok üzgünüm, Noelle. Mariah'nın annesi kendini aşmış olmalı. Yemin ederim bu şekilde öğrenmeni asla istemezdim. Lütfen bunu bil."

Ben şaşkınlık içinde öylece dururken yanımdan bir sürü insan geçti. Archie'nin doğruyu söylediği sonucuna vardım, ancak açıklamasına rağmen yine de bir üzüntü hissettim.

Hattaki sessizlik tuhaf bir hal alınca Archie, "Bunu telafi etmek için gelecek hafta sana en sevdiğin votka soslu makarnayı pişireceğim," dedi.

"Evet..." Mırıldandım. "Tamam." Göğsüm ağrıyordu.

Lanet makarna yüzünden değil. En iyi arkadaşım evleniyordu ve bu karmaşık bir durumdu.

Archie ile ilgili olan şey? Şimdi en iyi arkadaşımdı, ama bir zamanlar... neredeyse daha fazlasıydık. O yaz hayatımın en büyük dersini aldım: En iyi arkadaşınız tarafından kalbinizin kırılması için iyi bir yol, çizgiye nasıl uyacağınızı unutmaktır.

CHAPTER 2

NOELLE

GEÇMİŞ

THERE WAS NOTHING Tuzlu havanın ilk esintisi gibi. Whaite's Island, Maine'e bundan önce de birkaç yaz gelmiştim ama gelmenin heyecanı tıpkı ilk seferki gibiydi. Hiç eskimedi. Yılın büyük bölümünde şehrin zehirli dumanını soluduğunuzda, buradaki temiz havayı takdir etmek kolaydı.

Ailemin arabasından indim ve yeni yazlık evimize baktım. Fotoğraflarını görmüş olmama rağmen, ilk kez bizzat görüyordum. Geniş, ferah bir verandası ve tonlarca büyük penceresi olan tipik okyanus kenarı, kiremit tarzı bir evdi. Çimler güzelce bakımlı ve çiçeklerle dolu çalılar araziye çevreliyordu.

Annem, "Hayal ettiğimden daha da çarpıcı," dedi.

Keşke bu ev sadece bizim olsaydı. Babam, arkadaşı ve akıl hocası Archer Remington ile yarı yarıya anlaşılmıştı. İkisi de ceza savunma avukatıydı ve babam New York'ta bir süre Archer'ın yanında çalışmıştı. Bay Remington şirketlerinin Batı Yakası bölümünün başına geçmek için ayrıldığında, babam ve o dost olarak kalmışlardı. Archer ve eşi Nora'nın benden birkaç yaş büyük ve hukuk fakültesi son sınıf öğrencisi olan Archie adında bir oğulları vardı. Yıllar boyunca onlarla burada karşılaştığımız önceki seferlerde kendi evimizi kiralamıştık. Bu benim ilk defa

Benedict ailesi, Remington'larla aynı çatı altında kalacaktı.

"Buranın evimizin yarısı olduğuna inanamıyorum," diye mırıldandım, gözlerim yolun karşısında, uzaktaki okyanusta geziniyordu.

Büyükannem hastaydı, bu yüzden son birkaç yıldır seyahat etmemiştik ve Remington'ları görmeyeli de epey olmuştu. Oysa onlar oğullarının küçüklüğünden beri yazları sürekli buraya geliyorlardı. Archie'nin adada bir sürü arkadaşı vardı, oysa ben daha önce buraya geldiğimiz birkaç seferde ya içime kapanmış ya da ailemle takılmıştım. Bu yazın farklı olmasını istiyordum ve beni öldürse bile kendimi sosyalleşmeye zorlamayı planlıyordum. Sonbaharda Boston Üniversitesi'nde üniversiteye başlamak için iyi bir pratik olacaktı. Artık bu mülkün yarısına sahip olduğumuzu düşünürsek, kalıcı arkadaşlar edinmek benim yararına olacaktı, özellikle de burada yıl boyunca yaşayan çok sayıda insan olduğu için.

Ön kapıya yaklaşırken kalbim küt küt atıyordu. Archie'yi göreceğim için endişeliydim. Onunla hiçbir zaman gerçekten etkileşime girmemiş olsak da, ona karşı hep istenmeyen bir aşk beslemiştim. Aslında ondan pek *hoşlanmıyordum* ve o da beni tanımak için hiç çaba sarf etmemişti. Ama şimdi, aynı çatı altında, birbirimizi tanımaktan başka seçeneğimiz yoktu.

Remington'ların cipi dışarıda park halindeydi, yani kesinlikle çoktan gelmişlerdi. Babam kapıyı açmak için Archer'ın gönderdiği anahtarı kullandı ve gülümseyen Nora Remington'ı görmeden önce ayak seslerini duydum.

"Başardın!" Işıl ışıl parlıyordu. "Noelle! Aman Tanrım, şu haline bak. Ne kadar da büyümüşsün."

Nora beni son gördüğünde on beş yaşlarındaydım. Şimdi on sekiz buçuk yaşındaydım, yani o zamandan beri kesinlikle çok değişmiştim.

"Turum için hazırım," dedi annem Amy, ben bir yanıt oluşturmamadan.

Archer Remington merdivenlerden indi ve babamın omzunu sıvazladı. "Yolculuk nasıldı, Mark?"

"Olaysız," diye yanıtladı babam etrafına bakınırken.

"Archie nerede?" Annem sordu.

Nora, "Üniversitede halletmesi gereken bazı işleri varmış, o yüzden okuldan doğruca geliyor," diye cevap verdi. "Yarın gelecek."

İçimi bir rahatlama kapladı. Günün geri kalanında yeni çevreme huzur içinde alışacaktım.

Bay Remington bana baktı. "Noelle ne zaman büyüdü?"

Omuz silktim ve ayaklarıma bakarak utangaç bir şekilde gülümsedim.

Babam koluna bir şaplak attı. "Beni bekleyen soğuk bir biran olsa iyi olur, ihtiyar."

"Tennis kortunun yanında bir soğutucu hazırladık bile."

"Ah... hiç vakit kaybetmiyoruz, değil mi?" Babam kıkırdadı.

Archer'ı arkadan takip ederken, "Kıçını tekmelememe hazırsındır umarım?" dediğini duydum.

Archer ve Nora Remington benim ailemden yaklaşık on yaş büyüktü. Nora, Archie'yi doğurduğunda neredeyse kırk yaşındaydı, yani şimdi altmışın üzerinde olmalıydı. Archer onun akıl hocası olduğunda babam hukuk fakültesinden yeni mezun olmuştu. Şimdi babam kendi çapında başarılı bir dava avukatıydı. Hem babam hem de Archer bu yaz adada uzaktan çalışacak, müvekkilleriyle görüşmeleri gerektiğinde de ara sıra seyahat edeceklerdi.

"Sana odanı göstereyim, Noelle." Nora gülümsedi.

"Çok sevinirim."

Annem mutfağa doğru ilerlerken, ben de Nora'yı büyük merdivene kadar takip ettim.

Odamın kapısını açtı. "Sanırım evdeki en iyi manzaraya sahipsin."

İkinci kattaki pencere gerçekten de yolun karşısındaki okyanusun hoş bir manzarasını sunuyordu. Dalgaları duyabiliyordum.

ve hatta bir deniz fenerini bile görebiliyordum. İçimden bir ses burada bir bebek gibi uyuyacağımı söylüyordu.

"Bavulunu boşaltman için sana bir şans vereceğim," dedi Nora. "O zaman aşağı inip bir şeyler yemelisin. Acıkmış olmalısın."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Yatak odamda bağlantılı bir banyo ve büyük bir dolap vardı. Beyaz çarşaf lar yeni yıkanmış gibiydi ve oda denizcilik motifleriyle dekore edilmişti. Duvar da yıpranmış ahşap bir çapa asılıydı ve köşede kalın lacivert ve beyaz çizgili bir aksen sandalyesi vardı.

Eşyalarımın çoğunu yerleştirdikten sonra annelere ve Remington'lara alt katta katıldım. Nora somon füme, zeytin ve çeşitli kraker ve peynirlerden oluşan bir şarküteri tabağı hazırlamıştı.

Ailem yemek yedikten sonra masada oyalanırken ben de yürüyüşe çıkmaya ve çevreyi incelemeye karar verdim. Buradayken koşu yapmayı planlamıştım, bu yüzden yarın sabah tan önce bir rota belirlemek istedim.

Biraz yürüdüm ama sonunda yolun aşağısında şirin bir butik giyim mağazasında durdum. İçeri girdiğimde bir zil çaldı.

Plaj kıyafetlerini incelerken benim yaşlarımda bir kız yanıma geldi.

"Bir şey bulmanıza yardım edebilir miyim?" diye sordu. "Ah, hayır." Başımı salladım. "Sadece göz gezdiriyordum." "Turist misiniz?" diye sordu.

"Ailem burada yeni bir ev satın aldı, bu yüzden sanırım artık tam olarak turist değilim, ancak sadece yaz aylarında burada olacağım."

"Eviniz nerede?"

"Shady Oak Drive'da."

"Güzel." Bir an durakladıktan sonra "Sen ve ailen mi yoksa... kocanız mı?" diye sordu.

"Kocam yok." Güldüm. "Daha on sekiz yaşı ndayım."

"Benim yaşıma yakın olduğunu düşündüm. On dokuz yaşı ndayım."

Başımı salladım. "Sadece ailem ve ben varız. Evi bazı aile dostlarımızla birlikte satın aldık. Remington'ları tanıyor musun?"

Gözleri büyüdü. "Aslında biliyorum. Kız kardeşim bir yaz Archie'yle çıkmıştı."

"Vay canına. Tamam."

"Evet. Kalbini kırdı, üniversiteye gitmeden önce her şeyi bitirdi. Şimdi ondan nefret ediyor gibi." Omuz silkti.

"Özür dilerim." Kaşlarımı çattım. "Yani, Archie'yi çok iyi tanımıyorum. Ama bu gerçekten berbat."

Başını öne eğdi. "Onu tanımıyorsun ama onunla birlikte mi yaşıyorsun?"

"Henüz burada bile değil. Ailelerimiz arkadaş ama burada geçirdiğim son yazlarda ben yokmuşum gibi davrandı. Bu yüzden onunla neredeyse hiç konuşmadım."

"Ah, anlıyorum." Başını salladı. "Neyse, özür dilerim. Kendimi doğru düzgün tanıtmalıydım. Ben Cici. Yıl boyunca burada yaşıyorum ve burası annemin dükkânı."

Havlü kumaştan bir mayo giymiş bir mankene baktım. "Ben Noelle. Bu dükkân gerçekten çok güzel. Bugün sadece etrafta dolaşıyorum."

"Eğer canınız sıkılırsa ve rahatlamak isterseniz, birkaç arkadaşım ile birlikte çoğu gece sahildeki istiridye kulübesinde bir araya geliyoruz. Genellikle canlı müzik ve şenlik ateşi olur. Hemen hemen herkesin takılmak için gittiği bir yer."

"Bu harika olurdu. Burada kimseyi tanımıyorum." "Artık tanıyorsun." Göz kırptı. "Bana telefonunu ver. Telefonunu ver."

iletişim bilgilerimi girin."

"Güzel." Ona uzattım.

Telefonu bana geri verirken "Yarın seni kontrol edeceğim," dedi.

"Kulağa hoş geliyor."

Oradan adımlarımda yeni bir heyecanla çıktım. Buradayken insanlarla tanışmaya yemin etmişim ve ilk birkaç saat içinde bunu başarmışım. Tek ihtiyacım olan bir kişiydi.

ve görünüşe göre onu bulmuştum.

- - -

Ertesi sabah güne güneş doğarken koşarak başladım. Kimse kalkmadan sabah 5 gibi evden çıktım. Sanki tüm ada bana aitti ve güzel Atlantik Okyanusu'nu fon alarak koşmak bir rüya gibiydi.

Eve döndüğümde ailem Remington'larla birlikte mutfak masasındaydı. Kahvaltı için onlara katıldım ve o günün ilerleyen saatlerinde bir tekne kiralama planlarını konuşmalarını dinledim. Deniz tutmasına yatkınlığım nedeniyle kusmak için bir reçete gibi geliyordu, bu yüzden bundan vazgeçtim.

Onlar gittikten sonra, Archie'nin bugün bir ara burada olacağını bildiğim için içimde endişeli bir his belirdi. Ne zaman geleceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve sorarak ilgileniyormuş gibi görünmek istememiştim.

Gergin enerjimle evde takılmaktansa, yeni arkadaşım Cici'ye mesaj atarak neler yaptığını öğrenmeye çalıştım. Bana saat ikiye kadar dükkânda çalışması gerektiğini ama ondan sonra boş olacağını söyledi.

Saat 15:00'te bisikletimle Cici'nin evine gittim. Ev, şu anda ortak sahip olduğumuz ev kadar güzeldi. Muhteşem ortanca çalıları, ön verandaya çıkan geniş bir merdiveni olan evi çevreliyordu.

Ona geldiğimi mesaj attım, o da beni ön tarafta karşıladı.

"Hey! Bulmuşsun." Cici'nin uzun sarı saçları deniz melteminde dalgalanarak beni karşılamaya geldi.

"Evet." I Basamaklı kapalı benim Bisiklet ve park edilmiş o. "Bu çok güzel."

"Havuzla götürmek için limonata yapıyordum." Bana el salladı. "Gel, arkadaşlarımla tanış."

Cici beni evin içinden geçirerek arkadaki havuza götürdü. Ailesi evde görünmüyordu.

Beni şezlonglarda güneşlenen iki kızla tanıştırdı.

"Bu Lara. Ve bu da Crystal."

Elimi kaldırdım. "Selam."

Crystal basit bir el sallarken, Lara güneşi engellemek için elini alnına götürdü. "Memnun oldum, Noelle."

Tam o sırada evin arka tarafındaki Fransız kapıdan başka bir kız girdi.

"Hey, Michael Kors ayakkabılarımı gördün mü?" diye sordu Cici.

"Odamdalar."

Uzun boylu sarışın dişlerini sıktı. "Bokumu almayı bırak." Hışımla uzaklaştı.

Cici bana döndü. "Ve o kaba sürtük de benim kız kardeşim, Amanda."

"Anlıyorum."

Amanda'nın Archie Remington'la çıkan kız kardeş olduğunu düşünmüştüm. Güzel ve şirret olması sürpriz değildi. Ondan da daha azını beklemezdim.

"Sonbaharda nereye gidiyorsun?" Cici sordu.

"Boston Üniversitesi."

"Oh, güzel. Bölümün ne?"

"Gazetecilik. Mezun olduktan sonra ne yapmak istediğimden emin değilim ama bir deneyeceğim."

Başını salladı. "En azından ne istediğine dair bir fikrin var. Ben karar veremiyorum. Maine Üniversitesi'nde genel çalışmalar bölümündeyim."

"Bunda yanlış bir şey yok."

Öğleden sonrasının geri kalanında sohbet oldukça hafif bir şekilde devam etti. Havuzda yüzdük ve Cici'nin votka kattığı limonatadan içtik. Eve bisikletle dönmek zorunda olduğum için kendimi iki taneyle sınırladım.

O akşam eve döndüğümde ailem evde değildi; sanırım hâlâ tekneyle geziyorlardı. Ev

Sessiz görünüyordu, ben de yalnız olduğumu ve Archie'nin henüz gelmediğini düşündüm.

Bay Remington oğlunun gelişini kutlamak için akşam yemeğinde istiridye pişireceğinden bahsetmişti, bu yüzden şimdi bir şey yemek yerine sadece temizlik yapabileceğimi düşündüm.

Üst kattaki odamda mayomun üstünü çözdüm ve yere düşmesine izin verdikten sonra bikiimin altından sıyrılıp duşa girmeye hazırlandım.

Sonra banyonun kapısını açtım ve onu görünce donakaldım.

"Ne oluyor lan?" diye homurdandı, bir elini kalın, altın sarısı saçlarında gezdirirken.

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Archie önümde duruyordu, iri aleti havada serbestçe sallanıyordu.

Mahcup bir şekilde banyodan çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım, kalbim hala çarpıyordu. *Tamam*. Birkaç yıl ne kadar fark yaratmıştı. Hatırladığım Archie değildi. İçerideki *yetişkin* bir adamdı. Tam bir Adonis. Dalgalı kaslar. *Kolunda* dövme vardı, ne zaman *yaptırmıştı*? Ve gördüğüm milisaniye içinde anladığım kadarıyla kocaman bir siki vardı.

"Sen hiç kapı çalmak diye bir şey duydun mu?" diye seslendi sonunda kapının arkasından.

Cidden mi? Tavrı beni kızdırdı. "Kapıyı çalmak mı? Burası benim banyom!"

"*Senin* banyon mu? O zaman neden benim odama da bağlanıyor?"

Ahhh... Aslında diğer kapıyı açma zahmetine girmemiştim. Sadece bornozumu arkasına asmıştım. "Diğer kapının çamaşır dolabı olduğunu sanıyordum," diye cevap verdim bir süre sonra.

Üzerime bir tişört geçirerek yatağımın kenarına oturdum ve dizlerimi zıplattım. Şokun etkisi geçmeye başladığında Archie'nin de *beni* çıplak gördüğünü fark ettim. Görünüşe göre bunu da bir araya getirmişti.

"Hatırladığımdan *daha farklı* görünüyorsun," dedi kapının arkasından. "Ne o l d u ğ u n u anlayamıyorum." Durakladı.

"Ah, doğru ya. Sizi son gördüğümde üzerinizde kıyafetler vardı."

"Pislik." Güldüm. "Ve senin..." *Alet sergilenmiyordu.* "... saçlar o kadar uzun değildi."

"Şok geçirdiğinde oldukça komik görünüyorsun." Birkaç saniyelik duraksamadan sonra sesi yumuşadı. "Ben hemen çıkıyorum, sen de içeri girip işini yapabilirsin."

"Tamam," diye nefes aldım.

"İşimin" düşün altında son birkaç dakikayı tekrar tekrar yaşamaktan ibaret olacağından şüpheleniyordum; yarı mahcup, yarı az önce olanlardan tahrik olmuş bir halde.

CHAPTER 3

NOELLE

GEÇMİŞ

ARCHIE WAS THE O gece akşam yemeği için yemek salonuna en son giren oydu. Yerine otururken uzun saçlarından bir parça gözlerinin üzerine düşmüştü. Ben de masanın diğer tarafında, annemle babamın arasında oturuyordum.

Nora bana döndü. "Archie ile birbirinize merhaba deme fırsatınız oldu mu?"

Archie muzip bir sırıtışla bana baktı. "Kesinlikle öyle," dedi. "Takılıyorduk." Sesini alçalttı. "*Her şey takılıyordu.*"

Boğazımı temizledim, yerin bir şekilde sihirli bir şekilde altımda açılmasını ve böylece ortadan kaybolabilmeyi diledim.

Annem elini koluma koydu. "İyi misin tatlım?"

"Evet, tabii ki," diye yalan söyledim. Muhtemelen pancar gibi kızarmıştım.

Buharda pişirilmiş kabuklu deniz ürünleri ve mısır koçanı tenceresine daldığımızda, dikkatimi yemeğe odaklayabildim ve Archie ile göz teması kurmaktan kaçındım.

Bir noktada Nora kocasına döndü ve "Ona söyleyecek misin?" diye fısıldadı.

"Bana neyi anlatacaksın?" Archie sinirli bir sesle mırıldandı.

Archer koltuğunda doğruldu. "Mezunlar derneği bana seçkin mezunlar ödülünü verecek. Üniversitede çocukları okuyan mezunların geleneği olduğu üzere, ödülü bana sizin takdim etmenizi istediler."

Söylentilere göre Archer, Archie'yi mezun olduğu okul olan ve San Francisco'nun dış mahallelerinde bulunan Ford Üniversitesi'ne sokmak için bazı torpiller yapmıştı.

"Bu neyi gerektiriyor?" Archie yemeğini dürtükledi.

"Bu, dokunaklı ve açık sözlü bir şeyler yazmanızı gerektiriyor."

Archie çatalını düşürdü. "Senin hakkında bir konuşma mı yazmam gerekiyor?"

"Ben de öyle dedim, evet. Sevgili yaşlı baban hakkında birkaç nazik söz." Archer alaycı bir şekilde gülümsedi. "Elbette bunu yapabilirsin, değil mi? Boş zamanlarında yaptığın o aptalca karalamalar yerine yazmak senin için iyi bir alıştırma olacaktır."

"Evet," diye mırıldandı Archie. "Elbette."

Mutlu görünmüyordu. Aslında çok gergin görünüyordu.

Bir başka gergin anın ardından Nora onun sessizliğini böldü. "Uçuşun nasıldı, Archie?"

"İyi idi."

"Bu gece için bir planın var mı?" diye sordu.

"Henüz emin değilim," diye mırıldandı. Sonra tabağından başını kaldırdı ve bir süredir ilk kez annesiyle göz göze geldi. "Nasıl hissediyorsun anne?"

Nora gülümsemeye zorluyor gibiydi. "İyiyim tatlım. Harikayım." "İyi." Uzandı ve Nora'nın elini sıktı. şaşırtıcı derecede şefkatli bir jest.

Archie ile annesi arasındaki dinamik, Archie'nin babasıyla olan ilişkisinden kesinlikle farklıydı.

Yemek boyunca Archie'nin bana bir şeyler söylemesini bekledim, ama hiç söylemedi. Karşılaşmamızla ilgili yaptığı ilk şakadan sonra, onun için varlığım sona ermişti. Her şey her zaman hatırladığım gibiydi.

Tam da önceki gerginlik dağılmış gibi görünürken, Bay Remington onu yeniden alevlendirdi.

"Geçen gün Rodney Erickson ile konuşuyordum, Archie. Bu yaz seni adadaki muayenehanesinde avukatlık stajına alabileceğini söyledi."

Archie iç çekti. "Huzur içinde yazımın tadını çıkaramaz mıyım?"

Babası ters ters baktı. "Bu harika bir fırsat ve hukuk fakültesi başvurularınızda iyi görünecek. Şimdi kafanı kuma gömme zamanı değil. Bunu onunla çoktan konuştum. Gelmeyerek beni utandıramazsın."

"Seni utandırmak için fazla bir şey gerekmiyor, değil mi baba?" Archie başını salladı. "Evet, tabii. Bana numarasını ver. Onu arayacağım."

"Güzel."

Ortalık bir kez daha sessizleşti. Archie'nin yüzü kızardı, sessizliğe rağmen stres ondan yayılıyor gibiydi. Babası kesinlikle onun üzerinde bir tür baskı kurmuştu. "Akşam yemeği harikaydı. Herkese teşekkür ederim," dedi aniden. Oturduğu yerden kalkarken sandalyesi yere çarptı.

Herkes Archie'nin yemek odasını hızla terk edişini izledi - Nora'nın hazırladığını bildiğim tatlıdan önce bile. Beklendiği gibi, varlığının en azıyla bizi şerefleştirmişti. Ama babasının düşmanca doğası düşünüldüğünde, onu suçladığımı söyleyemezdim.

- - -

Archie'yi tekrar görmem uzun sürmedi. O gece beni evde görmezden gelmek yerine, plajda bir grup insanın önünde görmezden geliyordu. Karşısındaki kuma oturmuştum ama kimse aynı çatı altında yaşadığımızı bilemezdi.

Ayrıca bir kızla takılmak için hiç vakit kaybetmemişti. Bir sarışın onun yanına yapışmış, her sözüne gülüyordu. *Bir insan öğleden sonra uçaktan inip aynı gece nasıl bir kızla birlikte olabilirdi?*

Cici'nin nefesi alkol kokuyordu, eğilip kulağıma fısıldadı, "Archie şehre dönmüş, görüyorum."

"Evet."

Banyodaki tanışma faslından ve gergin geçen akşam yemeğinden sonra, gecenin geri kalanında onu unutabileceğimi umuyordum. Bunun yerine, gözlerim sürekli onun üzerinde dolaştı. Archie babasıyla yemekte olanlardan dolayı üzgün olsaydı bile bunu şimdi anlayamazdınız. Konuşuyor ve gülüyor, sadece sarışının değil etrafındaki herkesin ilgisini üzerine çekiyordu.

Zavallı bir kişiliğe sahip olmanıza rağmen sadece görünüşünüzle bile bu kadar ilgi çekebilmeniz ilginçti.

Archie'yi gözlemlemem, birkaç adamın alanımıza girmesiyle yarıda kesildi.

"N'aber Cici? Arkadaşın kim?" diye sordu içlerinden biri.

"Noelle, bu kuzenim Xavier." Cici elindeki fincanı ona doğru tuttu. "X, bu benim yeni arkadaşım Noelle, Yeni Zelanda'dan. York."

Xavier'in kolunda bir dövme, dudağında bir piercing vardı ve sıcak havaya rağmen örgü bir şapka takıyordu. "Merhaba, New York'tan Noelle," dedi.

"Xavier de aslında Boston'da okula gidiyor," dedi Cici, ben başımla onu onaylarken.

Gözlerim büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Evet. Berklee Müzik Okulu'ndayım." "Oh harika."

"Peki ya sen?" diye sordu.

"Sonbaharda BU'ya gidiyorum."

"Güzel. Yaz bitmeden numaralarımızı değiştirelim ve şehirde buluşalım."

Omuz silktim. "Elbette."

Sonraki yarım saati Xavier ile sohbet ederek geçirdim. Görünüşe göre yetenekli bir basçıydı. Yeterince hoş görünüyordu, ancak bana biraz dokunaklı davrandı, konuşurken ara sıra elini sırtımın küçük kısmına yerleştirdi. Çok fazla umursamadım ama özellikle elinin kıcıma ne kadar yakın olduğunu düşünürsek biraz ileri gitmiş gibi geldi. O gitmeden önce, gayri resmi olarak "takılmak" için plan yaptık.

Bu yaz daha fazla "dışarı" çıktım, ancak bu konuda ne düşündüğümünden tam olarak emin değildim.

Gecenin geri kalanını Cici ve arkadaşlarıyla takılarak ve Archie'ye gizlice bakarak geçirdim. Birkaç saat sonra geri dönmem gerektiğini düşündüm. Genel olarak, dışarıdaki ilk gecemin nasıl geçtiği konusunda iyi hissediyordum. Yeni insanlarla tanışmıştım ve Whaite Adası'nda geçirdiğim diğer iki yazdan farklı olarak yalnız kalmamayı başarmıştım. Ve Archie beni tanımaya zahmet etmemiş olsa da, orada olduğumu fark etmiş *olmalıydı*. Bir noktada, o kızla bir yerlere gitmişti ve ben nerede olduğunun izini kaybetmiştim.

Onunla olan sağlıklı meşguliyetime rağmen O gece eve harika bir ruh hali içinde döndüm. Ta ki yatak odama dönüp banyo kapısının tokmağını çevirene ve kilitli olduğunu fark edene kadar.

Sesi sarsıcıydı. "Ben buradayım."

Şimdiden evde mi? "Kilidi nasıl kullanacağını bildiğini görmek güzel," dedim.

"Ve bir kez daha kapıyı çalmadınız," diye karşılık verdi. "Hey, bu kafiye oldu."

Lanet olsun. O haklıydı. Eğer kapıyı kilitlemeseydi, onu tekrar içeri alacaktım. Ama henüz evde olacağını düşünmemiştim.

İçimi çektim. "Çıktığında bana haber ver yeter."

Suyun açılıp kapanma sesini dinleyerek odamda volta atıp bekledim.

"Konuştuğun adam tam bir dallama bu arada," diye seslendi.

"*Bu* gece beni orada fark etmene şaşırdım." "Bu ne anlama geliyor?"

Cici'nin bardağıma doldurduğu votka limonata şimdi bana biraz sıvı cesareti verdi. "Ciddi misin Archie? Beni tanımak için hiç zahmet etmedin. Çoğunlukla ben yokmuşum gibi davranıyorsun."

"Beni tanımaya zahmet ettin mi?" diye karşılık verdi.

Sanırım gerçekten bilmiyordum. Her zaman benden daha iyi olduğunu düşündüğünü varsaymışım. Ama belki de bu, bir şekilde onun benden daha iyi olduğuna inandığım içindi.

Kapı açıldı.

Yutkundum. Archie çok yakışıklıydı. Odama girdiğinde gördüğüm manzara bir an için nefesimi kesti. Üstüne beyaz bir tişört ve gri bir eşofman giymişti. Uzun boyluydu, kaslıydı ve Disney prenslerinin yüzlerindeki köşeli hatlara sahipti. Ve o gür saçlarından ya da kokusundan bahsetmeyelim bile - müthişti. Çok az insan üzerimde bu etkiyi bıraktı ama Archie Remington kesinlikle listenin başındaydı. *Ve bu berbat bir şey.*

Boğazımı temizleyerek, "Şimdi kapıyı çalmayan kim?" diye çıktım.

"Az önceki oldukça çılgıncaydı, değil mi? Birbirimize ilk rastlama şeklimiz?"

Neden bu konuyu açıyor ki? "En iyi anım değil," diye mırıldandım.

"Yüzünü görmeliydin." Güldü. Gözlerimi devirdim. "Sadece hayal edebilirim."

Sırıttı. "Aslında, yüzünü görmek *ister misin?*" "Sen neden bahsediyorsun?"

Sonra arkasında tuttuğunu fark etmediğim bir kâğıt parçası uzattı. "Seni çizdim."

Bana bir taslak verdi. Bana oldukça benzeyen bir kadındı. Tamamen çıplaktı. Ve yakından incelendiğinde, göğüslerinin şeklinden kasık kıllarının miktarına kadar vücudu da bana benziyordu. Tamam, yani bu benim tam bir portremdi. Yüz *hatlarımı* fark edecek vakti bile olmadığını sanıyordum ama görünüşe göre öyle değilmiş.

"Fotoğrafik bir hafızan yok mu senin?" dedim, çizime bakmaya devam ettim. Sonra altında bir yazı fark ettim: *Çıplak ve Korkmuş, AR*

A ve R baş harfleriydi.

"Bunu bir barış teklifi olarak düşün." Sırıttı.

"Sen olabilirdi. verilen Ben, oh, I Yapma. bilirsiniz... çiçekler, kendimin korkutucu derecede doğru çıplak bir portresi yerine."

Kıkırdadı. "Bunun neresi eğlenceli?"

"Her neyse..." Tekrar aşağıya baktım ve göğsümdeki çiller gibi daha fazla ayrıntıyı fark ettim. "Gerçekten çok iyisin."

"Babam aynı fikirde değil. O benim sanat çalışmalarına *karalama*, yani..."

"Onu dinleme," diye tersledim. "Sen yeteneklisin."

Gözleri benimkilere kaydı ve bakışlarını kaçırmadan önce birkaç saniye orada kaldı. "Her neyse, kim böyle iki yatak odasının arasına banyo koyar ki? Sanki... ya birini seç ya da diğerini."

"Sanırım kardeşlerin paylaşması için falan tasarlanmış."

"Aptal." Gözleri yine benimkilere takıldı. "Daha önce bu konuda şaka yaptığımı biliyorum ama hatırladığımdan çok daha farklı görünüyorsun."

Yanaklarım yandı. "Demek istediğin daha önce neye benzediğimi hatırlamıyorsun çünkü sana görünmezdim." Çizime bir göz attım. "Buna bakılırsa, keşke *hâlâ* görünmez olsaydım diyorum."

Gözleri kısıldı. "Sen neden bahsediyorsun? Elbette seni hatırlıyorum. Sen benim bir pislik ve anti-sosyal olduğumu düşünsen de ben seni hatırlıyorum. İki farklı renkte çorap giyer ve onları dizlerine kadar çekerdin."

Vay canına. On beş yaşındayken benim olayım buydu. "O zamanlar modaydı."

"Senin de eskiden diş tellerin vardı ama artık yok."

Başımı salladım. "Bunları hatırlıyor olman beni çok şaşırttı."

"Her neyse, daha önce de söylediğim gibi, Xavier pisliğin teki. Ondan uzak dur. Takıldığın şu kızlar var ya? Dangalaklar. Onlar da bela."

"Özellikle kim?" "Cici

Kravitz."

"Ondan hoşlanmıyor musun? Eskiden kız kardeşiyle çıkmıyor muydun?"

"Ah, araştırmamızı yapıyoruz, değil mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Üniversite birinci sınıftan önceki yaz kısa bir süre için yaptım."

"Görünüşe göre onu oldukça kötü yaralamışsın."

"Sanırım sana söylenen her şeye inanıyorsun." "Doğru değil mi?"

"Ona hiçbir şey için söz vermedim. Bu bir yaz olayıydı. Acı çekiyor, bu yüzden benim hakkımda kötü konuşuyor. Onlar hakkında ne dediğimi unutma. Onlar iyi değil. Çocukluğumdan beri her yaz buraya gelirim. Herkesi tanırım. Birinin yasal olup olmadığını bilmek istiyorsan bana sor."

Kaşlarını kaldırdım. "Sen de bu kadar saygıdeğer misin?" Gözleri büyüdü. "Benden gerçekten hoşlanmıyorsun, ha?"

"Hayır." Başımı salladım ve kıkırdadım. "Seni tanımıyorum. Tanımadığım birinden nefret edemem."

"Bu süre zarfında bazı şeyleri varsaydınız." "Evet, geçmişte ne kadar mesafeli görüldüğün için." "Belki de sadece utangaçtım. Bunu hiç düşündün mü?"

"Bundan şüpheliyim."

"Bazı şeyleri açıklığa kavuşturalım." Yatağımın kenarına oturmak için hareket etti ve *beni* gerdi. "Benim hakkımdaki tek izlenimin nedir?"

"Kendini beğenmiş olduğunu," dedim hemen.

Kollarını kavuşturdu. "Ben de senin hakkında aynı şeyi düşünebilirdim; ailenin arkadaşlarının aptal sporcu oğluyla hiçbir şey yapmak istemeyen zeki, her şeyi bilen, çok başarılı biri olduğunu. Çünkü *sen* de *beni* tanımak için hiç çaba göstermedin."

"Aptal olduğunu düşünmüyorum." Gözlerim kısıldı. "Akıllı olduğumu kim söyledi?"

"Ailen hep seninle övünüyor." "Evet, annen de seninle övünüyor."

"Aynen öyle." Öfkelendi. "*Annem*, babam değil, değil mi?"

Hay aksi. Ben olsam dokundu o

boğaz spot. "Evet... senin

Annem senin hakkında hep harika şeyler

söylüyor."

"Yine de kahrolası bir nedenden ötürü benim bir pislik olduğumu düşünüyorsun."

"Biliyor musunuz? Haklısın. Senin hakkında varsayımlarda bulundum. Sen her zaman anlaşılması zor biri oldun." Kollarımı kavuşturdum.

Archie ayağa kalktı ve vücudumu alarma geçirerek bana yaklaştı. "Eğer beni tanımak istiyorsan, o zaman tanı. Ama destekleyecek bir şey olmadan varsayımlarda bulunma." Gözlerimin içine baktı. "Ben de aynısını yapacağıma söz veriyorum." Sonra ayağa kalktı ve banyo kapısına doğru geri geri yürüdü. "Her neyse, banyo boş. Ama bilgin olsun, sadece senin tarafındaki kapı içeriden kilitleniyor gibi görünüyor. Yani ben seni dışarıda bırakabilirim ama sen beni dışarıda bırakamazsın. Yine de önce kapıyı çalmak için ekstra dikkatli olacağım." Göz kırptı ve arkasını döndü. "Bazı insanların aksine."

Harika. "Teşekkür ederim."

Son bir kez arkasını döndü. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Noelle Simone Benedict."

Göbek adımı biliyor mu? İlginç. "Sen de," diye mırıldandım.

Banyoya doğru yöneldi ve odasında kayboldu. O banyo sanki cennete ya da cehenneme açılan bir kapı gibiydi, nereden baktığınıza bağlı.

Yaptığım her hareketi dinlediğini hayal ederek olabildiğince hızlı bir şekilde yüzümü yıkadım ve dişlerimi fırçaladım. Osururum korkusuyla neredeyse tuvaleti kullanmadan uyumayı tercih edecektim ama sonra olası sesleri gizlemek için suyu akıtabileceğimi fark ettim. Rahat edemeyeceğim kadar yakındı.

Bundan sonra yüzümde isteksiz bir gülümsemeyle de olsa uyumakta zorlandım. Çünkü Archie Remington? Hayal ettiğimden biraz farklıydı. O...iyiydi.

- - -

Ertesi sabah, bir başka sabah koşusu için sabah 5'te kışımı yataktan sürükleyerek çıktım. Birkaç dakika boyunca

Ben gerinirken güneş okyanusun üzerinde yükselmeye başlamıştı, martıların sesi tek yaşam belirtisiydi.

Ama yola çıktıktan yaklaşık bir dakika sonra arkamdaki çakılda ayak sesleri duydum. Kalbim hızla çarpıyordu. Takip ediliyormuşum gibi geliyordu - ta ki ayak sesleri beni yakalayana kadar. Arkamı döndüğümde Archie'nin yanımda koştuğunu görünce adrenalinim azaldı.

"Ödümü kopardın," diye nefes nefese kaldım.

"Bu kadar erken saatte tek başına koşmamalısın." "Neden olmasın? Burası güzel bir bölge."

"Düşündüğünüz kadar güzel değil. Etrafta, zengin ve hak sahibi oldukları için bunu hak ettiklerini düşündükleri insanlardan faydalanmaya hazır bir sürü serseri dolaşıyor. İnsanlar buraya başkalarını avlamak için geliyor. Ve siz de mükemmel bir kurbandasınız, etrafta kimse yokken burada yapayalnızsınız. Neredeyse gecenin bir yarısı. Güneş daha tam olarak doğmadı bile."

"Koşmaya gittiğimi nereden biliyorsun?"

"Öncelikle, lanet alarımın beni uyandırdı. Sonra baktım ve senin ön tarafta uzandığını gördüm. Sana yetişebileceğimi düşündüm." Önüne bakmak için döndü. "Her neyse, ben de koşuyorum ve bir ortağım olmasını sorun etmiyorum."

"Şey, tam olarak ihtiyacım yok, yani..."

Başını iki yana salladı. "Anti-sosyal olduğum için üzgündün, şimdi de arkadaşlığımı istemiyor musun? Bu biraz çelişkili değil mi? Burada çabam için hiç puan almıyor muyum?"

Biraz hızlanarak, "Kafamı boşaltmak için yalnız koşmayı seviyorum. Ve şimdiden çok konuştuğumu görebiliyorum."

"Şimdi de çok mu konuşuyorum?" Kıkırdadı. "Kahretsin, seni memnun etmek zor, Noelle. Koşarken çenemi kapatmayı kabul etmeme ne dersin?"

Tanrım, şu anda çok seksi görünüyor. Dodgers şapkasını arkaya doğru takmıştı ve şapkanın altından görünen altın sarısı saçlarını zar zor tutabiliyordu. Ve siyah atletik gömleği kaslarını kusursuz bir şekilde sarıyordu.

"Tamam..." İçimi çektim. "Koşmakla ve konuşmamakla başa çıkabilirim."

İstediğim gibi, koşunun geri kalanı şaşırtıcı derecede sessizdi, ancak yanımdaki varlığı bile bunaltıcıydı ve odaklanabildiğim tek şey oymuş gibi görünüyordu. Tek yapabildiğim onun nefis kokusunu içime çekmek ve onun yakınlığına odaklanmakken kafamı boşaltmak için çok fazlaydı.

Bir tepenin başında mola vermek için durduk.

Archie ellerini dizlerine dayadı. "Oldukça hızlısın Benedict. Etkileyici."

"Seni kaybetmeye çalışıyordum,"
diye takıldım. "Sen bir veletsin."
Güldü.

İşaret parmağımı ona doğru salladım. "Pislik olmadığını kanıtlamak için kendini benimle takılmaya zorlamana gerek yok. Artık senin hakkında hiçbir şey varsaymayacağımı söylemiştim."

"Geçmişte seni kasıtlı olarak görmezden geldiğimi düşündüğün için kendimi kötü hissediyorum ama bu yüzden burada değilim. Geldim çünkü bu kadar erken saatte yalnız koşmanı istemedim."

Eğer bu doğruysa, kalbimi ısıttı. Başımı kaldırdım ve güneşin gözlerine vurarak onları olduğundan daha da buz gibi gösterdiğini fark ettim. Boğazımı temizledim. "Şey... ilginiz için teşekkür ederim."

"Çevirisi: siktir git." Sırıttı.

Gülümsedim ve başımı salladım.

"Hayır."

Bir dakika sonra koşumuza devam ettik ve eve doğru geri döndük.

İçeri girdiğimizde annemle babam mutfak masasında kahve içiyorlardı. Bizi birlikte görünce annemin çenesi düştü.

"İkinizin iyi anlaştığını görmek güzel," dedi Nora.

Archie bana sırtarak, "Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," diye mırıldandı.

"Tek başıma koşmak zorunda kalmayayım diye bana eşlik edecek kadar kibardı," dedim.

"Bunun için minnettarız Archie," dedi annem. "Bu kadar erken saatte tek başına koşması beni hep

endişelendirmiştir. Bunu evde de yapıyor."

Makineye bir kahve kapsülü yerleştirirken Archie arkamdan geldi, yakınlığı omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Duş almak ister misin?"

Yüzüm sıcaıtan kızardı. Susamış beynim bu soruyu tamamen yanlış yorumlamıştı. Ama sonra...*duh*...aynı banyoyu paylaşıyorduk. Boğazımı temizledim. "Ben annemin banyosunu kullanacağım. Sen git."

Başını salladı. "Tamam."

Nora, merdivenlerden yukarı kaybolmadan önce oğluna gülümsedi. Sonra iç çekti. "Bebeğıme kavuşmak çok güzel."

Babam, "Noelle Boston'a gittiğinde gelecek yıl da aynı şeyleri hissedeceğımizden eminim," dedi.

"Archie'nin ciddileşmeye başlaması gerekiyor," diye araya girdi Archer. "Bu zaman çok değerli. Korkarım bunu boşa harcıyor. Araması gerek-"

"Daha yeni geldi!" Nora söyledi. "Onu arayacak. Merak etmeyin."

Bu adam hiç yaz tatili diye bir şey duymamış mı? Kahvemi masaya getirip onlara katıldım ve elmalı böreğe uzandım.

Archer beni şaşırtarak dikkatini bana çevirdi. "Noelle, annen bana BU'da gazetecilik okuduğunu söyledi?"

Başımı salladım. "Evet."

"Bunun biraz israf olduğunu düşünmüyor musun?" Çiğnemem yavaşladı. "Nasıl yani?"

"Anladığım kadarıyla gazeteciler pek para kazanmıyor."

Koltuğumda doğruldum. "Birileri dünyada olup bitenleri belgelemek zorunda. Gazeteciler çok para alsın ya da almasın, bu önemli bir iş. Bunu inkâr edemezsiniz."

"Birinin bunu yapması gerekiyor diye sizin de yapmanız gerekmez. Birinin çöpu çıkarması gerekiyor diye çöp toplayıcısı mı olacaksın?"

Tanrım, çok küçümseyici. "Bunda da yanlış bir şey yok," diye karşılık verdim.

Archie'nin babasının yanında nasıl hissettiğini kesinlikle anlamaya başlamıştım. Kendine güvenen bir insandım, ama onun insana kendini değersiz hissettiren bir tarzı vardı. Babamın onda ne bulduğundan tam olarak emin değildim. Acaba babam Archer'la profesyonel olarak ona yardımcı olduğu için mi ilişki kuruyordu?

Masanın etrafına bakındım ama annemle babam ve Nora sessiz kaldılar. Biri beni savunmaya gelseydi iyi olurdu. Ama bu odadaki hiç kimsenin Archer'a nasıl karşı koyacağını bilmediğinden şüpheleniyordum. Bu yüzden ben olmalıydım.

Kendime engel olamayarak ağzımı tekrar açtım. "Sonunda gazeteci olmasam bile, gazetecilik bölümünün muhtemel işverenlere yazma ve iletişim becerilerimin güçlü olduğunu göstereceğini düşünüyorum. Bunlar pek çok farklı sektöre uygulanabilir." Elmalı böreğimden bir ısırık daha aldım ve ağzım doluyken konuştum. "Birçok insan bir alanda uzmanlaşıp başka bir alana yöneliyor. Bölümünüze bağlı olarak herhangi bir şeye bağlanmak zorunda değilsiniz."

Başını iki yana salladı. "Eğer akıllıysan, yaparsın. Ben olsam işletme bölümüne geçmeyi düşünürdüm. BÜ'de harika bir yönetim okulu var."

Tiksinti içinde masadan kalktım. "İzin verirsiniz, sanırım bir duş alacağım."

Üst katta, ailemin banyosunda, üzerime su yağarken, konuşmayı kafamda tekrar tekrar canlandırırdım. Bu sadece beş dakikaydı, ama Archie için hayat her zaman böyle olmalı.

- - -

O günün geri kalanında Archie'yi akşam yemeğine kadar görmedim. Yemek sırasında da birbirimize pek bir şey söylemedik. Archie'nin muhteşem yüzüne, geniş omuzlarına, güçlü ve kuvvetli vücuduna göz gezdirirken, babası onu bir kez daha sorguya çekerken çoğunlukla sadece dinledim.

Ön kolları. Tepedeki ışığın saçlarındaki muhteşem sarı çizgileri ortaya çıkarması. Evet, onun için acınacak derecede ateşliydim.

Bir noktada Nora, geçen akşam yemekte sorduğunu hatırladığım soruları sormaya başladı - diğer şeylerin yanı sıra Archie'nin buraya uçuşunun nasıl geçtiği gibi. Bu beni şaşırttı ve babasının susması umuduyla dikkat dağıtmak için düşünmeden bir şeyler uydurup uydurmadığını merak ettim.

Yemek masasını ilk terk eden yine Archie oldu. Onu suçlayabilir miyim? Kesinlikle suçlayamazsın.

CHAPTER 4

NOELLE

GEÇMİŞ

LATER THAT EVENING, Cici'nin kuzeni Xavier bana sahilde yürüyüşe çıkmak isteyip istemediğimi sordu. Yeterince zararsız görünüyordu, bu yüzden yürüyüşe çıktık ve konuştuk - o çoğunlukla müzikal hedefleri hakkında, ben de çoğunlukla ona Boston'daki yaşam hakkında sorular sordum.

Şenlik ateşinin genel alanına geri döndüğümüzde, insanlardan uzakta, kıyıya daha yakın durduk. Xavier uzandı ve saçlarımı okşadı.

"Gözlerin çok çarpıcı, Noelle."

Sertleştim. "Teşekkür ederim."

"Cidden, yarı saydam gibiler. Gamzelerine de bayıldım."

Parmak arası terliklerime baktım ve "Teşekkürler" diye tekrarladım.

Tekrar kafamı kaldırdığımda hâlâ bana bakıyordu. Sonra aniden öldürmek için içeri girdi. Vücudum gerildi. Beni öpmesini beklemiyordum ve dilini sert bir şekilde boğazıma sokmasını da *kesinlikle* beklemiyordum. Kollarımı sallayarak durmasını sağlamak için geriye doğru eğildim ama o sadece beni daha sert öpmek için ileri doğru itti. Biraz sarhoş olması da yardımcı olmadı.

Benim için çok fazlaydı, hepsi -öpücük, onun ağırlığı. Bizden çok uzakta olmayan insanlar vardı ama yine de kendimi tamamen yalnız hissediyordum.

Sonra ağırlık kalktı. Kafamı kaldırdığımda Archie'nin eli Xavier'in boynundaydı.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye sordu. "Seni itmeye çalıştığını göremedin mi?"

"Hey, dostum, sakın ol."

Archie Xavier'i kumun üzerinde iterek kışının üzerine düşmesine neden oldu. "Bunu istemediği belliydi ama sen itmeye devam ettin," diye tükürdü.

Xavier bana baktı, gözleri sersemlemişti. "Bunu ben yapmadım, değil mi? Söyle ona."

Tam bir şok içinde başımı salladım ve kekeleyerek, "Umm... Bence gitmelisin, Xavier," dedim.

Xavier ayağa kalktı ve tökezleyerek uzaklaştı.

Archie nefes nefese kalmıştı. "İyi misin?"

"Evet," diye nefes verdim. "Sarhoştun. Bir şey kastettiğini sanmıyorum-"

"Onun için bahane üretme! Ben gördüm. Onu durdurmaya çalışıyordun. Durmadı. Hikayenin sonu."

Derin bir nefes aldım. "Haklısın. Sadece biraz sarsıldım. Daha önce başıma hiç böyle bir şey gelmemişti." Gömleğimi düzelttim. "Sanırım onun hakkında haklıydın, ha?"

Archie bana yan gözle baktı. "Bu arada bu beni iyi hissettirmiyor."

"Bizi buraya kadar nasıl gördün?"

"Daha önce onunla uzaklaştığını gördüm, bu yüzden gözümü dört açtım. Seni sahilde fark ettiğimde, iyi olduğundan emin olmak için geldim."

Gömleğimdeki kırıksıklıkları düzelttim. "Seni dinlemediğim için özür dilerim."

"Sanırım bana güvenmen için sana henüz bir sebep vermedim." Başını arkadaşlarının uzakta toplandığı yere doğru eğdi. "Hadi gel. Oraya gidelim."

Arkamızdan dalgalar vuruyordu ve biz yürürken ona baktım. "Cici konusunda da haklı olmalısın. Ne oldu?"

Onunla anlaşmak mı? Hiç kesin konuşmadın."

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten bilmek istiyor musun?" "Evet."

"Zaten öğrendiğiniz gibi kız kardeşiyile çıkıyordum. Sana söylediğim gibi, Cici'nin sana söylemiş olabileceğinin aksine, Amanda ile sadece bir yaz takılmasıydı ve daha fazlası değildi. Onun kalbini kırdığıma dair söylediklerin tamamen şaka." İç çekti. "Her neyse, bir gece hepimiz ailelerinin bodrumunda takılıyorduk. Amanda sarhoştı. Kusmak için yukarı çıktığında, Cici benim üzerime çıkmaya çalıştı."

Ağzım açık kaldı.

"Eminim sorsanız inkar ederdi," diye ekledi. "Ama yaptı. Kendi kız kardeşini bu şekilde sırtından bıçaklayan birine güvenemezsin."

Bu haber beni gerçekten çok kızdırdı. "Evet. Hadi canım." Cici'yle sadece birkaç kez takılmıştım ama bu bana ihanet gibi gelmişti.

"Her neyse..." dedi. "Beni birlikte gördüğünüz insanların hepsi iyi insanlar. Yıllardır tanıdığım iyi insanlar. Onun yerine bizimle takılmalısın."

Pekala o zaman. "Bu yaz birlikte olduğun kızdı mı bahsediyorsun? Seni birlikte gördüğüm tek kişi o."

"Aslında Bree'den bahsetmiyordum. Gerçi o da ekibin bir parçası."

"O senin kız arkadaşın mı?"

"Hayır. Benim bir kız arkadaşım yok. O sadece benim..." Tereddüt etti.

"Seviştiğin biri mi?"

Archie gözlerini kıstı. "Küçük Bayan Goody-Goody'den duyunca bu kelime neden kulağa yanlış geliyor?" Güldü. "Takıldık, evet. Onu yıllardır tanıyorum. O sadece bir arkadaş."

Kıskançlık yanaklarımı yakarken "Faydalarıyla birlikte," diye ekledim.

"Sanırım. Ama bu konuda bir anlayışımız var. Yani her şey yolunda."

Arkadaşlarının her zaman takıldığı yere vardık ve bana yaklaşmam için el salladı. Şimdiye kadar sadece bu gruba bakmıştım.

"Hadi," dedi. "Sizi tanıştırayım."

Üç adam, Bree ve başka bir kız konuşup gülüşüyorlardı.

"Çocuklar, bu Noelle. Ailemin arkadaşlarının kızı, şu anda aynı evi paylaştığımız kişilerin."

Archie'nin bilmem nesi, uzun saçları rüzgârda savrulurken elini uzattı. "Selam. Ben Bree. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de."

Bree görünüş olarak benim tam tersimdi: benim kısa boylu, esmer ve kıvrımlı halime karşılık uzun boylu, sıska ve sarışındı.

Bir adam gülümsedi ve el salladı. "Ben James."

Başımı salladım. "Selam." Siyah saçlı James benden biraz daha uzun olmasına rağmen sevimliydi.

Archie daha sonra beni Linus ve Sean ile Sean'ın kız arkadaşı Sarina ile tanıştırdı.

Archie'nin arkadaşlarının oldukça havalı olduğu ortaya çıktı. Hepsi onun yaşlarındaydı -benden biraz daha büyüklerdi- ve hepsi de üniversiteden eve dönmüştü. Sessiz kaldım ve onlar adada geçen yazlardan hikâyeler anlatırken çoğunlukla dinledim.

Bree hâlâ Archie'ye asılıyordu ama o diğerleriyle sohbet ederken hiç etkilenmemiş görünüyordu. Herkesin içinde beni tanımakla en çok James ilgileniyor gibiydi. Yanımda durdu ve bana kendimle ilgili sorular sormaya devam etti.

"Peki sen ve Archie'nin ailesi nasıl arkadaş oldunuz?"

"Babalarımız aynı hukuk firmasında çalışıyor. Bay Remington

babamın uzun yıllar akıl hocasıydı ve sonra birlikte bir mülke yatırım yapmaya karar verdiler. Bu yüzden hepimiz yaz boyunca burada kalacağız."

"Yakaladım seni." Ayaklarını kuma gömdü. "Archie iyi bir adamdır. Onu yıllardır tanırım."

"Buralı mısın?"

"Evet. Doğma büyüme buralıyım. Büyümek için harika bir yerdi."

"Tahmin edebiliyorum. Çok pastoral bir yer. Ama yazın herkesin size akın etmesi muhtemelen biraz tuhaftır, değil mi? Biz şehir sakinleriyle paylaşmak zorunda kaldığınızda?"

Bir an suya doğru baktı. "Tuhaf ama harika. Bana sorarsanız yılın en güzel zamanı." Omuz silktilti. "Artık okulda olmadığım için evde olmayı daha çok takdir ediyorum. Buraya dönmek gibisi yok."

Sonraki yarım saat boyunca James hakkında çok şey öğrendim. Tıp fakültesine hazırlanıyordu, doksanların alternatif rock'ını seviyordu ve tıp fakültesinde okuyan bir ablası vardı. Archie'nin babasının aksine James benim gazetecilik hedeflerimden ve bu bölümün getireceği fırsatlardan etkilenmiş görünüyordu.

Sohbetimiz güzelce akıp gidiyordu ama geç oluyordu. Biraz nefes almaya ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. Bu gece *çok şey olmuştu*, özellikle de Xavier ile olanlar. Bu yüzden James'le konuşmayı bırakıp Archie'nin yanına gittim.

"Hey, sanırım ben eve döneceğim," dedim ona.

Bree'yi bıraktı ve elindeki fincanı kuma bıraktı. "Seninle yürüyeceğim." Nefesi bira gibi kokuyordu.

"Yapmak zorunda değilsin."

"Bu saatte eve yalnız yürümemelisin."

Archie korumacı değilse hiçbir şeydi, bu yüzden onunla tartışmamayı seçtim.

Vedalaştıktan sonra, sahilden evimize kadar olan kısa yürüyüş sessiz başladı. Sonra ona bir şey sormaya karar verdim. "Göbek adımı nereden biliyorsun?"

Gözleri neşeyle doldu.

"Ne?" diye sordum. diye sordum.

Yürümeyi bıraktı ve ellerini kalçalarının üzerine koydu. "İzin verin göstereyim." En iyi kadın sesini takınmadan önce saçlarını savurdu. "Büyük New York eyaletini temsilen, ben Noelle Simone Benedict."

Ah... Utançla birlikte bir adrenalın patlaması yaşandı. "Bunu nerede gördün?"

"Annem bana bir güzellik yarışmasında olduğunuzu söylediğinde sizi Google'da arattım. Kendim görmem gerekiyordu. İnternette tekrarı vardı."

"Bu bir güzellik yarışması değildi," diye açıkladım. "Bir burs içindi."

"Bir elbise giyyordun. Bana bir güzellik yarışması gibi göründü."

"Evet, bu da bir parçasıydı ama bu özel yarışma güzellik değil, akademisyenlik ve deklarasyona yönelik."

"Bu arada, seninle dalga geçmiyorum. Umarım bunu biliyorsundur. Bence bu harika bir şey."

"Ben sadece burs parası için katıldım."

"Soyuldun. Kazanan Rhode Island'lı hatunun senden aşağı kalır yanı yok."

"Benden hiçbir şey almadı çünkü ilk ona bile giremedim." Güldüm.

"Yine de kendini bu şekilde ortaya koymak büyük cesaret ister. Ben böyle bir şey yapamazdım. Sana deli gibi saygı duyuyorum."

Göğsüm gururla kabardı, ancak yarışma genellikle övündüğüm bir şey değildi.

Eve yaklaştığımızda, "Beni Xavier'den kurtardığınız için tekrar teşekkürler," dedim.

"Hâlâ kızgınım ve onu mahvetmek istiyorum. *Bu kadar* büyük bir pislik olacağını hiç düşünmemiştim. Böyle bir şey yapacağını bilseydim, ondan uzak durman için daha fazla baskı yapardım."

"Geçmişte sizi uyuracak bir şey yaptı mı?"

"Sadece kızlara genel olarak nasıl davrandığını biliyorum - onları beceriyor ve sonra bununla övünüyor. Ailesi çok zengin. Kendini çok beğenmiş biri. Bunu benden duymanın kulağa komik geldiğini biliyorum bu arada." Kıkırdadı. "Birini tanımak için biri gerekir."

"Evet." Güldüm. "Ama sen onun gibi bir hödük değilsin."

"O seviyede değil, hayır." Sırıttı. "Ben ikinci seviye bir danga lağım belki. O ise onuncu seviyede bir hödük."

Ona dirsek attım. "Daha  nceki  nyargılarıma rağmen hiç de hödük olmadığından şüpheleniyorum."

"Kesin olan bir şey var. Kendimi asla bir kızın üzerine itmem."

"Onları itmekle çok meşgulsün." G z kırptım.

Omuz silkti, buna itiraz edemedi.

Evin kapısının önünde durduk. "Sanırım içeri gelmeyeceksin. Senin için hâlâ biraz erken."

Başını salladı ve yere baktı. "Hayır.

Babam muhtemelen hala uyanıktır, yani..."

"Ondan uzak durmak istediğin için seni suçlamıyorum." içimi çektim. "Sana karşı çok sert."

"Evet. Her zaman şimdiki kadar kötü değildi

ama..." "Daha önce ben de bunun tadına

bakmıştım."

Kaşlarını  attı. "O ne yaptı?"

"Bu sabah gazetecilikte uzmanlaşma kararım hakkında beni sorguladı. Onaylamadı."

"Tipik, evet. Doktor ya da avukat olmayacaksan

-Ya da iyi para vaat eden başka bir şey, onun için peşinden koşmaya değmez." Gözlerini devirdi.

Kapıyı ben açtım. "Sanırım Bree'yle iyi eğlenceler."

Biraz toprağı tekmeledi. "Teşekkürler."

Onun uzaklaşmasını izledim ve görünüşe göre aşık olduğum adam başka bir kızla seks yapmak üzereyken neden midemde kelebekler u uştuğunu merak ettim.

- - -

Ertesi sabah koşuya çıktığımda bir şey eksikti: Archie. Zaman zaman arkama bakmaktan kendimi alamıyordum, ortaya çıkmasını umuyordum. Kulağa  yle geliyordu.

Yalnız kalmak güvenli olmadığı için benimle gelmenin düzenli bir şey olacağını düşünmüştüm. Ama görünüşe göre, bu *tek seferlik* bir şeymiş.

Hayal kırıklığına uğradığım gerçeği beni çok rahatsız etti. Neden Archie'yi birdenbire bu kadar önemsemeye başlamıştım? Geldiği andan beri neden ondan başka bir şey düşünmez olmuştum? Böyle şeyleri üç mil boyunca düşündüm.

Eve döndüğümde henüz kimse uyanmamıştı. Kahve kapsüllerinden birini makineye yerleştirdim ve yukarı çıkıp duşa girmeden önce kendime hızlıca bir fincan yaptım.

Saçımı şampuanlarken, duş perdesinin arkasından gelen derin bir ses beni irkiltti.

"Uyuyakalmışım."

Ellerim yıkamanın ortasında dondu. "Kapıyı çalmadan öylece içeri mi girdin?"

Sesi sersemlemiş gibiydi. "Duşta olduğunu biliyordum. Güvenli olduğunu düşündüm." Durakladı. "Ama zaten daha önce görmediğim bir şey değil, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Bunu az önce söylemedin." "Her neyse... Koşumuzu kaçırdığım için üzgünüm."

"Bana eşlik etmek senin sorumluluğunda değil." Şampuanı kafa derime sürmeye devam ettim.

"Ama bunu kastetmiştim."

"Bütün gece dışarıda kalıp koşmak için nasıl erken kalkmayı bekliyorsun anlamıyorum. Oldukça geç geldiğini duydum."

"Eve geldiğimde seni uyandırdım mı?"

Saçımdaki şampuanı duruladım. "Sadece dişlerini fırçalamaya gittiğinde beş dakika kadar."

"Özür dilerim."

Birkaç saniye geçti.

"Ben duş alırken orada mı duracaksın?" "Hayır.

Sadece özür dilemek istedim."

"Özrün kabul edildi." Elime saç kremi fışkırttım.

Sonra kapının kapandığını duydum.

Odamda giyinirken, Archie'nin yanımdaki varlığının acı verici bir şekilde farkındaydım. Ayrıca garip bir şeyin de

farkındaydım.

İçimdeki gerginlik. Bu sabah bana katılmadığı için üzgündüm, ama muhtemelen bu kadar geç saatte dışarıda *olmasının nedeni* hakkında daha fazla üzgündüm.

Birkaç dakika sonra banyo kapısının arkasından onun sesini duydum.

"İyi misin?"

Bir şey kaçırmadığımdan emin olmak için kendime baktım. "Evet."

"İçeri girebilir miyim?"

Yutkundum. "Evet."

Odaya girdi ve yatağıma uzandı. Gömleğinin yukarı doğru sıyrılarak karın kaslarını ortaya çıkarması dikkatimi çekti. Elini başının arkasına sararken gözlerim kolunun üst kısmındaki dövmeyle inceledi. Bir kurt yüzüne benziyordu. Belki de bir okul maskotu? Archie lisede futbol oynamıştı ama bunu üniversiteye taşıyamamıştı.

Derin bir iç geçirdi. "Bugün berbat geçecek."

"Neden?"

"Babamın bu yaz yanında staj yapmamı istediği avukatla görüşmem gerekiyor."

"Bundan iyi bir şey çıkabilir mi?"

"Muhtemelen. Ama... eğer babamı tanıyorsam, her şeyi berbat ettiğimi ve onu utandırdığımı söylemenin bir yolunu bulacaktır."

"Yazın tadını çıkarmaya ne oldu?"

"Değil mi? Hukuk fakültesinden önceki bu son yıl yeterince zor olacak." Bir süre tavana baktı ve sonra bana döndü. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

Gözlerimi kırptım. "Ne oldu?"

"Ben olsam gibisen için değişim senin çalışan zaman içinde sabah."

Saçlarımı at kuyruğu şeklinde bağladıktan sonra aynadan ona baktım. "Bunu neden yapayım ki?"

"Yani seninle gelebilirim. Sabahın beşi çok erken, Noelle. Geceleri sosyal bir hayatım olamaz ve beşte kalkamam."

"Ertelersen kaybedersin," diye takıldım.

"Cidden, saat 6'ya alabilir miyiz? Size katılabilmek isterim. Altıya kadar idare edebilirim."

Bu konuda ciddi görünüyordu, en ufak bir gülümseme bile yoktu. *Nasıl hayır diyebilirdim?* Yüzümü ona döndüm. "Alarmını kuracak mısın? Çünkü seni beklemeyeceğim."

"Evet." Başını salladı. "Bunu yapacağım."

Gizliden gizliye heyecanlanarak düşünmüş gibi yaptım. "Tamam o zaman."

"Harika." Ayağa fırladı. "Bu bok için giyinmem lazım."

"Archie?"

"Öyle mi?"

"Bugün iyi şanslar."

"Teşekkürler." Uzun bir nefes verdi. "Buna ihtiyacım olacak."

Archie gittikten yaklaşık on dakika sonra telefonum çaldı. Evden en iyi arkadaşım Ashley Carrera'ydı.

"Hey, sen!" Yatağın üzerinde zıpladım.

"Orada işler nasıl gidiyor?" diye sordu.

Onun sesini duymak çok güzeldi; bana bu küçük baloncuğun ve şu anda birlikte yaşadığım sarhoş edici adamın dışında koca bir dünya olduğunu hatırlattı.

"İyi, aslında."

"Pislik Archie'ye rastladın mı?"

İçim burkuldu. Buraya gelmek için ayrılmadan önce, onun şeytan olduğunu söylemiştim. Pencereden dışarı baktım ve Archie'nin ailesinin cipine bindiğini gördüm. Yakalı bir gömlek ve elbise pantolonu giymişti ve kapıyı çarparken gergin görünüyordu. Göğsüm sıkıştı. Ona pislik dediğim için kendimi kötü hissettim. "Aslında... hiç de tahmin ettiğim gibi biri değil."

"Gerçekten mi? Anlatsana."

"Onu daha önce hiç tanımadığımı fark ettim." İçimi çektim. "O ve ben iyi anlaşıyoruz. Bu çok garip."

"İyi geçinmek ya da *geçinmek* gibi."

"Hayır." Başımı salladım. "Öyle bir şey değil. Beni o şekilde görmüyor. Ve burada takıldığı bir kız var. Ama

O ve ben... konuşuruz falan. Sabahları benimle koşmaya gelir. Oldukça iyi biri."

"Vay canına. Bunu söylemeni beklemiyordum." "Biliyorum. Ben de öyle."

"Hatırladığın kadar ateşli mi?" "Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır." İçimi çektim. "O daha ateşli, ne yazık ki."

O ilk gün içeri girdiğimde neler yaşadığını, aletinin aslında egosundan çok daha büyük olduğunu ayrıntılarıyla anlatabilirdim. Ama vücudundan bahsetmek bana sömürücü ve gereksiz geldi.

"Yaz çok uzun, Noelle. Her şey olabilir." Güldü. "Şimdi Ağustos'ta orada geçireceğim haftayı dört gözle bekliyorum. Çok eğleneceğiz."

"Ben de dört gözle bekliyorum," dedim. Son zamanlarda kafam o kadar meşguldü ki onu ziyarete davet ettiğimi neredeyse unutmuştum.

- - -

Archie o gece modaya uygun bir şekilde geç saatte yemek odasına girdi. Bütün gün dışarıda kaldıktan sonra onu görmek güzeldi. O yokken öğleden sonranın bir kısmını bahçede uzanıp kitap okuyarak geçirmiştim.

Akşam yemeğİ ise Archie'nin babasının Rodney Erickson'ın avukatlık bürosundaki ilk günü hakkında onu sorguya çekmesini dinleyerek geçti. Görünüşe göre, görüşmeden sonra avukat Archie'yi kalıp onu gölgelemesi için davet etmişti.

Bu gece Archie benim yanımdaki koltuğİ seçmişti. Bu gözden kaçmadı. Ayrıca ilk defa tatlıya kadar kaldı.

Yemeğimizi bitirdiğimizde eğildi ve "Bu gece sahile geliyor musun?" diye fısıldadı.

Boynuma değen nefesinin sıcaklığı tüylerimi diken diken etti. "Bunu düşünüyordum, evet."

Gözleri kısa bir süreliğine dudaklarıma kaydı.
"Yapmalısın."

"Tamam. Belki yaparım." Aptal benliğimin heyecanlandığını hissedebiliyordum. Neden? Bree'yi onun üzerinde izleyebileyim diye mi? *Ne yapıyorsun, Noelle?*

Tabağını temizledikten sonra Archie kalkıp masayı terk etti ve Nora iki babayla birlikte dışarı çıktı, annemle beni mutfakta yalnız bıraktı.

Annem bulaşıklarla uğraştı, ben de yardım etmek için kaldım.

Bana gülümsedi. "Archie'yle iyi anlaşıyor gibisiniz."

"Garip, değil mi?" Kurutmak için ondan bir tava aldım.

Annem sesini alçalttı. "Onunla iletişim kurmaktan korktuğunu biliyorum. Seni eğlenirken görmek çok güzel."

"Evet. Onu tamamen yanlış tanımışım."

"O da çok yakışıklı, değil mi?"

Omzumun üzerinden baktım. "Anne..."

"Ondan bu şekilde hoşlanıp hoşlanmadığını söylemem."

Tenim karıncalandı. "İyi anlaşıyor olmamız onu *bu şekilde* sevdiğim anlamına gelmiyor."

"Sanırım haklısın."

"Yine de..." Ben de ekledim. "Belli ki oldukça yakışıklı. Ve babası ne düşünürse düşünsün, akıllı."

Annem iç çekti. "Bazen Archer'ı tokatlamak istiyorum." Nefes verdi. "Son zamanlarda çok stres altında ve bu Archie'ye karşı davranışlarını daha da kötüleştiriyor."

Gözlerimi kıstım. "Stres mi? Ne hakkında?"

Annem suyu kapattı ve alçak sesle konuştu. "Açıklamaya yetkim yok. Ama aileleri için her şey kesinlikle daha iyi oldu. Şu anda söyleyebileceğim tek şey bu."

Midem bulandı. "Anne, ciddi bir şey ima edip detay veremezsin."

"Hiçbir şey söylememeliydim. Tamam mı? Söylememişim gibi davran, lütfen." Suyu tekrar açtı ve kalan bulaşıklara daldı.

Dehşet mideme yerleşti. *Remington'lara neler oluyor?*

Birkaç saniye sonra Archer ve Nora mutfağa girdiler ve annemle ben sanki az önce onlar hakkında konuşmuyormuşuz gibi sahte gülümsemeler takındık.

CHAPTER 5

NOELLE

HAZIR BULUNAN

STANDING BY THE Whaite's Adası'ndaki sahil evindeki eski yatak odamın penceresinden yolun karşısındaki okyanusa baktım. Buradaki ilk yazımın üzerinden yedi yıl geçmişti ama sanki dün gibi geliyordu.

Damarlarımda dolaşan endişe bana Archie'yi beklediğim ve en kötüsünü beklediğim ilk zamanlardaki gerginliğimi hatırlattı. Ama bu sefer onunla yüzleşmek çok daha zor olacaktı.

İkimiz de o ilk yazın aynı zamanda bu evdeki son yazımız olacağını bilmiyorduk. Nasıl bittiğine rağmen hayatımın en unutulmaz sezonu olmuştu.

Archie aşağıdan seslendi. "Biri penne a la vodka mı dedi?"

Derin bir nefes aldım ve aynada kendime baktım.

Hadi gidelim.

Merdivenlerden aşağı koşarken kalbim göğsüme çarpıyordu. "Tek duyduğum *votkaydı*. Ve ben tamamen oyundayım."

Archie elindeki poşeti yere bıraktı ve kollarını iki yana açtı. "Kahretsin, Noelle... Çok uzun zaman oldu."

Kollarına atladım. "Başardın!" Bana sıkıca sarılırken kokusundan derin bir nefes aldım ve tüm istenmeyen anılar geri geldi. Bu yolculuk kısa sürecekti ama

Her anın tadını çıkarırken bir yandan da kalbimin kırılmasını engellemeye çalışıyorum.

Gözleri üzerimde gezinirken geri çekildi. "Harika görünüyorsun."

"Sen de öyle."

Aslında ona bakmak bile zordu. Archie yirmili yaşlarının sonlarında yedi yıl öncesine göre çok daha güzeldi ve bu çok şey ifade ediyordu. Aynı muhteşem, gür saçlara sahipti, çenesi daha da belirginleşmiş ve yüzündeki kıllar biraz daha artmıştı.

"Geri dönmek zorunda kalmak yerine buraya gelirken markete uğrayabileceğimi düşündüm. Böylece günün tadını çıkarabilirdik."

"Mantıklı."

Archie çantayı aldı ve ben onu takip ederken mutfağa götürdü. Ortadaki adanın üzerine koydu. "Bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Ne?"

"Konuşmamız gereken çok şey olduğunu biliyorum; düğün davetiyesi ve benim sana daha önce söylememem gibi. Ama tüm bunları bir günlüğüne erteleyebilir miyiz?" Çantasından bir paket makarna çıkarırken içini çekti. "Sadece ağır konuşmalar olmadan arkadaşlığının tadını çıkarmak istiyorum." Yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Sadece bugün."

Mariah'yla evlenmesini düşünmek için hiç acelem yoktu. Bu konuda inkâr içinde yaşamaktan son derece mutluydum. "Tamam." Başımı salladım. "Bunu yapabiliriz."

"Harika." Kaşlarını oynattı. "Emlakçıyla buluşmadan önce bir kokteyle ne dersin?"

- - -

Öğleden sonra, bu mülkü satışa çıkarmakla görevlendirdiğimiz temsilci Dawn Mahoney ile buluştuk. Evi gezdi ve beklediğimden daha uzun bir süre kaldı. Ama aynı zamanda evi

Tahmin ettiğimizden yaklaşık yüz bin daha fazla, yani bu iyi bir haberd.

O gittiğinde neredeyse akşam yemeği vakti gelmişti. Archie bize birer kadeh beyaz şarap doldurdu ve ben de mutfak adasına oturup onun yemek hazırlayışını izledim.

Archie ile hayallerinin peşinden gidip şef olduğu için çok gurur duyuyordum. O ve arkadaşı şimdi Irvine'de bir restoranın ortak sahibiydiler. Archie baş aşçıydı, arkadaşı Max ise işlerin ticari yönüyle ilgileniyordu. Archie neredeyse kalbinin istemediği bir mesleği seçmişti. Bu çok daha iyiydi.

Sarımsakları doğrarken ve telefonundan yumuşak piyano müziği çalarken kalbim kabardı. Bıçağı bırakıp ocağın başına geçtiğinde, müstakbel gelininden bahsederek içimde oluşan uygunsuz duyguları bastırmaya karar verdim. Bu işleri sakinleştirdi.

"Mariah'yı yanında getirmediğine şaşırdım..." şarabımdan bir yudum aldım.

Bir an için karıştırmayı bıraktı ve uzun kaşığı tencerenin kenarına vurdu. "Bu hafta sonu bir arkadaşının gelin partisi vardı. Yalnız gelmemden pek hoşlanmadı ama böyle olmasına sevindim çünkü yalnız kalmaya ihtiyacım vardı."

Uzay mı? İlginç.

Mariah ile sadece bir kez, bir görev için Kaliforniya'dan geçerken tanışmıştım. Ulusal bir haber magazin programı için saha yapımcısı olarak işim beni sık sık ülkenin farklı yerlerine götürüyordu. Ne zaman Batı Yakası'nda olsam Archie ile buluşmaya çalışırdım. Son ziyaretim beş ay önceydi ve beni kız arkadaşıyla tanıştırmıştı.

"Neden boşluğa ihtiyacın var?"

diye sordum. "Sadece... çok şey oluyor."

"Düğün mü?"

Archie şarabından uzun bir yudum aldı ve bardağı yere bıraktı. "Düğün konuşmalarına bir gün ara verebileceğimize söz vermiştin."

"Tamam." Parmağımı bardağımın sapında gezdirdim. "Haklısın."

Yemeğe oturduğumuzda sohbeti hafif tuttuk. Ona üzerinde çalıştığım son makaleden bahsettim - birden fazla gizli hayat yaşayan ve birkaç kadını binlerce dolar dolandıran bir adamın hikayesi. Archie bana ikinci bir restoran açma ihtimali hakkında bilgi verdi.

Şarap akıyordu ve tükettiklerim beni etkilemeye başladığında, kendimi tutma yeteneğim binayı terk etti. *Teknik olarak* yasaklı düşün konuşması kategorisine girmeyen bir soru salıverdim.

"Mariah'nın bizden haberi var mı?" Ben sordum.

"Burada birlikte olduğumuzu biliyor mu? Elbette biliyor." "Kastettiğim bu değildi."

Archie boş tatlı tabağından başını kaldırıp baktı. "Yani ona seninle bir yaz takıldığımızı söyledim mi?"

"Evet. Ben sadece onun bu olaydan haberi olup olmadığını merak ediyorum. Yaşadığımız şeyi sadece bir *anlık bir olaya* indirgediğim için göğsüme bir hüznün çöktü. Benim için bundan çok daha fazlasıydı.

Archie peçetesiyle oynadı. "Hayır. Ona söylemek için iyi bir neden göremiyorum." Başını kaldırıp bana baktı. "Sen görüyor musun?"

"Muhtemelen hayır."

Gözleri benimkilere dikilmişti. "Shane'e hiç söyledin mi?" "Hayır." Kıkırdadım. "Senden zaten hoşlanmıyordu."

"Al bakalım." Archie peçetesini dürdü ve bir kenara attı. "Bilgin olsun, ben de ondan hiç hoşlanmadım."

Archie eski erkek arkadaşımın sadece bir kez, Shane bana California'ya yaptığım iş seyahatlerinden birinde eşlik ettiğinde, Mariya'dan önce tanışmıştı. Üçümüz bir gece birlikte yemek yedik ve Shane bana Archie'nin tek istediğinin pantolonuma girmek olduğunu söyleyip durdu. Ben de uzunca bir süre eski sevgilime istediğimin bu olduğunu söylemeyi ihmal etmişim - ta ki Archie beni reddedinceye kadar.

Archie masayı toplarken ortalık biraz sessizleşti ve ben daha fazla duygunun yüzeye çıktığını hissettim. Archie ve

Arkadaş olarak daha iyi olacağımıza uzun zaman önce karar vermiştim. Aslında bu daha çok *onun* kararıydı ama ben de ona uydum. Mesafe ya da koşullar zaten arkadaştan öte bir şey olmamızı neredeyse imkânsız hale getirmişti. Ve fiziksel olarak ayrı kaldığımız sürenin çoğunda bir erkek arkadaşım vardı.

Shane ve ben beş buçuk yıldır birlikteydik. BÜ'de tanışmıştık ve yaklaşık altı ay öncesine kadar özel olarak çıkıyorduk. İkimiz de üniversiteden sonra New York'ta televizyon sektöründe iş bulmuş ve sonunda ayrılana kadar birlikte kalmıştık. Shane daha önce istediğini söyledikten sonra çocuk istemediğine karar verdi ve bu benim için bir anlaşma kırıcıydı. Ama o ve ben ilişkimizi bitirdiğimizde Archie Mariah ile birlikteydi. Archie ile tekrar bir şeyler keşfetme fırsatını kaçırmıştım. Evrenin başka planları olmalıydı. Kader bize bir şey söylüyor olmalıydı.

"Bu gece hangi odada uyuyacaksın?" diye sordu.

"Eski odamda."

Başını salladı. "Muhtemelen buradaki yatak odasını alacağım." Bu beni şaşırtmamalıydı. Merak etmiştim, Belki eski günlerin hatırına benim odamın bitişiğindeki odada uyur diye düşündüm. Hafif hayal kırıklığımı gizleyerek ellerimi birleştirdim. "Seçebileceğin bir sürü yer var, değil mi?"

Alt katta uyuması muhtemelen daha iyiydi. Archie'nin kız arkadaşını -affedersiniz, *nişanlısını*- asla aldatmayacağını biliyordum ama hemen yan komşum olduğunu bilmek içimde gömülü kalması daha iyi olan eski duyguları ateşleyebilirdi.

Sonunda Archie'nin yaptığımız pisliği temizlemesine yardım ettim. Sonra arkada oturduk ve yıldızları seyrettik. Whaite's Adası'nda biraz serin olsa da güzel ve açık bir akşamdı. Adirondack sandalyede otururken üzerime oturma odasındaki kanepeden örülmüş bir battaniye örtmüştüm.

Archie gökyüzüne baktı. "Burayı satmakla doğru bir karar verdiğimizizi düşünüyor musun?"

"Evet. Ailem satmak için en iyi zaman olduğu konusunda hemfikir."

"Sadece... o daha basit zamanın son parçası gibi geliyor." "Biliyorum," diye fısıldadım.

"Hayatımın en güzel yazıydı, biliyorsun." Ona dönerek başımla onayladım.

"Ve belki de en kötüsü," diye ekledi.

Sessizlik içinde birbirimize baktık.

Çok şey söylemek istiyordum ama birazcık açılmanın bile daha sonra söyleyeceklerime neden olacağından korkuyordum. Çünkü şu anda Archie'ye söylemek istediğim *çok şey vardı*. Onu bir arkadaştan daha fazlası olarak sevdiğimi söylemek istiyordum. Birlikte yaşadığımız o ilk yazdan beri onu hep sevdiğimi. Shane'i hak ettiği şekilde sevemememin muhtemelen Archie'ye karşı hisler beslememden kaynaklandığını anlamam uzun zamanımı almıştı.

Onun yerine sinmiştim. Hiçbir şey söylemedim ama bu hafta sonu bitmeden her şeyin ortaya çıkıp çıkmayacağını merak ettim.

Kesin olan bir şey vardı: Archie Remington'a gerçekten neler hissettiğimi söylemenin bir zamanı varsa, o da şimdiki zamandı. Başka bir şansım olmayabilirdi.

- - -

Ertesi sabah gürültülü bir kapı sesi beni uyandırdı.

Sersemlemiş gözlerim çırpınarak açıldı. *Ne oldu?*

Kapının arkasından konuşurken derin sesi rahatsız ediciydi. "Haydi, Benedict. Koşumuza geç kaldın."

Telefonuma baktım. SABAH 6. Eski koşu saatimiz.

"Koşmak mı?" Gözlerimi ovuşturdum. "Artık bunu yapmıyorum."

"Ciddi misin sen? Eskiden çok disiplinliydin."

"Biliyorum. Bir süre önce cazibemi kaybettim."

Ellerini çırpı. "Pekala, marş marş! Cazibeni geri kazanma zamanı."

Doğrudum ve güneşin doğuşuna, sonra da hâlâ kapalı olan kapıya baktım. Orada onun varlığını hissedebiliyordum.

"Bundan kurtulmama izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Hiç şansın yok."

Kıçımı sürükleyerek yataktan çıktım. "Tamam, giyinmem için bana bir dakika ver."

"Biraz kahve alıp aşağıda seni bekleyeceğim."

Ağzım bir gülümsemeye dönüştü. "Ne zamandan beri kahve içiyorsun, Remington?"

"Yaklaşık bir yıl önce başladım. Her içtiğimde seni düşünüyorum. Şimdi bağımlısı oldum."

Kapıya son bir kez vurdu ve ayak seslerinin uzakta kaybolduğunu duydum. Hâlâ yarı uykuluydum, giyinmek için acele etmedim.

Mutfakta ona katıldığımda, Archie'nin gözleri çok açık bir şekilde giydiğim açık atletik atlet ve dar Spandex şortun üzerinde gezindi. *Ne diyebilirdim ki?* Mariah ona sonsuza dek sahip olacaksa, en azından bu hafta sonu onun hayranlığını *ödünç* almak istedim. *Bu sadece masum bir eğlence*, dedim kendi kendime. Başka bir şey değil.

"Giyineceğini söylediğini sanıyordum." Yutkundu. "Sanırım yanlışlıkla *soyunmuş* olabilirsin."

Omuz silktim. "Dışarısı çok sıcak."

Archie boğazını temizledi. "Doğru."

O anda, yıllar sonra ilk kez onun üzerinde hâlâ bir etkim olduğunu fark ettim. Fiziksel kimyayı kıtanın öbür ucundan ölçmek zordu. Yine de, bunu hiç şu anki gibi test etmemiştim.

Archie kahvemi yudumlamamı bekledi.

Yaklaşık beş dakika sonra evden çıktık, çakıl taşlarına bastık ve yola koyulduk. Ilık okyanus esintisi peşimden geliyordu, tuzlu hava eski bir dost gibiydi. Bu duyguyu nasıl da özlemiştim -Archie'nin yanımda koşmasını.

Archie aniden durana kadar yaklaşık otuz dakika boyunca sorunsuz ve olaysız geçti. Nefes nefese kalırken yüzü bembeyaz kesildi. "Bir dakika ara verebilir miyiz?"

"Sorun nedir?"

Neden sorduğumdan bile emin değildim. Çünkü göğsünü tutuşunu ve nefes nefese kalışını izlerken neler olduğunu *çok iyi* biliyordum. Archie'nin ilk rodeosu değildi diyelim.

CHAPTER 6

NOELLE

GEÇMİŞ

WHEN I ARRIVED Archie her zamanki yerine kurulmuştu bile. Bree bir kez daha elinde birasıyla onun yanına yapışmıştı. Cici'yi ve şenlik ateşinin diğer tarafındaki eski mürettebatı görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Muhtemelen gemilerini neden terk ettiğimi merak ediyordu, gerçi Xavier'in beni ona kötülemiş olması da mümkündü.

Archie beni grubuna yaklaşırken görünce el salladı.

"Bu gece uçurum yürüyüşüne gitmekten bahsediyorduk," dedi James.

Başımı salladım. "Kulağa eğlenceli geliyor. Henüz oraya gitmedim."

Kısa bir süre sonra manzaralı, kayalık patikaya doğru yürüdük. Archie, Bree ile birlikte ortadan kayboldu ve ben de konuşması her zaman ilginç olan James ile baş başa kaldım.

"Bu hafta sonu takılmak ister misin?" diye sordu. "Belki Abe's Seafood Shack'e gidip balık ve patates kızartması yeriz?"

"Yani bir randevu gibi mi?" Aptalca söyledim.

"Olmamasını tercih edersen başka tabii. Sadece arkadaş olarak gidebiliriz. Ama evet, açık olmak gerekirse, sana çıkma teklif ediyorum."

Nasıl cevap vermek istediğimden emin değildim. Ama sonunda kaybedecek bir şeyim olmadığına karar verdim. "Evet. Tamam. Pekâlâ. Kulağa eğlenceli geliyor."

"Harika." Gülümsedi.

Daha sonra normal sohbetimize döndük.

Bir süre sonra Archie, kim bilir ne yaptıktan sonra Bree ile birlikte ortaya çıktı.

Saatın ne kadar geç olduğunu fark ettiğimde James'e sarılıp vedalaştım. Beni eve bırakmayı teklif etti ama cevap veremeden Archie koşarak yanıma geldi.

"Eve mi dönüyorsun?" diye sordu. "Evet."

"Ben de öyle. Seninle yürüyeceğim."

"Gidiyor musun?" Şaşırarak söyledim.

"Yarın stajıma gitmem gerekiyor."

"Bu kadar erken başlayacağınızı bilmiyordum."

"Evet. Yani bütün gece çalışamam. Artı..." Göz kırptı.

"Sabah tam 6'da koşmam gerekiyor."

James aramıza baktı. Ona tekrar iyi geceler diledim ve Archie ile birlikte yola koyuldum.

Ağzımı tutamadım. "Bree ile bir süreliğine ortadan kayboldun. Geri döneceğini düşünmemiştim."

"Yokluğum seni rahatsız etti mi?"

İçimi bir sıcaklık kapladı. Kahretsin. *Öyle bir izlenim mi bırakıyorum?* "Elbette hayır," diye cevap verdim, gülerek.

"Onunla sadece kolay olduğu için takılıyorum," diye itiraf etti. "O beni tanıyor. Ben de onu tanıyorum. Kanıtlayacak bir şey yok. Bu sadece bir yaz olayı ve sezon sonunda gelecek yıla kadar bir daha konuşmadığımızda kendimi suçlu hissetmek zorunda kalmayacağımı biliyorum."

Ağzımdaki acı tadı yuttum. "Yaz için kolay. Anlıyorum." Biraz sessizlikten sonra, "James iyi bir adam, değil mi?" diye sordum.

"Öyledir. Gerçekten iyi bir adam." Omzuma vurdu. "Neden? Ondan hoşlanıyor falan mısın?"

"Emin değilim. Ama bu hafta sonu onunla çıkmamı istedi ve ben de evet dedim."

Karanlıkta Archie'nin yüz ifadesini görmek zordu ama adımları yavaşladı. "Ah." Bir süre sonra ekledi, "Evet... Benim gibi

iyi biri olduğunu söyledi."

"Tamam. Sadece emin olmak istedim."

Eve dönüş yolunun geri kalanında başka bir şey konuşmadık.

Archie ve ben odalarımıza gittikten sonra, o gecenin büyük bir bölümünde dönüp durdum; James ve ben, Bree ve Archie, Archie ve ben ve kalbimin bu yaz kırılabileceğini bildiğim çeşitli yollar hakkında düşündüm.

- - -

Ertesi sabah, saat 6:05'te evden çıktığımda Archie çoktan dışarıda bekliyordu.

"Biri onun alarmini kurmuş," diye takıldım.

"Bana fazladan bir saat verdin. Vereceğimi söylemiştim. Ben oyun oynamam. Bu arada, şimdi geç kalan kim?"

Bir dakika gerindikten sonra ona döndüm. "Hazır mısın?" "Yolu göster."

Fazladan bir saatlik uyku da bana iyi gelmişti; bu sabah daha enerjik görünüyordum. Kişisel refakatçim olarak hayatımda gördüğüm en muhteşem adamlardan birine sahip olmamın da bir zararı yoktu.

Koşumuzun iki milindeydik ve Archie aniden yavaşlayıp göğsünü tutana kadar her şey yolunda gidiyordu.

Nabzım hızlandı. "İyi misin?"

Yolun kenarını işaret ederek nefes nefese kaldı.

"Bilmiyorum.

Bir dakika şurada oturabilir miyiz?"

"Evet. Tabii ki."

Kendimizi büyük bir kayanın üzerine yerleştirdik.

"Şu anda ne yaşıyorsun?" diye sordum. "Konuş benimle."

Eli hâlâ göğsünde idi. "Sadece... nefes alamıyordum gibi hissediyorum." Bana baktı. "Sanırım bu bir panik atak."

"Bunu daha önce yaşadın mı?"

Başını salladı.

Elimi omzuna koydum. "Eve dönmeliyiz."

"Hayır. Beni böyle görmesine izin veremem."

Babası. "Tamam. Biz burada kalacağız. Sorun yok. Sadece nefes al." Kolunu ovdum. "Bunları çok mu yaşıyorsun?"

"Sadece stres altında olduğumda rastgele, ama her zaman uygunsuz zamanlarda." Zorla gülümsedi. "Seninle koşmak gibi. Korumam gereken bir pislik olarak ünüm var. Panik atak geçiren zayıf bir adam olduğumu düşünmene izin veremem." Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi.

Muhtemelen buna gülmem gerekiyordu ama gülemedim. "Paniklemeden neden olan belirli bir şey var mı?"

"Sanırım bu saldırı bir süredir hazırlanıyordu. Ama genelde aniden ortaya çıkarlar."

Oturduğumuz her dakika biraz daha sakinleşiyor gibiydi.

Annemin dün gece kısaca ima ettiği şeyi hatırladım. "Sen ve ailen arasında her şey yolunda mı? Bir şeyler mi oluyor?"

Bana dönene kadar birkaç saniye geçti.

"İşler yolunda değil." Başını iki yana salladı. "Hiç de iyi değil."

Elim koluna indi. "Bana anlatabilirsin."

Başını sallamaya devam etti. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Başlangıç mı?" Sempatik bir gülümseme sundum. "Ya da değil. Sadece içini dökebileceğini bilmeni istiyorum. Kimseye söylemeyeceğim."

Uzun bir süre gözlerini kapattı. "Bu, her şeyin uzaktan da olsa aynı görüldüğü son yaz olabilir Noelle."

İçimi bir batma hissi kapladı. "Neler oluyor?" "Annem aklını kaçırıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Erken başlangıçlı demans teşhisi kondu."

O l a m a z . "Ne zaman?"

"İşaretler bir süredir vardı ama teşhis yaklaşık altı ay önce kondu."

Bu, o gece yemekte ona neden aynı soruları tekrar sorduğunu açıklıyordu.

"Çok üzgünüm, Archie."

"Hepsi bu kadar bile değil." Titrek bir nefes verdi. "Özür dilerim. Bir dakikaya ihtiyacım var. Bu konuyu kimseyle konuşmadım."

"Acele etme."

"Sanırım babamın bir ilişkisi var," dedi sonunda. "Aslında, biliyorum."

Ağzım açık kaldı. "Aman Tanrım."

"Yani zavallı annem acı çekerken, o piç onun akli başında olmamasından sonuna kadar faydalaniyor."

Karnımı tuttum. "Bu beni hasta ediyor."

Archie gökyüzüne baktı. "Üzerimde... annemin yanında olmak, babamı memnun etmek için çok fazla baskı hissediyorum, çünkü bir gün onun izinden gitmemi ve şirketinde çalışmamı bekliyor. Mesele şu ki, sadece kendimi ona kanıtlamak için bile olsa bunu yapmak istiyorum. Daha fazla istediğim bir şey yok. Ama benim hakkımda bilmediğin bir şey var - neden bu kadar zor olacağını."

Kalp atışlarım hızlandı. "Ne oldu?"

"Dışarıdan dışa dönük görünebilirim. Ama ben... insanların önünde konuşmam. Topluluk önünde konuşmak bana göre değil. Çok korkarım. Donup kalırken nasıl duruşma avukatı olabiliyorsun?"

İçimi bir rahatlama kapladı. Daha kötü bir şey bekliyordum. "Senin hakkında bunu asla bilemezdim."

"Havalı ve kendinden emin biri gibi görünüyorum, biliyorum. Herkesi kandırıyorum."

"Aslında topluluk önünde konuşma korkusu oldukça yaygındır." "İşte bu yüzden babam beni kendisine Sonbaharda o ödülle. Bir keresinde ona sorunumu açmak gibi bir hata yaptım. Şimdi de beni ateşe atmak istiyor."

Bugün panik atak geçirmesine şaşmamalı.

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Sonbahara kadar yazmam gereken o aptal konuşmanın stresi, hukuk fakültelerine başvurmak, babamın ilişkisi ve en önemlisi annem için endişelenmek arasında... Sanırım uzun zamandır dağılıyordum. Bugün sonunda kendimi tamamen kaybettim. Ne yazık ki gösteriyi en ön sıradan izlediniz."

"Paramı geri istiyorum."

Bana baktı ve gülümsedi.

"Şaka yapıyorum." Dizini sıktım. "Değiştiremeyeceğin bazı şeyler vardır. Ama değiştirebileceğin başka şeyler de vardır."

"Yani..."

"Neden bu yaz bunun üzerinde çalışmıyoruz? Şu topluluk önünde konuşma olayı."

"Biz mi? Ne yapmama yardım edeceksin, zırlayan bir aptal olmamayı öğrenmeme mi?"

"Evet. Benim üzerimde pratik yapabilirsin. Kaç kere hata yaptığın önemli değil. Daha rahat olana kadar üzerinde çalışmaya devam edeceğiz. Bu tür şeyler benim uzmanlık alanım."

"Neredeyse unutuyordum, Bayan Amerika."

"Miss America *Scholastic*," diye açıkladım. "Her neyse, bu sadece seyirci önünde iletişim kurmayı öğrenmekle ilgili değil; bu senaryoda diğer insanların ne düşündüğünü nasıl umursamayacağınızla ilgili." Onunla çalışma ihtimali içimde heyecan yarattı. "Cidden, sana yardım etmeme izin ver."

"Yaz projesi olarak bana ihtiyacın yok."

"Aslında var. Senin stajın var. Burada işe yarar bir şey yapamayacaksam ben ne işe yarıyorum?"

Durakladı. "Bunu ne zaman yapmamız gerekiyor?" "Ne zaman istersen."

"Bana koçluk yapmana izin veriyorsam çaresiz olduğumu biliyorsun."

"Haftada birkaç gece, mesela akşam yemeğinden sonra ama plaja gitmeden önce nasıl olur? Her zaman olabilir, gerçekten. Haziran'ın ortasındayız, yani üzerinde çalışmak için iki ayımız var."

Güldü. "Umarım bana yardım edemeyince büyük bir

hayal kırıklığına uğramazsın. Ama sanırım bir deneyebiliriz."

"Harika." Gölümsedim.

"Oldukça havalısın, Noelle. Seni çok bilmiş biri olarak düşünmüş olabilirim ama hiç de öyle değilsin." Göz kırptı.

"Sen de sandığım gibi züppe bir ahmak değilsin. öyleydi," diye cevap verdim. "Yani, ahmağın tekisin ama züppe değilsin." "Yeterince adil."

"Yine şaka yapıyorum." Ona dirsek attım.

Derin bir nefes daha aldı, etrafına bakındı ve sonunda kayadan kalktı.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

Kıçımı fırçaladım. "Eğer öyleysen..."

Sessizlik içinde eve doğru birlikte koştuk. Şu anda yanımda olan Archie, bu sabah tanıdığımı sandığım Archie'ye hiç benzemiyordu.

CHAPTER 7

ARCHIE

GEÇMİŞ

NOELLE LOOKED SO Ciddi olduğunda çok tatlı oluyordu. Panik atağımdan birkaç gece sonra, nasıl lanet olası bir salak olunmaz dersim için onun odasındaaydık. Ben yatağının başlığına yaslanmış otururken o volta atıyordu. Farkında değildi ama o konuşurken ben de onun resmini çiziyordum.

"Bugün Google'da araştırma yapıyordum," dedi. "Ve topluluk önünde konuşmanın yedi püf noktasından bahseden birçok makale buldum." Parmaklarıyla sayarken bunların ne olduğunu hatırlamaya çalıştı. "Amaç... insanlar... hazırlık... planlama... kişilik..." Durakladı.

"Penis," diye kestirip attım. *Şimdiden bunu yeterince ciddiye almadığımı düşünmeye başladım.*

"İyi tahmin, ama hayır."

"Penetrasyon?"

Güldü. "Bu... performans."

"Cinsel performans. Gördün mü?"

Haklıymışım. "Çok komik."

"Pekâlâ. Özür dilerim." İçimi çektim. "İyi olmaya çalışacağım."

Elini umursamaz bir şekilde salladı. "Tamam, yedi Ps'yi boş verin. Topluluk önünde konuşmanın ilk kuralı ne hakkında konuştuğunuzu bilmektir. Eğer aktardığınız şeyden emin değilseniz, bu bir sorun olacaktır."

Dik oturdum. "İşte bu bir numaralı sorun. Neredeyse tüm hayatım boyunca bana bir pislikten başka bir şey olmayan babamın ne kadar harika biri olduğu hakkında bir konuşma yapmak zorundayım."

Çenesini kaşıdı. "Hmm... En iyi baba olmasa bile, dikkate değer bir kariyeri olduğu konusunda hemfikir olabilirsiniz. Yılın Babası bunlardan biri olmasa bile, sizi onun övgülere layık olduğuna ikna edecek pek çok şey derleyebiliriz."

"Evet...elbette. Sadece hepsini bir araya getirmem gerekiyor." "Onunla röportaj yapabilir misin?"

Hemen başımı salladım. "Hayır. Bunu kendi başıma yapmamı istiyor ve ondan yardım istersem beni kızdırmaktan başka bir işe yaramayacak."

"Tamam." Başını salladı. "Bu yüzden ev ödevin olacak."

Çizimimin bir kısmını gölgeleyerek, "Okula kaydolduğumu fark etmemiştim," dedim.

Noelle göz kırptı. "Yine de gerçek notlar yok, bu senin için oldukça güzel." Oturdu ve ayaklarını yatağının kenarına uzattı. "Topluluk önünde konuşma korkusu üzerine yaptığım araştırmada, en büyük zorluklardan birinin insanların konuşmacı olarak önemlerine dair yanlış bir izlenime kapılmaları olduğunu gördüm. İnsanlar sizin *söyleyeceklerinizi* dinliyor. *Sizi* sizin algıladığınız *kadar* önemsemiyorlar. Bir şekilde gergin olan kişi, kişisel bir düzeyde yargılandığını varsayıyor. Bu yüzden bir şekilde kendinizi kaybetmenizi sağlamalıyız."

Başparmağımla arkamı işaret ettim. "Odamda bir şişe tekila var. Genelde işe yarar. İşe yarar mı?"

"Ne kadar cazip olursa olsun..."

Hayır." Parmaklarımı şıklattım.

"Kahretsin."

Noelle ayağa kalktı ve tekrar volta atmaya başladı. Konuşurken sanki benim hüngür hüngür ağlayan aptal sınıfım yerine bir orkestrayı yönetiyormuş gibi elini salladı.

"Oradayken başka biri *olmak* zorundasınız. Bir alter ego gibi." Durdu ve bana döndü. "Sahnedeki kim olacağını seçelim."

Gözlerimi kıstım. "Beni biraz kaybediyorsun..."

"Bir isme ihtiyacı var. İkinci benliğiniz. Herkesin ne düşündüğü konusunda endişelenen egoist kişinin tam tersi bir şey."

"Fred," dedim. Aklıma gelen ilk isim buydu. "Fred mi?"

Güldü.

"Evet. Jenerik. Sıkıcı. Kimsenin ne düşündüğü umurunda değil."

"Tamam... Fred." Yazdı.

"Neden bu saçmalığı not alıyorsun?" Ben sordum.

"Bu bir *bok* değil..." Defterini yatağın üzerine fırlattı.

"Bu senin geleceğin, Archie. Ve sen de çizim yapmak yerine not almalısın. Fark etmediğimi sanma. En azından ciddiye alıyormuş gibi yap."

İçimi çektim. "Haklısın. Özür dilerim."

Defterini tekrar eline aldı ve kalemimi deftere vurdu.

"Tamam... üzerinde çalışmamız gereken birkaç şey var. İlk olarak, babanı daha iyi tanımalısın."

"Kesinlikle hayır."

"Onunla daha fazla vakit geçirmekten bahsetmiyorum. Ama Google'da aratın. Şirketin web sitesindeki biyografisini ezberleyin, bu tür şeyler. İkinci olarak, kendinizi kaybetmeli ve Fred *olmalısınız*. İşin zor kısmı bunu yaparken göz temasından kaçınmamak olacak. Rahat olmadığınızda aşağı bakmak istemek kolaydır."

"İlk geldiğim geceki *sen gibisin*," diye belirttim. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"İlk gece yemek masasında benimle göz teması kurmaktan kaçındınız."

"Ben mi yaptım?"

"Evet."

"Muhtemelen gözüm korktuğu içindir. Yani bu mantıklı. Egom senin ne yaptığını çok fazla önemsiyordu."

beni düşündü."

"Ve şimdi? Gerçekten panikleyen bir aptal olduğumu biliyorsun, bu yüzden artık seni korkutmuyorum?"

Defteriyle bana vurdu. "Kendine öyle demeyi kes."

"Tamam..." İçimi çektim.

Boğazını temizledi. "Dediğim gibi, göz temasından kaçınırsak kendimizi bir şekilde koruduğumuzu düşünmeye şartlanmışız, oysa aslında durumu daha da kötüleştiriyoruz. Sadece bu aktif kaçınma bile sizi endişelendirmeye yeter. Bu yüzden Fred olarak göz temasından kaçınmayacaksınız."

"Aynı anda hem kâğıdı okuyup hem de insanlara nasıl bakacağım? Çünkü bu boku ezberlemediğimi biliyorsun."

"Zaman zaman cümleler arasında kafanı kaldırıp bakacaksın."

"Ya yerimi kaybedersem? O zaman aynı cümleyi tekrarlarım." Bunu komik bulmasam da güldüm. "Hayal edebiliyor musun? Bunu kesinlikle yapacağım." Bunu düşünürken bile terlemeye başladım.

"Şu anda felaket tellallığı yapıyorsun. Bunu yapma, yoksa başka bir müfredat geliştirmek zorunda kalacağız."

"Artık müfredat yok, öğretmenim."

Ellerini omuzlarıma koyarak beni sarstı. "Her şey yoluna girecek. Bütün yaz benim üzerimde pratik yapacaksın. O etkinliğe gittiğin zaman, bu eski bir şapka olacak."

"Eski moda." Kıkırdadım. "Bazen yaşlı bir kadın gibi konuşuyorsun."

"Yaşlı bir ruhum var." Gururla çenesini kaldırdı. "Fark ettiğiniz için teşekkür ederim."

Yüzümde muzip bir gülümseme belirdi. "Topluluk önünde konuşma hakkında başka ne derler biliyor musun?"

"Ne?"

"İzleyicilerinizi çıplak hayal etmelisiniz."

Başını salladı. "Elbette, bu da kullanabileceğiniz başka bir strateji."

Ne demek istediğimi anlamamıştı. "Yani, bütün yaz *senin* üzerinde çalışacaksam, bu demek oluyor ki..."

Noelle gözlerini kısarak baktı. "Ew."

"Daha önce görmediğim bir şey değil, Bayan Amerika."

Kalemmini bana fırlattı ve güldü. "Kapa çeneni."

"Seni *uyarmalıyım*, *Fred* biraz sapıktır."

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Olmasa iyi olur."

"Daha da iyisi, sizi derinizin her yerinde yaralarla hayal edebilir miyim?"

"Hayır."

Hâlâ kıkırdayarak yataktan kalktım. "Bugünlük işimiz bitti mi?"

"Evet." İç çekti. "Olabiliriz." Not defterini çekmeceye yerleştirdi. "Ders sona ermiştir."

Bana dönmek için arkasını döndü ve ben kendimi onun ağzına bakarken yakaladım. *Vay be. Bunu bir daha yapmayalım.* Noelle'den etkilenmişim, bu biraz sinir bozucuydu, çünkü *oraya gidemeyeceğimi* biliyordum. Bununla olmaz. Şu anda hayatımdaki tek iyi şey oydu ve bunu mahvetmek gibi bir seçeneğim yoktu. Ayrıca, hem aile dostumuzdu hem de farklı kıyılarda yaşıyorduk. Ayrıca, deneyimsiz olduğu izlenimini edinmişim. Sevimli olduğunu düşünmemin yanı sıra, uzun zamandır ilk kez biriyle güçlü bir bağ kurduğumu hissettim.

"Öğretmen rolünde çok tatlıydın," dedim.

Kızardı. Benim yanımdayken bunu çok yapardı. Acaba benden hoşlanıyor muydu diye düşündüm. Belki de bu hüsnükuruntu idi. Ama eğer varsa onunla uğraşmak eğlenceli olurdu. Daha da kızarmasını sağlamak.

O ders verirken çizdiğim resmi ona uzattım.

"Ne oluyor be?" Kendi görüntüsüne bakarken ağzını kapattı. Ona üzerinde *Bayan Whaite'in Adası* yazan bir kuşak bulunan bir gece elbisesi giydirmişim. Çizimde Noelle'in elinde normal bir buket yerine

Ucunda çiçeklerle dolu dev bir penis. Başının üzerindeki baloncukta, "*Topluluk Önünde Konuşmanın Yedi Püf Noktası*" yazıyordu.

- - -

Ertesi gece Noelle ailemizle akşam yemeğine gelmedi. James'le randevusu için hazırlandığını biliyordum, ama bu konuda soğukkanlı görünmek için annesine nerede olduğunu sordum. Amy bana kızının bu gece bir randevusu olduğunu söylediğinde şaşırmış gibi davrandım.

Yemek odasından çıktıktan sonra Noelle'i üst kata çıkarmaya karar verdim. Yatak odasının kapısı açıktı ve aynanın önünde dururken içeri baktım.

Bir kez daha aptalı oynamaya karar verdim. "Nereye gidiyorsun? Yemekte yoktun."

Döndü, bu kadar bilgisiz olmama şaşırmış görünüyordu. "James'le randevum var, hatırladın mı?"

Ona tam olarak bakabildiğimde, bir an için nefesim kesildi. Noelle, siyah deri bir mini etekle birlikte göğüs dekoltesini biraz gösteren vücuda oturan bir gömlek giymişti. Ne kadar seksi göründüğünü inkar etmek mümkün değildi.

Ama fark etmemiş gibi davrandım. "Oh, doğru ya. Seni yine nereye götürüyor?"

Uzun, kahverengi saçlarını taramaya devam etti. "Balık ve patates kızartması yapan bir yer."

"Ah. İlk buluşmada gözeneklerinizden sızan yağlı yemekten daha seksi bir şey olamaz."

"Sanırım Bree'yi havalı yerlere götürüyorsunuz?"

Yatağına uzandım. "Bree ve ben gerçekten hiçbir yere gitmiyoruz. Çıkmıyoruz."

"Bu doğru. Sadece takılıyorsunuz."

Doğrudum. "Sanki bunda yanlış bir şey varmış gibi söylüyorsun."

"Yok."

"Sana inanmıyorum. Yargılanmış hissediyorum. Şu anda Fred'e dönüşmem gerekiyor mu?"

Güldü. "Yemin ederim seni yargılamıyorum."

"İnsanları kandırmaya inanmıyorum," dedim. "Yaz boyunca bir kız arkadaşım olamaz ve okula dönmeden önce ondan ayrılamam. Uzun mesafeli bir ilişki yaşamamın da imkanı yok. Bu yüzden ya yaz boyunca yalnız kalacağım ya da biriyle sadece takılacağımıza dair bir anlaşma yapacağım."

Bir an için fırçalamayı bıraktı ve bana doğru döndü. "Hiç ciddi bir kız arkadaşın oldu mu?"

Yine Noelle'in bu gece ne kadar güzel görüldüğüne hayran kalmamaya çalıştım. "Bir kere. Lisedeyken."

"Ne oldu?"

Ağızımdaki acı tadı yuttum. "Aslında beni arkadaşımın aldattı."

"Vay canına. Tamam. O zaman ilişkilerden neden soğuduğunu anlayabiliyorum."

"Bunu çoktan aştım. Ama bir kız arkadaş için zamanım yok. Endişelenmem gereken çok şey var. Bree umursayacak tipte bir kız değil."

"Ne kadar şanslısın."

"Alaycı bir tavırla söylüyor."

"Hayır, gerçekten. Sizin adınıza sevindim."

Onunla alay ettim. "'Senin ve o küçük sürtük için mutluyum, Archie.' Bunu mu demek istiyorsun?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Yüzünü okuyabiliyorum." Onu tekrar içeri aldım. Makyaj yapmıştı, bu da onu on sekiz yaşından daha yaşlı gösteriyordu. "Bu arada güzel temizleniyorsun."

"Daha sonra gözeneklerimden yağ akacak olması çok kötü." "Sonra seni sahile götürmesini söylemelisin. Atla suya gir ve temizlen."

"Belki de yaparım." Gözlerini devirdi. "Sanırım bu gece orada olacaksın?"

Ellerimi başımın arkasına koydum. "Bu adada yapacak başka bir şey var mı?"

"Gerçekten olmadığını öğreniyorum." Gülümsedi ve konuyu değiştirdi. "Ev ödevini yapıyor musun?"

"Babamla geçmişi hakkında konuşmak zorunda kalmamak için onu Google'da aramayı mı kastediyorsun? Evet."

"Peki, güzel. Neye mal olursa olsun." İçini ekti. "Kendini iyi hissediyor musun?"

"ıldıracağımdan ve başka bir panik atak geçireceğimden mi endişeleniyorsun?" İşaret parmağımı gösterdim. "Hey, topluluk önünde konuşma listene ekleyeceğin bir P daha var. Panik!"

Yüz ifadesi ciddiyetini koruyordu. Esprilerimden pek hoşlanmışa benzemiyordu. "Cidden, biraz daha içtin mi?"

Başımı salladım.

Noelle başını salladı ve sesini alçalttı. "Bana annen hakkında anlattıklarını düşünmeden edemiyorum. Ben sadece... bunun olmasına gerçekten üzüldüm."

"Ben de, Noelle." Sesim yumuşadı. "Ben de."

Ayakkabılarına baktı. "Ve bunu kendime saklayacağıma söz veriyorum. Keşe yapabileceğim bir şey olsaydı."

"Bu yaz burada olman bile yardımcı oluyor," dedim, itirafıma şaşıarak. Ama doğruydu. "Bu yıl adaya gelmeye korkuyordum. Okul benim kaçış yerim. Kaliforniya'da kalmak ve yaz için ailemin yanına gelmemek istiyordum. Ama bunu anneme yapamazdım. İnanın bana, o olmasaydı gelmezdim." Nefes verdim. "Ama... her şeyin nasıl olacağı konusunda yanılmışım. Her zaman her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda kalacağımı, konuşacak kimsem olmayacağını düşünmüştüm. Ama seninleyken rol yapmak zorunda hissetmiyorum. Ve bu iyi hissettiriyor."

Tanrım. Bu biraz fazla oldu.

Noelle'in gözleri parladı. "Bana güvenebileceğini hissetmene gerçekten sevindim." Dudağını ığnedi ve saate bir göz attı. "Kahretsin. Gitsem iyi olacak. Onunla orada buluşacağım. Zaten geç kaldım."

İsteksizce yataktan zıpladım. "İyi eğlenceler, yağ maymunu."

Merdivenlerden aşığı kaybolmadan önce bana bir gülümseme attı.

Odama gitmek yerine Noelle'in yatağına döndüm ve neden bu kadar keyifsiz hissettiğimi merak ederek tavana baktım.

- - -

En azından James'le birlikteyken onun için endişelenmeme gerek yoktu. O bir sineğı bile incitmez. Bu durum çok daha kötü olabilirdi. O Xavier denyosuyla takılıyor olabilirdi. Kendime bunun iyi bir şey olduğunu söyledim.

Bununla birlikte, yemekten döndükten ve sahildeki diğer herkese katıldıktan sonra Noelle ve James'e bakmaktan kendimi alamadım. Tam karşımdaydılar, bu yüzden ne konuştuklarını duyamıyordum. Dudak okumaya çalıştım ama o da işe yaramadı. Sonunda onlara doğru ilerledim ve nazik davrandım. "Yemek nasıldı?"

"Çok lezzetliydi," dedi Noelle. "Ve mucizevi bir şekilde içimden yağ akıyor."

"Yağ mı?" James şaşkın görünüyordu.

"Ne?" "Boş ver." Güldü.

Bree koluma yapışarak, "İkiniz çok tatlı bir çift olmuştunuz," dedi.

Tanrım, beni buraya kadar takip ettiğini fark etmemiştim bile.

James gülümsedi ve karanlıkta bile Noelle'in kızardığını görebiliyordum.

Noelle bana flört arenasında çok deneyimli biri gibi gelmemişti. Sık sık onun gerçekte ne kadar deneyimli -ya da deneyimsiz- olduğunu merak ederdim. Ayrıca kendimi ve neden Noelle'e ve James'le randevusuna takılmış göründüğümü de merak ettim. Onu koruduğumu mu hissediyordum, yoksa daha başka bir şey mi vardı? Tam olarak çözememişim. Ama bütün gece aklımdaydı.

"Kayalıklara gitmeliyiz," diye önerdi Bree.

James Noelle'e bakarken ben sessiz kaldım. "İster misin?"

"O da ne?" Noelle sordu.

"Burası insanların mahremiyet için gittikleri gizli bir tür kayalık alan" diye açıkladı.

Omuz silkti. "Elbette."

Dişlerimi sıktım. *Lanet olsun.*

Kayalıklara gitmenin tek bir nedeni vardı, o da kayalıkların arkasına saklanıp sevişmek ya da seks yapmaktı. Bree ve ben oraya sayısız kez birlikte gitmiştik. Eskiden heyecan vericiydi ama bu yaz onunla sadece zamanımı bekliyordum. O da sadece aynı şeyi istiyor gibiydi -sevişme arkadaşı- ama bu artık eskiyordu. Zihinsel uyarım ya da derin bir sohbet yoktu. Geçmişte bunlara hiç ihtiyacım olmamıştı ama son zamanlarda önemli görünüyorlardı.

Kayalıklara doğru yol aldıktan sonra, James ve Noelle'in ortadan kaybolduğu gerçeği dikkatimi dağıttı. Bree ve ben kendi saklanma yerimize yerleşirken, odaklanamadığımı fark etti.

"Sorun ne?" diye sordu öpüşmemizi durdurarak.

"Yok bir şey," dedim ve yüzümdeki ifadeyi görmemesi için onu kendime çekip daha sert öptüm. Ayrıca artık Noelle ve James'i görüp göremeyeceğimi anlamak için rahatça arkasına bakabilirdim.

Pantolonunu indirmeye başladı ama ben onu

durdurdum. "Bu gece olmaz, tamam mı?"

Yüzünde bir şok ifadesi belirdi. "Neden?"

"Prezervatifim yok," diye yalan söyledim.

Tam olarak kaldırabileceğimden emin değildim diyemem. Bu konuda sorun yaşadığım tek zaman beni üzen bir şey olduğu zamandı.

"Sorun değil. Doğum kontrol hapi

kullanıyorum," dedi. "Ben eyersiz

gitmem. Üzgünüm."

Bree sanki ona kedisinin öldüğünü söylemişim gibi baktı.

"Eve gidip bir şeyler alabilirim."

"Aslında, bu gece sadece rahatlamak istiyorum. Aklımda bazı şeyler var."

Bree suratını astı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Korkunç bir şey değil. Sadece evde bazı şeyler oluyor."

Elini yanağımda gezdirdi. "Benimle konuşabilirsin, biliyorsun."

Bree'ye açılmak Noelle'e açılmak gibi doğal gelmiyordu. Dürüst olmak gerekirse, şu anda asıl sorun *Noelle'di*.

"Biraz yürümemizin sakıncası var mı?" diye sordum. Omuz silkti. "Tabii."

Kayalık alanda birkaç dakika dolaştıktan sonra nihayet Noelle ve James'i gördüm. Konuşuyor ve gülüyorlardı. Rahat bir nefes aldım. Bu yeterince masum görünüyordu. Daha önce takılıp takılmadıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu ve sanırım bu beni ilgilendirmezdi.

Noelle beni fark edince ayağa kalktı. "Oh, selam. Ben de eve dönecektim."

James üzgün görünüyordu. "Şimdiden mi?"

"Evet." Bana döndü ve göz kırptı. "Bazılarımız sabahları kalkıp koşmak zorunda."

"Seni geri götüreyim," dedim.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "James yapacak."

Göğsüm sıkıştı. "Oh. Tamam." Dişlerimi gıcırdatarak ona baktım. "Teşekkürler."

"Sorun değil. Ben hallederim." Noelle'e gülümsedi.

Onu yakaladı. Mükemmel. Boğazımda safra gibi hissettiğim şeyi yuttum.

CHAPTER 8

NOELLE

GEÇMİŞ

ARCHIE SEEMED ESPECIALLY Bu sabahki koşumuz sırasında sessizdi. Tabii ki koşarken konuşmamaya karar vermiştik ama benimle buluşmak için dışarı çıktığında da hiçbir şey söylemedi. Sadece koşmaya başladı ve ben de onu takip ettim.

İlk başta bunu dün gece geç saatlere kadar dışarıda olmasına bağladım. Belki de yarı uykuluydu. Ama neredeyse bir saattir koşuyorduk, yani hava onu uyandırmış olmalıydı.

Tepenin başında her zamanki molamızı vermek için durduğumuzda sessiz kaldı.

"Senin için her şey yolunda mı?" diye sordum. "Evet. İyi," diye nefes nefese kaldı. "Neden?"

"Söyleyecek pek bir şeyin yok. Normalde, koşularımız sırasında sessiz kalmanı sağlamak için seni azarlamam gerekir."

"Ben iyiyim," dedi sertçe.

"Emin misin?"

"Evet. Hadi eve dönelim. Yapacak işlerim var."

Tamam.

Eve doğru yürümeye başladığımızda, belki de sebepsiz yere berbat bir ruh halinde olduğuna karar verdim. Bu bazen olur. Hepimizin kötü günleri olur.

Eve girdiğimizde mutfakta kimseyle selamlaşmadan doğruca st kata duş almaya ıktı.

Yarım saat sonra staj için giyinmiş bir şekilde geri geldi. Hiçbir şey söylemeden sıvışmaya çalıştı ama ben onu yakaladım.

"Hey," diye seslendim kapı aralığından. "Unutma. Bu akşam seansımız var," diye ekledim alçak bir sesle, babasının duymasını istemiyordum.

Çenesini kaşdı. "Öyle mi? Ben olsam unutturdum."

Kalbim sıkıştı. *O Unuttun mu?* "Um...evet. Unuttuk. Yemekten sonra."

"Tamam." Başını salladı. "Orada olacağım."

- - -

Günün geri kalanını endişeli ve kafam karışık bir şekilde geçirdim. Yerel bir çiftçi pazarına giderek kendimi meşgul etmeye çalıştım, ancak orada taze çilek toplarken ve keçileri severken çoğunlukla geviş getirdim.

James'le dün geceki randevum çok eğlenceliydi. Gerçekten iyi anlaşıyor gibiydik ve onu çekici buluyordum. Kayalıklara gittiğimizde bana harika bir öpücük bile verdi. Ama tam ortasında Archie'yi düşündüğümü hatırladım, bu rahatsız ediciydi ve Archie'nin o anda muhtemelen Bree ile ne yaptığını düşünürsek çok aptalcaydı.

Archie'den James'ten farklı bir şekilde etkilenmiştim. James tatlıydı, klasik olarak yakışıklıydı ve gerçekten iyi bir adamdı. Archie ise yürek parçalayıcı derecede yakışıklıydı ve ne zaman etrafımda olsa dizlerimin bağı çözülüyordu. Ayrıca ulaşılabiliriydi. Bu da ona karşı hissettiklerimi boşa çıkarıyordu. Archie'nin bana koruması gereken küçük bir kuzeni gibi baktığından emindim.

O gece yemekte Archie'yi görmeyi dört gözle beklediğimi fark ettim, ama her zamanki modaya uygun geç kalışıyla bile gelmedi. Bu da bana bu geceki seansımızı da atlamayı planlayıp planlamadığını merak ettirdi.

Yemekten sonra odama çıktım ve biraz internette gezindim. Bir ara Archie'nin duş aldığını duydum. Yaklaşık on dakika sonra kapım çalındı.

Archie siyah bir jogger ve dar bir tişört giymişti, tamamen seksi görünüyordu ve harika kokuyordu. Islak saçlarından bir tutam gözlerinin üzerine düştü ve kokusunun bir esintisi bana doğru ilerleyerek vücudumu alarma geçirdi.

"Yemekte yoktun..."

"Evet. Geç saate kadar Rodney'nin hukuk bürosunda kaldım." "Yemek yedin mi?" diye sordum.

"Eve dönerken bir denizaltı aldım." Gülümsedi.

Öncekinden daha az gergin görüldüğü için anında rahatlardım. "Peki, büyük soru... Ödevini yaptın mı?"

Yatağımın köşesine doğru ilerledi. "Ben yaptım."

Nabzım tepki verdi. Bugün uzun zamandır ondan ayrı kaldığım en uzun gündü. Görünüşe göre bedenim onu özlemişti. Boğazımı temizledim. "Harika."

Archie not defterini açtı ve bana babasıyla ilgili not aldığı uzun bir listeyi gösterdi. Sonraki bir saat boyunca, her şeyin kronolojik sırayla bir taslağını oluşturduk ve birlikte konuşmasını yazmaya başladık. Plana göre sonunda konuşmayı sıkılana kadar tekrar tekrar okuyacaktı.

Bir saat dolduktan sonra başımı salladım. "Sanırım bu gece iyi bir yol kat ettik. Kabul etmeliyim ki babanın oldukça etkileyici bir geçmişi var."

"Evet." Archie yatağıma uzandı ve gözlerini tavana dikti. "Tüm bunları ölçmek imkansız."

"Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum. Ama sen kendi başına bir insansın. O sana nasıl hissettirirse hissettirsin, hiçbir şeyi ölçmek zorunda değilsin."

Doğrulup oturdu. "Böyle hissetmesi güzel olurdu."

"Baban sana karşı her zaman sert miydi, küçükken bile?"

Başını iki yana salladı. "Yıllar önce bana onu değiştiren bir şey oldu."

İçimi bir korku kapladı ve onu dürtmek istemedim. Bunun yerine, sadece bekledim.

"Benim hakkımda bilmediğin bir şey var," dedi. "Aslında kimse bilmiyor, çünkü ailem bu konuda konuşmuyor."

Midem bulandı. "Ne oldu?"

Tekrar tavana baktı ve uzun bir nefes verdi. "Bunun için Fred'i dışarı çıkarmam gerekebilir."

"Tamam, *Fred*. Anlat bakalım. Ne oldu?"

Gözlerime baktı. "Eğer sana söylersem, ailene bundan bahsetmeyeceğine söz vermeni istiyorum. Bu ailemin kimseyle konuştuğu bir şey değil."

"Tamam." Başımı salladım. "Söz veriyorum."

"Çocukken hastaydım. Lösemi olmuştum."

Ağzım açık kaldı. "Aman Tanrım. Hiçbir fikrim yoktu."

"Biliyorum. Dediğim gibi, bunun hakkında konuşmazlar. Babam o zamanlar kariyerine yeni başlamıştı ve büyük bir stres altındaydı. Ailem sigorta tarafından karşılanmayan deneysel bir tedavi için neredeyse iflas ediyordu. Ama ilaçlar işe yaradı." Başını yavaşça salladı. "Sanırım babamın beni bu kadar zorlamasının bir nedeni de bu. Neredeyse... 'Hayatını kurtardık, Archie. Şimdi onu boşa harcama.'"

İnanamayarak göz kırptım. "Bu kadar önemli bir şeyi nasıl olur da aileme söylemezler?"

"O zamanlar ailenizi tanı mıyorlardı ve çok az insan biliyor. Benim ailem aslında hiç olmamış gibi davranıyor." Bir an düşünür gibi oldu. "Aslında annemin bu konuda konuşmasına izin vermeyen daha çok babam. Sanırım bu onun başa çıkma mekanizması. O dönemden kalan ve hala çözemedikleri bir sürü travma var. Bu bir tür TSSB mi yoksa başka bir şey mi bilmiyorum ama annem, ben iyileşmeme rağmen babamın bir daha asla eskisi gibi olmadığını söylüyor."

Karşımdaki bu güçlü, erkeksi adamın böyle hasta olduğunu hayal etmek zordu. "Ama şimdi iyisin, değil mi? Hiç nüksetmedi mi?"

"Hayır. Ben kesinlikle iyiyim. Yani, her zaman bu korkuyla yaşıyorsun, değil mi? Geri gelebileceği korkusuyla. Ama doktorlar bende olan türden bir hastalığın bir daha geri gelmeme ihtimalinin yüksek olduğunu söylediler."

"Bunu yaşamak senin için zor olmuş olmalı..." "Dürüst olmak gerekirse, o kadar gençtim ki çok fazla şey hatırlamıyorum."

açıkça. Muhtemelen iyi bir şey."

Bunu düşünmek için bir süre gözlerimi kaçırdım. "Bilgin olsun diye söylüyorum, iyi olmana gerçekten sevindim."

"Ben de."

Aklıma bir şey geldi. "Babanın o olaydan sonra değiştiğini söylemiştin. Sana karşı bu kadar sert davranmasının koruyucu bir mekanizma olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Yani beni sevmekten korkuyor çünkü beni kaybedebilir mi?" Başını salladı. "Komik, annemin de bir zamanlar buna benzer bir teorisi vardı. Ama bu konuda konuşmadığı için kafasından neler geçtiğini bilmek zor."

Başımı salladım, hâlâ her şeyi özümsemeye çalışıyordum. "Üzgünüm... Bir dakikaya ihtiyacım varmış gibi hissediyorum."

"Acele etme. Onu tamamen senin üzerine attım. Ya da Fred yaptı." "Bana söylediğine sevindim."

Gözlerini ovuşturdu. "Tamam, şimdi Archie'ye dönmek istiyorum. Konuyu değiştirelim. James'le randevun nasıldı? Dün gece tüm ilgini o çektiği için seninle konuşma fırsatım olmadı."

Konu seçimine şaşırarak omuz silktim. "İyiydi."

Archie kaşlarını kaldırdı. "Sadece

iyi mi?" "Ne söylememi

istiyorsun?" "Seni öptü mü?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Buna cevap vermek zorunda

değilim, değil mi?" "Sanırım az önce bana cevabı verdin."

Yüzüm ısındı.

Beni işaret etti. "Kahretsin, kıpkırmızı

olmuşsun." Yanağıma dokundum. "Öyle

miyim?"

"Aslında çok şirin."

"Neden?"

"Çok az kız -en azından benim tanıdıklarım- böyle şeylerden utanıyor. Artık hiçbir şey yeni değil. Herkes her şeyi yaptı, her şeyi denedi."

Yutkundum, hem görüldüğümü hem de utandığımı hissettim. "Her şeyi yapmadığımı nereden biliyorsun?"

"Emin değilim. Sadece senin tepkilerinden yola çıkıyorum. Tamamen yanılıyor olabilirim." Durakladı. "Ama... haklı mıyım?"

"Buna cevap vermek zorunda değilim."

"Hayır, bilmiyorsun. Ama o zaman sadece varsayımlarda bulunuyorum ki bu da senin için daha iyi değil." Yaramaz bir sırıtışla bana baktı. "Pekâlâ. Zorlamayı bırakacağım."

Oda bir süre sessiz kaldı. Bir yanımda gerçeği bilmesini istiyordu, böylece durumum hakkında onun da fikrini alabilecektim. Bu durum beni zorluyordu. Yani, adam bana kanser olduğunu söylemişti, Tanrı aşkına.

"Henüz seks yapmadım," diye ağzımdan kaçırdım. "Bilmek istediğin bu muydu?"

Archie'nin ifadesi ciddileşti. "Tamam. Bunda yanlış bir şey yok."

"Tanıdığım çoğu kişi öyle," diye ekledim. Omuz silkti. "Ne olmuş yani?"

"Ne olmuş yani? Üniversiteye başlamak üzereyim ve lanet olası bir bakireyim, olan bu."

"Bu seni tuhaf yapmaz. Sadece doğru zamanı bekliyorsun."

"Bunu neden itiraf ettiğimi bilmiyorum. Sanırım kanser olayından sonra sana her şeyi anlatabileceğimi hissettirdin."

"Kanser seks hakkında konuşmak istemene mi neden oluyor?" diye alay etti.

"Seni azdırıyor mu?"

"Hayır. Ama sanırım bu *seni* savunmasız gösteriyor. Sanki sana bir şeyler anlatmak güvenliymiş gibi."

"Kanser bunu yapar." Güldü. "Berbat olan ne biliyor musun? Bu konuda konuşmadığım için kanser kartını kendi yararına bile kullanamıyorum. Herkese kanserden kurtulduğumu söylesem ne kadar kış kaldırılabirim biliyor

musun?"

"Zaten aldığınızdan daha fazlasını mı? Bundan şüpheliyim. Sevişmekte hiç zorlanmıyorsun."

"Vay be. İşte yine yargılayıcı Noelle geliyor. Sence ben erkek düşkünü falan mıyım?"

"Evet. Ben de aynen böyle düşünüyorum. Ama seni suçlamıyorum. Geldiğin andan beri bu adadaki her kızın gözü senin üzerinde. Belki de Bree'ye yapıştığın için farkına bile varmıyorsun."

"Bree sadece bir kalkan." "Neye karşı bir kalkan?"

"Bu yaz yeni biriyle tanışmak ve hayatıma drama davet etmek istemiyorum. Yani Bree bu anlamda bir kılıf."

"Kullanıldığını biliyor mu?"

"Umursadığını sanmıyorum. Birbirimizi kullanıyoruz. Ama sanırım bu sana bir ders olmalı - eğer bir erkeğin seni ezmesine, anlamsız seks için kullanmasına izin verersen, o da seni kullanacaktır."

Seks yaptıklarını biliyordum ama bunu ilk kez söylüyordu. Bu biraz yaktı.

"Beni senin gibi adamlara karşı uyarıyorsun..." Çenesini kaşıdı. "Sanırım öyleyim."

"Ama James senin gibi değil."

Archie çenesini sıktı. "Öyle değil. En azından ben öyle olduğunu sanmıyorum."

"Belki de onunla seks yapmalıyım. Bitirelim şu işi."

Kaşlarını çattı. "Neden bunu yapmak istiyorsun?" "İlk seferimin BÜ'de olmasını istemiyorum. Bunu istemiyorum.

komplikasyon. Duyduğuma göre ilk sefer pek hoş olmuyormuş. Okulda yaşadığım cinsel deneyimlerden keyif alabilmek için üstesinden gelmek isteyebileceğim bir şey gibi görünüyor."

"İlk sefer bazı kızlar için hoş değildir... ama bunu boşa da harcamamalısınız."

"İlk seferin ne zamandı?"

"Lisede beni aldatan k ı z d a n bahsetmiştim sana. On altı yaşındaydım."

"Özel miydi?"

"O zaman öyle olduğunu düşünmüştüm."

"Gerçek yüzünü gösterene kadar mı?"

"Evet. Yani, ilk sefer bir erkek için daha kolaydır, biliyor musun? Kesinlikle acıtmadı - tam tersi." Kıkırdadı. "Ama ondan sonra değişmeye başladı. Sonra arkadaşşıma bulaştığını öğrendiğimde duvara tosladım, okuldaki kızların yarısıyla çıkmaya başladım. Bir daha da durmadım."

Endişelenerek, "Bir gün duracağını düşünüyor musun?" diye sordum.

"Seks yapmayı bırakmak mı? Asla."

Güldü. "Kastettiğim bu değildi."

Kaşlarını kaldırdı. "Yuva kurmak gibi mi yani?"

"Evet. Bir kişiyle."

"Bilemiyorum. Bu kendim için hayal ettiğim bir şey değil."

Yutkundum. "Gerçekten..."

"Evet. Dürüst olmak gerekirse. Kendimi yuva kurarken ya da çocuk sahibi olurken görmüyorum."

"Tamam."

"Bu istediğin bir şey mi?" diye sordu. "Bir aile ve tüm bunlar?"

"Tabii ki. Yani, çizginin çok aşağısında, biliyor musun?"

"Evet." Başını salladı. "Bu harika. Aferin sana."

Bilinçaltımın derinliklerinde yaşayan, Archie'yle on yıl sonra evlenmemi planlayan o küçük umut ışığı yok olmuştu.

"Sahile mi gidiyorsun?" diye sordum. Archie yüzünü buruşturdu. "Bu gece pek havamda değilim."

Bir süre sessizce oturduktan sonra göğsümde bir sızı kaldı. Hâlâ Archie'nin kanser haberinin etkisinde miydim? Ya da ona cinsel geçmişimle ilgili eksikliğimi itiraf ettiğim gerçeğinin mi? Yoksa daha başka bir şey miydi? Bana umutlanmamam için en büyük nedeni vermişti. Yuva kurmak ya da çocuk sahibi olmak istememesi benim için anlaşmayı bozan bir şeydi. Bu konudaki duyguları zamanla değişebilirdi ama ben zaman kaybedemezdim.

hayatının geri kalanında sahada oynamaya niyetli birine karşı duygular geliştiriyordu. Bu kalp kırıklığı için bir reğeteydi.

Archie düşüncelerimi böldü. "Bu gece benimle sahile gelmek istemiyor musun? Evde kalıp film izleyelim mi?"

Boing! İşte böyle, aptal umutlarım yeniden yeşerdi. Bu uzun sürmedi. "Bree seni özlemeyecek mi?" Alaycı bir şekilde sordum.

"Onu da davet edebilirim."

Yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olmalı.

"Sadece şaka yapıyorum, Noelle."

"Yalan söylediğini düşünmek için hiçbir nedenim yoktu."

"O yanımdayken rahat edemezdim," dedi.

Başımı salladım. "Bir film kulağa hoş geliyor. Ama nerede izleyeceğiz? Annemle babam geceleri alt kattaki oturma odasında televizyonun başına üşüşüyorlar."

Şeytani bir sırıtışla parladı. "Benim daha iyi bir fikrim var." "Ne?"

"Göreceksin. Bana yarım saat ver." Archie ayağa kalktı ve aniden gitti.

Odanın içinde dolanıp onun geri gelmesini beklerken midemde kelebekler uçuşuyordu.

Yaklaşık yirmi dakika sonra mesaj attı.

Archie: Come out to the yard.

Merdivenlerden indim ve dışarı çıktım.

Archie'nin çimlere kurduğu şeyi gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı: bir film perdesi. Dizüstü bilgisayarına bir projektör bağlanmıştı.

"Bütün bunları nasıl bu kadar hızlı bir araya getirdin?"

"Sihirle." Göz kırptı.

"Cidden..."

"Önceki sahipleri tüm bu ekipmanı garajda bırakmış. Ne kadar havalı değil mi? Geçen gün orada bisikletlerden biri üzerinde çalışırken gördüm."

"Yok artık. Bu inanılmaz."

Çimlerin üzerindeki battaniyeyi işaret etti. "Atıştırmalık da getirdim."

Pastel tonlarda plastik Paskalya yumurtalarıyla dolu bir sepet vardı.

Güldüm. "Paskalya yumurtası mı?"

"Bu insanlar arkalarında çok fazla pislik bırakmışlar. İki büyük torba dolusu dev yumurta buldum. Burada Paskalya yumurtası avı falan yapmış olmalılar. Ben de onları senin için sürprizlerle doldurdum."

"Korkmalı mıyım?"

"Hayır. Sadece atıştırmalık."

Bir tanesini almak için eğildim ve açtım. İçinde bir avuç jelibon vardı.

"Bunlar yenilebilir mi?"

"İster inanın ister inanmayın, onlar normal jelibon."

Hayal kırıklığına uğramış gibi davrandım. "Lanet olsun."

"K a f a y ı bulmak mı istiyorsun? Çünkü bu ayarlanabilir."

"Yapmıyorum. Aslında bunu hiç yapmadım."

"Ah." Şeytani bir sırıtişla parladı. "Bu yaz seni yoldan çıkarmanın pek çok yolu var."

Bu ifade doğrudan benim belime gitti tabii ki.

Archie'nin annesi sözümüzü kestiğinde gülüyorduk.

"Burada neler oluyor?" diye sordu.

Döndü ve doğruldu. "Selam anne. Film izlemek üzereyiz. Katılmak ister misin?"

Gülümsedi. "Ne kadar eğlenceli!"

Sonra bana döndü. "Tanışıyor muyuz?"

Şaşkınlıkla Archie'ye baktım, ama sorusunun ne anlama gelmiş olabileceğini anladım. "Ben Noelle, Bayan Remington."

O cevap veremedi annem dışarı çıktı.

"İşte buradasın, Nora! Bir an için bizi endişelendirdin. Seni bulamadık."

Nora gülümsedi. "Film izliyorlar."

Annem çimenleri inceledi. "Burada oldukça güzel bir düzeniniz var."

"Archie ekipmanı garajda buldu."

Sonra Archer birden ortaya çıktı. "Archie istediği zaman becerikli olabiliyor," diye açıkladı. "Sorun onu motive etmekte."

Bu gece Archie'yi azarlamasına asla izin vermeyecektim. "Bence *oldukça* motive olmuş durumda," diye savundum. "Archie benimle birlikte koşmak için sabahın köründe kalktı, ki yaz tatilindeyken bu hiç kolay değil. Ve o staja da gidiyor. Tanıdığım en motive insanlardan biri."

Archer beni görmezden gelmek yerine karısının eline uzanmayı tercih etti. "Haydi, Nora. Kart oyununa başlamak üzereyiz."

Üçü bahçeden çıktıklarında Archie başını salladı. "Ona cevap vermek zorunda değildin."

"Seni utandırdım mı?"

"Hayır. Sadece sağır kulaklara düşüyor, enerjinizi boşa harcıyorsunuz."

"Söylediklerimde ciddiydim. Ve topluluk önünde konuşma korkunla mücadele etmek için benimle fazladan zaman geçirdiğini bile bilmiyor."

"Bu şekilde devam edelim." Derin bir nefes aldı ve verdi. "Her neyse... Filmi izlemeliyiz."

"Tamam," dedim, kendimi duygusal hissediyordum.

Archie'nin babasının havayı bozmuş olmasından nefret ediyordum. Bu konuyu açmamayı ya da Nora'nın benim kim olduğumu bilmediği gerçeğinden bahsetmemeyi tercih ettim. Eğlenceli bir gece geçirmemiz gerekirken Archie'yi daha fazla üzmemek istemedim.

Netflix'te bir gerilim filminde anlaştık ve her geçen saniye yakınlığının bilincinde olarak yanındaki battaniyeye yerleştim. Bir iki santim daha yaklaşısam bacağım onunkine değecekti. Bunun nasıl bir his olduğunu bilmeyi arzuluyordum. Kabul edelim, bundan çok daha fazlasını bilmek istiyordum - başlangıç olarak *ağzının* benimkinde nasıl *hissedeceğini*. Muhteşem kokusunun benimle alay edip durması da yardımcı olmuyordu. Belki de

filmi izliyor gibi görünüyordum ama beynim başka şeylere odaklanmıştı.

Kaderin garip bir cilvesi olarak filmde iki ana karakterin üst üste çıplak olduğu grafik bir seks sahnesi yer alıyordu. Sanki film tanrıları aklımı okumuş ve düşüncelerimi perdede canlandırmaya karar vermiş gibi kendimi bir şekilde dışlanmış hissettim.

Archie soğukkanlılığını koruyordu - ya gerçekten öyleydi ya da harika bir oyuncuydu. Tam bu gariplikten dolayı kıvranmak üzereyken arkamızdan küçük bir ses geldi.

"Memeler!"

Archie ve ben hep birlikte arkamızı döndük. *Bu da neydi böyle?* Misafirimiz vardı. Orada iki küçük çocuk duruyordu. On yaşından büyük olamazlardı.

"Ne oluyor lan?" Archie homurdanarak filmi kapatmak için çabaladı.

"Siktir deme!" diye bağırdı içlerinden biri. "Siz kimsiniz?" diye sordum.

"Yan dairede oturuyoruz," dedi kız. "Biz ikiziz."

"Burada olmamalısınız."

"Neden olmasın?" diye sordu çocuk.

"Yatma vaktin geçmedi mi?" Ben sordum.

"Hayır," dedi. "Annemiz bahçede kaldığımız sürece dışarıda oynayabileceğimizi söyledi."

Bahçelerimiz sırt s ı r t a y d ı ama teknik olarak bu çocuklar onların arazisinde değildi.

"İsimleriniz nedir?" Boğazımı temizledim, hâlâ sarsılmıştım. "Henry, bu da kız kardeşim Holly," dedi çocuk.

"Seninle film izleyebilir miyiz?" Holly sordu.

Yol göstermesi için Archie'ye döndüm. O sadece omuz silkti. "Uh...tabii," dedim. "Başka bir şey giysek iyi olur, Archie."

Archie çocukların seçimlerini açtı. Bilgisayarın etrafında toplanarak görüşlerini bildirdiler ve bir Disney filmi seçtiler.

İşte böyle, gecem kafamdaki X derecesinden gerçekte G derecesine yükselmişti.

CHAPTER 9

ARCHIE

HAZIR BULUNAN

I CLUTCHED MY kaldırım sallanıyormuş gibi görünüyordu. "Sanırım panik atak geçiriyorum."

Noelle elini omzuma koydu. "Biliyorum, Archie. Sorun yok."

Biliyordum, değil mi? Aslında, bu deja vu gibiydi. Büyük kayaya doğru ilerledim. "Bir dakika oturmam lazım."

"Evet, tabii ki."

Huzurlu bir hafta sonu için çok fazla. Ama bugünün zor geçeceğini hep biliyordum. Sadece *bu kadar* hızlı kaybedeceğimi beklemiyordum. Bir ay öncesine kadar, yıllardır panik atak geçirmemiştim. Ama son zamanlarda tüm gücümle geri dönmüşlerdi. Aradaki fark, geçmişte nedenini saptamak her zaman kolay olmamıştı. Ama şimdi kaygı ve stresime neyin neden olduğunu tam olarak biliyordum. Noelle'den sakladığım haber adaya geldiğimden beri kafamı kurcalıyordu. Ya şimdi ya da asla.

Bana büyük bir endişeyle bakarken güneş gözlerine vuruyordu. Noelle hiç bu kadar güzel görünmemişti. Kahverengi saçları hatırladığımdan daha uzundu. Elimi saçlarında gezdirmek için can atıyordum. Giydiği lanet olası atletten bahsetmiyorum bile, hayal gücüne hiçbir şey bırakmamıştı. *Beni öldürmeye mi çalışıyor?* Bu yolculuk sırasında ondan bu kadar etkilenmemeyi umuyordum. Bu her şeyi daha kolay yapardı. Bunun yerine, daha çok

çekti için onu daha Hiç. Bu oldu Birazdan açığa çıkaracağım şey göz önüne alındığında acı-tatlı ve kesinlikle uygunsuzdu.

Elimi tuttu ve içimi sıcak bir his kapladı. Bu dünyada başka hiç kimse beni Noelle kadar güvende hissettirmiyordu. Yargılanmadan her zaman kendim olabiliyordum. Hayatımda gerçekte ne olursa olsun, her şey yoluna girecekmiş gibi görünüyordu. Yıllar boyunca aynı yerde sadece birkaç kez birlikte olmuştuk ama ne zaman onun yanında olsam o rahatlığı anında yeniden hissediyordum. O bana her zaman ona her şeyi anlatabileceğimi hissettirirken... bu? *Bu zor bir şeydi.*

Derin bir nefes aldım. "Mariah hamile."

Aniden uzaklaştı. "Ne?"

Başka nasıl söyleyeceğimi bilemedim. "Bir bebeğim olacak."

Noelle gözlerini kırptırmaya devam etti. Bir şey söylemesini bekledim.

"Bunun bir şok olduğunu biliyorum."

"Um...evet." Gözlerini kaçırdı ve nefes verdi. "Öyle." Sonunda bana geri döndü. "Planlı değil miydi?"

"Tanrım, hayır."

"O zaman... nasıl oldu?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Hecelememi mi istiyorsun?" "Ne demek istediğimi biliyorsun, Archie."

Başımı sallayarak iç geçirdim. Ne kadar aptal olduğumu kabul etmek zordu.

"Bir zamanlar dikkatli değildim... çünkü kısmen çocuk sahibi olamayacağıma inanıyordum."

Kaşlarını çattı. "Neden böyle düşündün ki?"

"Çocukken gördüğüm kanser tedavileri nedeniyle küçük yaşlardan itibaren bunun güçlü bir olasılık olduğuna inandırıldım. Doktorlar aileme çocuk sahibi olamayacağımı tahmin etmelerini söylemiş. Bu yüzden çocuk sahibi olmanın benim için hiçbir zaman söz konusu olmayacağını kafama koymuştum." Omuz silktim. "Açıkkçası, bu olasılıkları yendim. O alanda gayet iyi olduğum ortaya çıktı. Ama sonuç olarak, sarhoşken bir kez dikkatsiz davrandım ve hepsi bu kadar."

Avuçlarını taytının üzerine sildi. "Görünüşe göre..." Noelle masmavi gökyüzüne bakarken uzun bir nefes verdi. "Sanırım şu anda panik atak geçiren kişi ben olabilirim." Bana doğru baktı. "İşte bu yüzden evleniyorsun."

Çifte düğün tabirini kullanmazdım ama mevcut durum farklı olsaydı bu evliliğin bu kadar kısa sürede gerçekleşmeyeceği de inkâr edilemezdi.

Başımı salladım. "Bu yüzden ona evlenme teklif ettim. Doğru olanı yapmak istedim."

Noelle'in göğsü gözlerimin içine bakarken inip kalktı. "Onu seviyor musun ki?"

Cevabım kaçamaktı. "Onu önemsiyorum."

"Ben bunu sormadım."

Paniğimin bir kademe daha arttığını hissederek, "Dürüst olmak gerekirse, denemeliyim," dedim. Parlak sabah güneşine baktım. "Baba olacağımı hiç düşünmemiştim." İçimi çektim. "Benimkinin bana olduğundan daha iyi bir baba olma fırsatına sahip olacağımı hiç düşünmemiştim. İçimde var mı, onu bile bilmiyorum... Ama çocuğuma hak ettiği hayatı vermeye çalışmayı borçluyum."

"Yani bu evliliği istiyorsun... bu nedenle."

Detaylı bir cevap çok karmaşık olurdu, bu yüzden sadece "Evet" dedim.

Noelle başını salladı. "Anladım, Archie. Söylemen gereken tek şey bu."

Bir elimi saçlarımın arasından geçirerek gözlerini inceledim. "Ne düşünüyorsun, Noelle?"

Bir süre yola baktı ve omuz silkti. "Sanırım... sonunda neden evlenmeye karar verdiğinin bir anlamı olduğunu düşünüyorum. En azından şimdi *biraz mantıklı geliyor*. Bütün bu olanları kafamda oturtmaya çalışıyordum."

Her ne kadar haberimi kabullenmiş gibi görünmeye çalışsa da, tavırları, nefes alış veriş bana hâlâ şokta olduğunu söylüyordu. "Noelle, yüzündeki ifade sana söylemek için neden bugüne kadar beklemeyi seçtiğimi doğruluyor. Bundan önce bir günlük normalliğe ihtiyacım vardı."

"Eninde sonunda şoku atlatacağım." Başını iki yana salladı. "Ben... senin adına mutluyum. *Sen* mutlu olduğun sürece. Sana her zaman inandım, bunu biliyorsun. Kariyerine bir örnek olarak bak. Aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin. Buna gelmiş geçmiş en iyi baba olmak da dahil."

"Topluluk önünde konuşma konusunda senden o kadar ders aldım ve sonunda fazla konuşma gerektirmeyen bir meslek seçtim, ha?"

"İşin güzelliği de burada. Kalbinin sesini dinledin."

Bir gülümsemeyi paylaştık. Havadaki gerilim hâlâ yoğundu ama Noelle'in güzel gülümsemesi beni biraz rahatlattı. Aslında bana bir sürü şey hissettirdi, çoğunu gömmem gerekiyordu. "Sana sahip olduğum için çok şanslıyım, Noelle."

Sanki nazıkçe söylediğim sözler bir şekilde canını yakmış gibi hafifçe arkasını döndü. Yine de anlıyordum. Kalbimde Noelle için her zaman özel bir yer vardı, ama duygularımı orada çok sıkı tuttum, gerçek hayata geçmelerine asla izin vermedim. Kendimi hiçbir zaman onun için yeterince iyi hissetmedim ve benim için dünyadaki her şeyden daha önemli olan arkadaşlığımızı mahvedecek şekilde onu incitmek istemedim. Hayatımda güvenebileceğim çok az insan vardı ve o bu listenin en başında yer alıyordu.

Yine de aramızdaki şeyler hep karmaşık olacaktı.

-O yaz verdiğim kararlar yüzünden, günaha karşı koyamamam yüzünden. Keşke hala dün gibi hissetmeseydim.

CHAPTER 10

ARCHIE

GEÇMİŞ

THE SUMMER WAS çok hızlı geçiyor. Temmuz ayının ortasına geldiğimize inanamıyordum. Başlangıçta çok korkmama rağmen staj harika geçmişti. Bana karşı babamdan çok daha sabırlı olan Rodney'den çok şey öğrendim. Rodney müşteri toplantılarına katılmamı ister ve sonrasında süreçle ilgili ne gibi sorularım olduğunu görmek için benimle tartışırdı. Çok fazla soru sorduğum için kendimi asla aptal gibi hissettirmezdi.

Son zamanlarda Bree'yi pek görmüyordum ve Noelle ile daha fazla zaman geçiriyordum. Noelle'in arkadaşlığından gerçekten hoşlanıyordum ve onun yanında her zaman kendim olabiliyordum. Bu yazın havası beklenmedik bir şekilde mükemmeldi ve hiçbir şeyin bunu mahvetmesini istemiyordum. Buna Kaliforniya'da görüştüğüm ve Whaite Adası'na gelip beni ziyaret edeceğine söz verdiğim bir kız da dahildi. Bu plan artık mevcut rutinime uymuyor gibiydi.

Heidi beni arayıp ay sonunda uçmak için ayarlamalar yaptığını söylediğinde, haberi olabildiğince nazik bir şekilde vermem gerektiğini biliyordum.

"Hey, düşünüyordum da..." Dedim ki. "Muhtemelen gelmesen daha iyi olur. Ailemle aramız pek iyi değil. Ev de biraz kalabalık."

Bu kısmen doğruydu.

"Ciddi misin sen?" Sesi kızgın geliyordu.

"Özür dilerim. Artık bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Bunu gerçekten dört gözle bekliyordum." Durakladı. "Orada biriyle mi görüşüyordun? Konu bu mu?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun? Bu konular hakkında konuşmayacağımız konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Ne var biliyor musun? Aradığımı unut. Her şeyi unut, Archie."

"Bak, ben gerçekten-"

Yüzüme kapattı. *Vay canına*. Kızmasını bekliyordum ama *bu kadar* kötü tepki vereceğini düşünmemiştim. Muhtemelen bunu hak etmiştim.

"Kimin gelmesi gerekiyordu?"

Döndüğümde Noelle'in odamın girişinde durduğunu gördüm. Kulak misafiri olmuştu. Bu beni bir pislik gibi gösterse bile ona yalan söyleyemezdim.

"O... Heidi'ydi." "Heidi mi?"

"Evet. Okuldan bir arkadaşım."

"Bir *arkadaş*, ha? Bizimle mi kalacaktı?" "Geçen dönem görüştüğüm biri," dedim.

itiraf etti. "Ayrılmadan önce aptalca, eğer gelip bir hafta takılmak isterse bunun sorun olmayacağını söyledim. Ama o zamandan beri bunu daha iyi düşündüm. Artık doğru bir karar gibi görünmüyor."

Noelle dudaklarını büzdü, söyleyecek bir şeyi varmış gibi görünüyordu.

Gergin bir kahkaha attım. "Düşüncelerin var. Bunu söyleyebilirim." "Bir şey yok." Yatağıma uzandı. "Ben sadece

nasıl yaptığını biliyorum."

Gözlerimi kısmıştım. "Ne yapacaksın?"

"Hepsini yönetin - burada bir yan parça, Kaliforniya'da kanatlarda bekleyen bir kız."

"Onlar benim kız arkadaşım değil."

"Biliyorum. Ama bu yine de bir iş. Öyle değil mi?"

"Şu anda beni yargılıyorsun, Benedict."

"Ben değilim." Kıkırdadı. "Yemin ederim. Sadece meraktan."

Beni jigolo olarak tanımlamıştı. "Gerçeği bilmek ister misin?"

"Ne?"

"Onun gelmesini istemedim çünkü son zamanlarda seninle takılmaktan gerçekten hoşlanıyorum. Eğer gelirse, bunu bozabilirdi."

Cevabımı geçiştirmeye devam etti. "Evet, doğru."

Gözlerim onunkilerle buluştu. "Ben ciddiym, Noelle." *Ne yapıyorsun lan sen?* Geri adım atmam gerekiyordu çünkü bir şey *ima* ediyormuşum gibi gelmeye başlamıştı. *İma ediyor muyum?* "Seninleyken üzerimde baskı yok. Ne söylediğim, nasıl göründüğüm... nasıl koktuğum hakkında endişelenmeme gerek yok."

Ses tonu acıydı. "Etkileyecek kimse yok. Anlıyorum."

"Kastettiğim bu değildi. Sadece rahatım demek istedim. Ve bu yazı bu yüzden seviyorum. Hiçbir şeyin bunu bozmasını istemiyorum. Heidi kesinlikle huzuru bozardı."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Ben de seninle takılmayı seviyorum. Bunu bana buraya gelmeden önce söyleseydin inanmazdım."

"Bunun bir iltifat olup olmadığından emin değilim." "Öyle." Yanakları pembeleşti.

Bu tepki bana dikkatli olmam gerektiğini hatırlattı. Noelle bir şeyler hissetmeye başlarsa başım belaya girecekti. Onunla olan ilişkiyi mahvetmek istemiyordum. Bu yüzden aklıma gelen en can sıkıcı konuyu açarak dikkatini dağıttım. Son zamanlarda Noelle'le bu konu hakkında çok konuşuyorduk, bu yüzden tamamen dışlanmış değildi.

"Annemin durumu kötüye gidiyor."

Gözleri irileşti. "Bir şey mi oldu?"

"Aynı şeylerin daha fazlası." Başımı salladım. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Yakında her gün onun yanında olamayacağımı bilmek çok zor. Bazı günler belki de okuldan biraz izin almalıyım diye düşünüyorum ama biliyorum ki bunu yapmama izin vermez. Bu onu daha da strese sokar."

Noelle uzun bir nefes verdi. "Şu anda seni daha iyi hissettirecek bir şey söylemek istiyorum ama birinin yerinde olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir şey bilmediğin zaman sırf söylemiş olmak için bir şey söylememen gerektiğine inananlardanım. Size her şeyin yoluna gireceğini söylemek isterdim. Ama bilmiyorum."

"Bunu takdir ediyorum. Kıcıma duman üflenmesine ihtiyacım yok."

Elini koluma koydu. "Sana her şeyin mükemmel olacağına dair söz veremem. Ama konuşmaya ihtiyacın olursa beni her zaman arayabileceğine söz veriyorum."

Elini çektiğinde, dokunuşundan ne kadar hoşlandığının farkındaydım. Boğazımı temizledim. "Bu yazın ne kadar hızlı geçtiğine inanamıyorum. Gitmeye hazır değilim."

"Ben de değilim."

"Kim bilir gelecek yaz nasıl olacak - annemin durumuna bağlı olarak burada olup olamayacağımızı bile."

Noelle kaşlarını çatı. "Yazı tekrar sizinle birlikte geçiremeyeceğimi hayal bile edemezdim."

"Bu evi satın almak biraz kötü bir zamanlamaydı," dedim.

"Ya da nasıl baktığınıza bağlı olarak iyi bir zamanlama. Annen bu yaz zor anlar yaşadı ama eğleniyor gibi görünüyor."

"Bu doğru. Bu kısım her şeye değişiyor."

Noelle'e karşı hissettiğim kafa karıştırıcı duygular ve annemin üzüntüsü arasında aklıma parlak bir fikir geldi.

"Sarhoş olmak ister misin?"

"Bu rastgeleydi." Güldü. "Ciddi misin sen?" "Evet. Çok ciddiym. Birlikte hiç sarhoş olmadık.

Bu yazın sarhoş bir akşam geçirmeden geçmesine izin veremeyiz."

"Bir şey mi kaçırıyorum? Sahilde birlikte biraz sarhoş olduk."

"Evet, ama burada hiç sarhoş film gecesi yapmadık."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Ama, alo? Ailelerimiz evdeyken burada içki içmekten kurtulabileceğimizden emin değilim."

Kaşlarımı oynattım. "Elbette yapabiliriz."

"Nasıl?"

"Tedbirli olacağız." Göz kırptım. "Bir fikrim var."

- - -

"Ne o l u y o r b e ?" Noelle çimlerin üzerine dizdiğim bir avuç plastik Paskalya yumurtasına baktı.

"Sana bir yolunu bulacağımı söylemiştim."

"Bu sefer o yumurtaların içinde ne var?"

Göz kırptım. "Neden bir tane açıp öğrenmiyorsun?"

Her biri küçük bir içki şişesiyle dolu Paskalya yumurtalarını açışını izlemek çok eğlenceliydi. Yumurtalar büyük olduğu için şişeler tam oturuyordu. Tecrübelerime dayanarak sahte kimliğimi kabul edeceğini bildiğim tek içki dükkanına özel bir yolculuk yapmıştım. Neyse ki yirmi birinci yaş günümünden çok uzakta değildim, bu yüzden daha uzun süre içki almak için cezai suçlamaları riske atmam gerekmeyecekti.

Bir film koyduk ve yumurtadan yumurtaya, vızıltı yavaş yavaş tam sarhoşluğa dönüştü. Neyse ki ailemiz bizi kontrol etmek için dışarı çıkmamıştı ve ben de her boş şişeyi geldiği yumurtanın içine geri koymaya dikkat ettim.

"Holly ve Henry'nin bu gece etrafta olmaması iyi bir şey," dedim gülerek.

"Harika bir nokta." Noelle hıçkırdı. "Bu olasılığı hesaba katmamıştım."

Film bittikten sonra çimlerin üzerinde oyalandık, gece gökyüzüne baktık ve keyifli bir şekilde sikilmiş halimizin tadını çıkardık. İkinci katın ışıkları söndüğü için ailemizin çoktan yatmış olduğunu hissediyordum. Sonra sohbetimiz ilginç bir hal aldı.

Karanlıkta bile Noelle'in yanaklarının daha önce hiç görmediğim kadar kızardığını görebiliyordum. Kıpırdanıp duruyordu ve patlamaya hazırmış gibi görünüyordu.

"Ne oldu?" Sonunda sordum.

Ağzını birkaç kez açıp kapadı ve sonra daha iyi düşünmüş gibi görünerek başını salladı.

"Noelle, neler oluyor? Şu anda garip davranıyorsun." Yine hıçkırdı. "Sarhoşum."

"Biliyorum. Ama yine de..."

Sonra ağzından kaçırıldı, "Beni çekici buluyor musun?"

Tamam. Hiçbir şey söylemeden elli kez göz kırpmış olmalıyım. Sorduğu soru sarhoş kıcımlı sessizliğe boğmuştu. Tabii ki ondan etkilenmiştim. Ama bunu itiraf etmek kaygan bir zeminde ilerlemek demekti. Tek çözüm oyalanmaktı. "Bunu bana neden soruyorsun?"

"Birlikte çok zaman geçiriyoruz ve sen hiç... hiçbir şey denemedin. Bunun beni çekici bulmadığın için olup olmadığını merak ediyordum."

Sikeyim. "Biz arkadaşız. Neden bir şey deneyeyim ki... istedin mi?"

"Yapmalısın demiyorum. Sadece beni çekici bulup bulmadığınızı merak ediyorum."

Şu anda sarhoş olmanın iyi bir şey olup olmadığından emin değildim. Bir yandan, bu konuşmanın garipliğine katlanmayı kolaylaştırıyordu. Diğer yandan, ağzımdan ne çıkacağından tam olarak emin değildim. "Beni köşeye sıkıştırdığının farkındasın, değil mi?"

Gözleri bulanıktı. "Nedenmiş o?"

Bir şekilde meramımı ifade etmeyi başardım. "Senden etkilenmediğimi söylersem benden nefret edersin. Ve eğer sana *etkilendiğimi söylersem*, bu aramızdaki ilişkiyi garipleştirir."

Başını salladı. "Haklısın. Hiçbir şey söylememeliydim. Sanırım sarhoşken garip şeyler ortaya çıkıyor." "Aslında *gerçekler* sarhoşken ortaya çıkıyor." I

Durakladım, merakım beni yenmeye başlamıştı. "Bu soruyu sormanın gerçek sebebi nedir?"

"Benden etkilendiysen yaz bitmeden benimle seks yapmak isteyebileceğini düşündüm."

Dünya daha hızlı dönmeye başlamış gibi hissediyordum. İçkiyle başa çıkma konusunda oldukça iyiydim, bu yüzden Noelle rastgele sevişmemizi önerdiğinde vermemi beklediğim normal bir tepki olduğundan şüphelendim.

Tanrım. "Bunu beklemiyordum," dedim.

"Öyle olmadığını biliyorum." Nefes verdi. "Benim önerim... Düşündüğünüz gibi değil."

"Bunu düşünmenin başka ne yolu var?"

Noelle dudaklarını yaladı. "Bekaretimi alıp almayacağını bilmek istedim... böylece bunu başka biriyle yaşamak zorunda kalmayacağım. Bu kadar deneyimli olduğun için, belki yapmazsın diye düşündüm-"

"Sikeyim hayır." Doğruldu. "Böyle bir şey olmayacak."

Ellerini salladı. "Boş ver. Bir şey söylediğimi unut."

Cırcır böceklerinin cıvıltısı birkaç saniye boyunca tek ses oldu.

Uyuyan köpeklerin yalan söylemesine izin vermeliydim ama kendime engel olamadım. "Cidden, neden bunu yapmamı istiyorsun?"

Noelle ayağa kalktı ve kot pantolonundaki çimleri fırçaladı. "Bunun senin için büyük bir sorun olmayacağını düşündüm. Bana bir iyilik yapmış olursun."

"Kirazını patlatmamı istiyorsun ve bunun benim için hiçbir şey ifade etmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Bak. Belli ki sarhoşum. Aklımdan geçeni söyledim. Pişmanım. Konuyu kapatabilir miyiz?"

"Evet. Elbette." Ayağa kalktım ve kendimi hem öfkeli hem de tahrik olmuş hissederek yürümeye başladım. Enerjimi Paskalya yumurtalarını ve yaptığımız dağınıklığın geri kalanını temizlemeye yönelttim.

O gecenin geri kalanında bu konuyu bir daha konuşmadık ve her birimiz kendi odalarımıza çekildik.

- - -

Ertesi sabah, kendimi koşmak için kalkmaya zorladım, ancak Noelle'in dışarıda beklemediğini gördüm.

Hayatında ilk kez uyuyakalmıştı - ya da benden kasten kaçıyor ve bunun iyi bir nedeni vardı. Dün gece kendini ortaya atmıştı ve ben de onu geri çevirmiştim. Bunu daha iyi halledebilirdim.

Bugün her şeyi daha net görebiliyordum ve bu, onun cesur ve savunmasız isteğine verdiğim ani tepki yüzünden daha da aşağılık biri gibi görüldüğüm anlamına geliyordu. Sarhoş olsa bile, bu büyük cesaret isterdi. İçten içe, Noelle'i bir arkadaştan daha fazlası olarak sevdiğim için savunmacı davrandığımı *biliyordum*. Benim için o kadar az şey ifade ettiğini ve onunla yatıp her şeyi unutabileceğimi düşünmesi berbat bir şeydi.

Ama sanırım ona gerçek duygularım olduğuna inanması için bir neden vermemiştim. Yine de Noelle'e karşı o kadar çok şey hissediyordum ki bazen onun yanında zor nefes alıyordum. Bu yaz güçlü bir bağ geliştirmiştik. Ondan etkilendiğim halde, bundan çok daha fazlası vardı. Birine karşı fiziksel çekimden daha fazlasını hissetmek benim için yeniydi. Ama ona karşı hissettiklerim bir yere varamazdı çünkü ben asla onun ihtiyaç duyduğu türden bir erkek olamazdım. Noelle ile sınırı aşmak, onu bir arkadaş olarak kaybetmek anlamına gelirdi ki bu riski almaya hazır değildim.

Yine de teklif ettiği şeyi düşünmeden edemiyordum. Yatağa sert girmiştim, uyuyamıyordum, çok azmıştım. Ona istediği şeyi ve daha fazlasını vermek istiyordum. Sadece bunun getireceği suçluluk duygusunu istemiyordum. Okula pişmanlıklarım ile dönmek istemiyordum ve gelecek yaz onunla yüzleşememe riskini doğuracak hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Kaldırımda tek başıma ilerlerken, düşüncelerim mantıklı olmaktan çıkıp her şeye dönüştü. Ona öğretebileceğim her şeyi, onu nasıl boşaltabileceğimi düşünmeye başladım. Daha önce onu boşaltan biri olmuş muydu? Bir arkadaşımın küçük bir cinsel eğitim isteğini yerine getirmenin nesi yanlıştı? Başımı salladım. *Delirdin mi sen Archie?*

Kafamdaki tüm kirli düşünceler göz önüne alındığında, eve döndüğümde ona rastlamam talihsizlikti. Noelle mutfağın yan kapısında beni bekliyordu. Elinde bir fincan kahve vardı ve en az benim kadar akşamdan kalma görünüyordu.

Orada durup ter damlatırken nefesim kesilmişti. "Neredeydin?" Kulaklıklarımı çıkarırken sordum.

Gözleri kızarmış ve biraz çökmüştü. "Uyuyakalmışım. Özür dilerim."

"Anladım. Dün gece çok içtik."

"Zamanında kalkmana şaşırdım," dedi.

"Şey... Ben de seninle konuşmayı umuyordum." Ebeveynlerimizin duymadığından emin olmak için yemek alanına doğru bakarak sesimi alçalttım. "Dün gece işler tuhaflaştı."

Başını salladı. "Evet, söylediler. Ve özür dilemem gerekiyor." "Hayır. Sen-"

"Evet, biliyorum." Omzunun üzerinden baktı. "Koşudan yeni geldiğini biliyorum ama biraz yürüyebilir miyiz?"

"Elbette."

Biz dışarı çıkmadan önce kahve fincanını yere bıraktı. Artık evi duyamayacağımız kadar uzağa gittik. Sonra durduk ve yolun kenarında birbirimize baktık.

Noelle ayaklarına baktı ve kapüşonunun fermuarını sonuna kadar çekti. "Sana söylediklerim için utanıyorum."

Elimi çenesinin altına koydum ve yüzünü gözlerimle buluşturdum. "Bana karşı dürüst ol, Noelle. Alkol yüzünden mi konuşuyordun? Yoksa bu sarhoş olmadığın zamanlarda da düşündüğün bir şey miydi?"

Tereddüt etti. "Bunu düşünmüştüm... ama sıvı cesaret olmadan bundan asla bahsetmezdim."

"Verdiğim tepki için özür dilerim. Seni gerçekten koruduğumu hissediyorum ve ironik bir şekilde, dikkatli olman gereken insanlar listesinin başında olduğumu da hissediyorum. Geçmişimi biliyorsun. *Benden* seks yapmamı istemediğin zamanlarda bile sana *karşı* kendime güvenmiyorum."

Nefes alış verişı hızlandı. "Sanırım... Sadece kafam karıştı. Açıkçası arkadaşlığına değer veriyorum ve seni çok önemsiyorum. Ama daha önce hiç senin gibi bir erkek arkadaşım olmamıştı - aynı zamanda... ilgi duyduğum biri." Başını iki yana salladı. "Benimle seks yapmanı isteyerek seni sömürmeye çalıştığımı düşünmeni istemiyorum."

Aramızdaki mesafeyi kapatarak, "Ben öyle düşünmüyorum," dedim. "Ama çizgilerin bulanıklaşma eğilimi var," dedi.

devam etti. "Takılırken bazen bana baktığını fark ediyorum ve dalgın mısın yoksa başka bir şey mi var anlayamıyorum. Bu yüzden düşündüm ki belki..."

Yuttum. *Yakalandım.*

İç çekti. "Sık sık seninle birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını düşünüyorum. Beni çekici bulup bulmadığına dair hiçbir fikrim yok. İlişkilerden hoşlanmadığını biliyorum, bu yüzden daha fazlasını ima etmeye çalışmıyordum..." Noelle ayaklarına baktı.

Şu anda çok dürüst davranıyordu. Ben de ona aynısını borçluydum. "Noelle, bence çok güzelsin. Gerçekten. Dün geceki tepkimin cazibe eksikliğiyle hiçbir ilgisi yoktu. Yüzün, vücudun kesinlikle bu yaz birçok kez zihnimin şaplak bankasına girdi. Dün gecedan önce bunu asla itiraf etmezdim. Ama sen her şeyi masaya yatırdığın için artık bu konuda daha rahat hissediyorum. Yine de bunun kötü bir fikir olacağını düşünüyorum - eğer oraya gidersek."

Neredeyse çılgınca başını salladı, kapüşonunun fermuarını tekrar çekmeye çalıştı ama daha ileri gitmedi. "Kesinlikle. Dediğim gibi, bunu düşünmüştüm ama sarhoş olmasaydım asla teklif etmezdim."

"Şu anda sarhoş değilsin ama. Dürüst ol. Ya dün gece evet deseydim? Bugün ayık olduğun için hâlâ bunu yapmak ister miydin?"

Saniyeler cevapsız geçerken yüzü kızardı. "Evet. Yapardım."

"Siktir," diye mırıldandım. "Tamam. Ben de hayır demeni umuyordum."

"Neden? Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek ki. Bunun asla olmayacağını söylemiştin. Bu yüzden şimdi aramızdaki ilişkinin tekrar garipleşmemesi için çalışmam gerekiyor. Bu muhtemelen yıllar alacak."

"Neden ilk seferini benimle harcamak istiyorsun?"

Okyanusa doğru baktı. "Çünkü sana güveniyorum - kalbimle ya da bir erkek arkadaş olarak değil ama bir arkadaş olarak sana güveniyorum. Ve yapabileceğimi hissediyorum..."

"Ne?"

"Tecrübe eksikliğimden dolayı kendimi aptal gibi hissetmeden senden *bir şeyler öğrenebilirim*. Arkamı kollayacağını hissediyorum, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. Bir öğrenme deneyimi olarak seninle seks yaparken kendimi güvensiz hissetmem."

Titrek bir nefes verdim. "Sana nasıl seks yapılacağını *öğretmemi mi* istiyorsun?"

"Hayır," diye mırıldandı. "Yani... eğer istemiyorsan olmaz."

Bu konuşmaya bir son vermeliydim. Ama onun yerine dinliyordum. Tahrik olmuşum. Vicdanım olmasa bile bedenim buna hazırdı. "Bunu senin için yapmak istemediğimi söylemiyorum Noelle. Ama bu senin için gerçekten en iyisinin ne olduğuyla ilgili. *Benimle* uğraşmak mı? İlişkimizi karmaşıklaştırmak mı? Bu iyi bir fikir değil."

"Haklısın. Bu *çok kötü bir* fikir. Ama benden ne istediğim konusunda dürüst olmamı istediniz ve ben de cevap verdim. Bazen istediğimiz şey kötü bir fikirdir."

Gözlerim dudaklarına kaydı ve birden tek istediğim onları yutmak oldu. Ama beynim yine de buna direnmeye çalıştı. "Tamam." Ellerimi kalçalarımın altına koyarken uzun bir nefes verdim. "O zaman anlaştık. Bu kötü bir fikir. Ve bunu unutacağız." Gözlerinin içine baktım. "Tamam mı?"

Noelle nefesinin altından konuştu.

"Evet." "Tamam." Zorla gülümsedim.

Sessizlik içinde eve doğru yürürken, bu konuşmanın bitmekten çok uzak olduğunu hissediyordum.

CHAPTER 11

NOELLE

GEÇMİŞ

AFTER MY CONVERSATION Bu sabah Archie'yle konuşurken biriyle konuşmam gerekiyordu, ben de arkadaşım Ashley'i arayıp bilgi verdim. Ona Archie ile olan ilişkiyi nasıl berbat ettiğimi anlatmayı yeni bitirmiştım. Bir elimi saçlarımda gezdirerek volta attım. "Dün gece bunu ağzımdan kaçırdığıma inanamıyorum."

"Ona bunu söylediğini hatırlamadığını söyleyebilirdin. Ertesi gün neden bu kadar dürüsttün?"

"Sanırım yine de bunu düşünmesini istedim." Yüzümü kapattım. "Benim neyim var böyle?"

"Ona karşı azgın ve ateşlisin ve bu konuda ne yapacağını bilmiyorsun."

"Evet, ama arkadaşlığımızın benim için onunla seks yapmaktan daha önemli olması gerekmez mi? Onu kullanmaya çalıştığımı düşünmesini istemiyorum. Sadece onunla bir deneyim yaşamak istedim. Başka bir şey çıkmasa bile. Ama yine de bir şey söylememeliydim."

"Evet, yaptın. Bunu geri alamazsın. O yüzden kabullen. Ondan kaçma. Durumu tuhaflaştıracak başka bir şey yapmadan eski haline dönmeye çalış."

"Evet. Denemeyi planlıyorum. Yazın yarısı bitti. Bu değerli zamanı boşa harcamak istemiyorum. O benim için gerçekten çok şey ifade ediyor. Sadece her şeyi mahvetmekten korkuyorum."

"İşte sana bir fikir," dedi. "Belki bir süreliğine başka bir şeye odaklanmayı deneyebilirsin."

"Ne gibi?"

"Yaza tüm bu farklı insanlarla takılarak başlamışsın gibi görünüyor - ta ki Archie'ye takıntılı hale gelene kadar. Bence biraz nefes almaya ihtiyacın var. Git başka biriyle flört et."

Belki de haklıydı. Bu döngüyü kırmam gerekiyordu.

- - -

O gece, önce Archie'ye sormadan tek başıma sahile gittim. Gerçekten istediğim şeylere ters düşecek şekilde davranmak için kendimi zorlamak zorunda kalmıştım. Yine de bu sabahki gariplikten sonra ondan kaçmak zor olmadı. Kendime *bir ara vermenin gerekli olduğunu* söyledim.

Aralarında hiçbir şey olmamasına rağmen James ve ben, sahilde ona doğru gitmeye özen gösterdim ve kendimi sohbete kaptırdım. Söylediği her şeyle ilgilenmeye çalıştım. Ve Archie daha sonra ortaya çıktığında, bir kez bile ona doğru bakmadım. *En iyisi bu*, dedim kendime.

Bir noktada James yürüyüşe çıkmak isteyip istemediğimi sordu. Tam sahile inmeye başlamıştık ki arkamızdan Archie'nin sesi geldi.

"Noelle, seninle bir dakika konuşmam gerek."

Döndüm ve boğazımı temizledim. "James'le yürüyüşe çıkmıştık."

"Anlıyorum. Ama önce seninle konuşmam gerek."

"Tamam." Omuz silktim ve James'e baktım. "Sakıncası var mı?" "Hayır." James Archie'ye döndü ve kaşlarını kaldırdı.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet. Sadece onunla bir şey konuşmam gerekiyor. Özel olarak," diye ekledi.

"Tamam, dostum." James bana döndü. "İşin bittiğinde istiridyeye kulübesinin orada olacağım."

Gülümsedim. "Gelip seni bulacağım."

Archie ve ben kumsalda ilerlerken o sessizdi. Okyanus dalgalarının rahatlatıcı sesi havadaki gerginliğin bir kısmına masaj yapıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Onunla ilgilenmiyorsun bile ve bunu biliyorsun."

Ses tonuna şaşıracak, "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Çünkü artık Meright'la ilgileniyorsun. Seni vurduğum için bana inat kendini ona atıyorsun."

"Kendimize çok güveniyoruz, değil mi?"

Gözlerini kapattı. "Pekâlâ, bak, olaylara bu şekilde yaklaşmak istemedim. Doğru olsa bile." Archie iç çekti. "Ukalalık gibi oldu ama niyetim bu değildi."

"Gerçekten mi? Çünkü eminim ki istediğin zaman kendini beğenmiş bir piç oluyorsun," diye takıldım.

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Noelle..."

Başımı öne eğdim. "Benimle ne hakkında konuşman gerekiyordu?"

"Senin için bir edatım var..."

"Bir *edat mı*? İçinde ya da altında... ya da üstünde gibi mi?"

Başını salladı ve dişlerini sıktı. "Lanet olsun. Gerginim, tamam mı? Açıkçası *teklifte bulunmak* istemiştim."

Gergin mi? "Oh." Güldüm. "Bu kesinlikle bir edattan daha heyecan verici."

Archie gözlerini devirdi. "Bu sabahki konuşmamızı düşünüyordum."

Tüylerim diken diken oldu. "Tamam..."

"Bu yaz benim için çok şey yaptın. Sana borcumu muhtemelen bildiğim tek şekilde ödemek istiyorum. Fazla bir şey için iyi değilim. Ama ihtiyacın olan şey için kesinlikle iyiyim."

"Olayları bu şekilde mi yorumluyorsun? Merhamet sikicisi olmak istemiyorum, Archie. Tanrım!"

"Olmazdın." Avucunu omzuma koydu ve meme uçlarımda sertleşmesine neden oldu. "Bu iki yönlü bir yol, Noelle."

Archie elini çekti. "Bak, sana bir şeyler göstermeyi düşünmek beni tahrik ediyor. Bekaretini almanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum ama en azından seninle bir şeyler keşfetmeyi çok isterim. Seks yapmasak bile."

Sertçe yutkunurken kalp atışlarım hızlandı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, işlerin nereye gittiğini göreceğimiz anlamına geliyor, ancak bazı temel kurallar koymamız gerekiyor."

"Gibi..."

"Aramızda yaşanabilecek her türlü cinsel ilişki bu yazdan sonra sona erecek. Seks işleri karıştırır. Sırf biraz deneme yaptık diye seni bir arkadaş olarak kaybetmek istemiyorum. Okula döndüğümüzde her şey bitmiş olmalı."

Başımı salladım. "Bu mantıklı." *Hiç mantıklı değil. Ama devam edeceğim.*

"Ayrıca..." James'in gittiği yönü işaret etti. "Deney yaptığımız sürece şuradaki adamla ya da başka biriyle uğraşmayacaksın."

"Beni bir bilim projesi gibi gösteriyorsun, Archie."

"Kancalama demekten daha onurlu olmaya çalışıyorum. yukarı."

"Tamam. Anlaşıldı." Dudaklarımı yaladım. "Başka ne var?"

"Sanırım neyle uğraştığımı anlamam gerekiyor. Bu yüzden size bazı sorular sormam gerekiyor."

Heyecanımı belli etmemeye çalışarak duruşumu düzelttim. "Tamam."

"Bana karşı tamamen dürüst olmanı istiyorum."

"Tamam."

"Erkekleri öptüğünü varsayıyorum, ama başka neler yaptın?"

Hatırlayacak pek bir şey olmamasına rağmen beynimi yokladım. "Lisedeki erkek arkadaşım beni aşağı yukarı hissetti."

"Demek parmaklandın."

"Evet."

"Hiç kimse sana oral seks yapmadı mı?" Omurgamda bir ürperti dolaştı.

"Hayır."

"Tamam." Titrek bir nefes verdi. "Hiç kafa verdin mi?"

"Asla."

"El işi mi verdin?"

Bunu unutmuştum. "Evet."

"Yani, sadece bu üç şey mi?"

"Evet. Ben de öyle yaptım. Ama hepsi bu." Cevabını beklerken, "Düşündüğünden daha mı kötü?" diye sordum.

Çenesini kaşdı. "Ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama kesinlikle deneyimsizsin."

"Porno izlemek sayılır mı?"

"Pek sayılmaz. Hayır."

"Her tür porno konusunda bilgiliyimdir. Bookookie gibi bir sürü garip şey izledim. Yani hiçbir şey beni şaşırtmaz."

Kıkırdadı. "Bukakke mi?"

"Evet. Her neyse. Onu gördüm."

"Bir şeyi izlemek ve yapmak iki farklı şeydir, Noelle."

"Belki."

"Bana bak ve bir söz ver," dedi. "Bunu yaparsak arkadaşlığımızın değişmeyeceğine dair bana söz ver. Bu benim için bir anlaşma bozucu."

Bu çizgiyi geçmenin arkadaşlığımızı sonsuza dek değiştirmemesine imkân yoktu. Aksine inanırsak kendimizi kandırmış olurduk. Ama onunla daha fazlasını yaşamak için neredeyse her şeyi yapardım. Yalan söylemek anlamına gelse bile. Bunun bir şeyleri değiştireceğini bilsem bile. Tek umudum bunun bizi yok etmemesi. "Söz veriyorum."

Tereddütle başını salladı, bu konuda benim hissettiğim kadar güvende görünüyordu. "Tamam. Sanırım bu gece için bu konuyu yeterince tartıştık."

"Bir sonraki adım ne?" Bir kez daha çok hevesli görünmemeye çalışarak sordum.

"Henüz çözemedim. Yine de hiçbir şey için acele etmiyorum. Sanırım doğru an geldiğinde anlayacağız. I

Seninle işleri ağırdan almak zorundayım çünkü burada gözlerin ağzından daha büyükmüş gibi hissediyorum." Kıkırdadı. "Bazı şeyleri istediğini düşünebilirsin ama neyle karşı karşıya olduğunu bilemezsin. Hazır olduğundan yüzde yüz emin olmadıkça hiçbir şey denemeyeceğim."

"Mantıklı," dedim, ama yanılıyordu. Ağzım kesinlikle hazır hissediyordu. Vücudumun her parçası onun için hazır hissediyordu.

"İstersen James'e geri dön," dedi. "Ama sana dokunmasına izin verme." Eğildi. "Ve eve gitmeye hazır olduğunda *bana* haber ver. Seninle ben yürüyeceğim, o değil."

Sözleri ve onları söyleme şekli tüylerimi diken diken etti. Tüm bunlar yapılacak "deneyin" bir parçası olsa bile, şu anda kıskanç ve sahiplenici davranmasına bayılıyordum. Bu beni çok tahrik ediyordu.

James'in yanındaki yere döndüm. Yine yürüyüşe çıkmaktan bahsetmedi, ki bu da çok iyi oldu. O ve ben sohbet ederken, Archie'ye bakmaktan kendimi alamıyordum: yakışıklı yüzü, iri elleri, büyük, güçlü kasları. Tek düşünebildiğim oydu.

Daha sonra Archie beni eve bıraktığında, konuştuklarımız hakkında konuşmadık. Aklının başına gelip bu konudaki fikrini değiştirmemesi için dua ettim.

Bir kere başladık mı, duygularımı kontrol altında tutamazdım. Ama bunu yapamayacağımı bilmesine izin verirsem, asla kabul etmezdi. Bu yüzden rol şapkamı takıp inandırıcı olmaya yemin ettim. Teklif ettiği şey sadece deneyimle ilgiliymiş gibi davranmalıydım, daha fazlası değil.

O gece üst kattaki odama çıkarken, daha önce hiç hissetmediğim bir heyecan ve gerginlik karışımı içimde dolaşıyordu.

- - -

Ertesi sabah her zamanki gibi iş vardı. Kıçımı yataktan dışarı sürüklediğimde Archie'nin beni dışarıda beklediğini gördüm.

Sabah 6'yı 10 geçe.

"Geç kaldın," diye
azarladı. "Özür dilerim."

Havada söze dökülmeyen bir gerginlikle yola koyulduk. Archie göz teması kurmuyordu, dalgın görünüyordu. Aklında ne olduğunu sormaya zahmet etmedim, çünkü biliyordum: muhtemelen her şeyden daha iyisini düşünüyordu.

Eve döndüğümüzde ailesinin arabası yoktu, ki bu sabahın bu saati için alışılmadık bir durumdu.

"Ailen bir yere mi gitti?"

"Kalktığımda hepsinin gittiğini gördüm. Bir günlüğüne Ogunquit'e gidiyorlar."

Evde yalnız olacağımızı fark ederek yutkundum. "Doğru ya. Annem gidebileceklerinden bahsetmişti. Bugün olduğunu bilmiyordum."

Kahve makinesine doğru yürüdüm ve bir tanesini içine atmadan önce kapsülleri karıştırdım. Makine kahveyi işlerken gürledi.

"Sen de ister misin?" Ben sordum.

"Hayır. Ben kahve içmem. Ama bunu biliyorsun."

Sorum aptalcaydı. Kahve içmediğinden sayısız kez bahsetmişti. Hatta sevmediği için deli olduğu konusunda onunla dalga geçmiştim. Ama düşünmüyordum -çünkü yalnızdık ve şu anda *tek* düşünebildiğim buydu.

"Oh evet. Bu doğru." Boğazımı temizledim. "Kahve olmadan yaşayamam." Ben makinenin bitmesini beklerken, o bir soruyla beni irkiltti.

"Duş almak ister misin?"

"Önce sen gidebilirsin. Ben bunu içeceğim."

Hareket etmedi. "Yani... *benimle*." Gözleri benimkilere dikilmişti.

Ona döndüm, birdenbire iri, terli, erkeksi gövdesinin fazlasıyla farkına vardım. Vücudumdaki her sinir ucu uğuldadı. Sadece tek bir cevap vardı. "Evet." Yutkundum.

Bir adım uzaklaştı. "Ben yukarı çıkıyorum. Kahveni bitirdiğinde neden benimle buluşmuyorsun?"

Kahve mi? Böyle bir zamanda kim kahveyi düşünebilir ki? Sakin kalmaya çalıştım. "Tamam."

O gittikten sonra pencereden dışarı baktım ve ağzımı açarak sessiz bir çığlık attım. *Vay a n a s ı n ı . Bu gerçekten oluyor muydu?* Hayatımda hiç kimseyle duş almamıştım. Ve şimdi bildiklerimi bildiğim için - geldiği ilk gün onu tesadüfen gördükten sonra... Bu sıradan bir duş olmayacaktı.

Derin bir nefes aldım. Gergindim ama her şeyden çok tahrik olmuştum, her yerim karıncalanıyor, olacaklar için heyecanlanıyordum. Yukarı çıkmadan önce biraz kahve içtim. Attığım her adımda kalbim daha hızlı atıyordu.

Banyoya girdiğimde Archie'yi gömleksiz ve tezgâha yaslanmış halde buldum. Üzerinde hâlâ şortu vardı ama ereksiyonunun kumaşın arasından süzüldüğünü görebiliyordum. Ve şimdi kalbim göğsümden dışarı atmaya başladı.

"Derinden fırlamaya hazır gibi görünüyorsun, Noelle." Kıkırdadı.

"Öyle mi?"

"Evet. Sakin ol. Çılgınca bir şey olmayacak. Bu sadece bir duş olacak." Cam gibi gözleri göğüslerime kaydı. "Belki biraz dokunuruz."

Rahatlamış bir nefes aldım. Bu güvenceye ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezdi. Eğer izin verirse bu yaz Archie ile seks yapmaya karar vermiştim. Hazırdım ama zihinsel olarak hazırlanabilmek için bunun ne zaman olabileceğine dair bir fikre de ihtiyacım vardı. Şu anda hiçbir şey için acele etmediğini bilmek güzeldi. Belki *de* ne kadar tahrik olmuş olsam da ilk adımı atmaya hazır değildim.

Archie kola uzandı ve lavaboya yaslanmak için geri dönmeden önce suyu başlattı. Biz orada durup birbirimize bakarken banyo buharla doldu. Sonra şortunu indirdi, ardından da boxer külotunu.

Kutsal... Salyalarım akarak, kocaman sikine bakarken yutkundum. Ucu precum ile parlıyordu. Bacaklarımın arasındaki kaslar kasıldı. Tahrik olmuştu, benim tarafımdan tahrik edilmişti. Ve

beni tahrik ediyordu. Sanki onun mükemmel vücudu ve güzel yüzü dışında bir nedene ihtiyacım varmış gibi. Karşımda utanmadan çırlıçıplak dururken saçlarından bir parça alnına düştü.

Sonra duş perdesinin arkasında kayboldu.

Kalbim küt küt atarken, "İçeri girecek misin?" dediğini duyana kadar birkaç dakika öylece durdum.

"Oh." Başımı salladım. "Evet."

Tiştörtümü kaldırdım ve spor sütyenimi başımın üzerinden geçirdim. Aynada göğsümü kaplayan ter tabakasını görebiliyordum. Dün gece tıraş olduğum için şükrederek şortumu çıkardım ve gördüklerinin hoşuna gideceğini umarak özenle bakım yapılmış kasık bölgeye baktım. Teknik olarak, kısa bir süre de olsa zaten görmüştü. Bu yüzden o kadar gergin olmamalıydım, değil mi?

O zaman neden bu kadar gerginim?

Duş perdesinin arkasından konuşarak düşüncelerimi böldü. "İstemiyorsan içeri gelmek zorunda değilsin."

"İstiyorum," diye ısrar ettim. Perdeyi kenara çekerek buharlı duşa girdim.

Archie yağmur fırtınasında bronzlaşmış vücuduna su dökülürken oyulmuş taş gibi görünüyordu. Ayrıca kolunun üst kısmındaki, etrafında karmaşık bir tasarım olan bir hayvan yüzü dövmesine yakından bakmayı da takdir ettim.

Parmağımı kaslarında gezdirdim. "Bu bir kurt mu?" "Evet.

Lisedeki futbol takımımız Wolf'tu.

Paketle."

Gözlerim onun bakışlarıyla buluşmak için tekrar yukarı çıkmadan önce vücudunun uzunluğunu takip etti.

Suyu alnından geriye doğru itti. "Şu anda ne düşünüyorsun?"

Seni yalamak istediğimi ama kendimi aptal durumuna düşürmek istemediğimi. "Gerginim ama heyecanlıyım."

"Ben de biraz gerginim ve buna alışık değilim." Elimi göğsüne koydu. Kalbi hızla atıyordu.

"Vay canına," diye fısıldadım.

"Evet." Kıkırdadı.

Bu bir oyun değiştiriciydi. Bir şekilde beni sakinleştirmeyi başaran tek şey buydu.

Ama şimdi o kadar sakindim ki, onun kocaman aletine baktığımı fark etmedim.

"Hoşuna giden bir şey mi gördün, Noelle Simone Benedict?" "Görünüşe göre." Gülümsedim. "Bu arada sen de çok büyüksün." "Sertim. Çünkü sana bakıyorum. Bunu yapıyorsun bana."

Oh. Tanrım.

Bakışları vücudumda gezinirken, sıcak suyun altında olmama rağmen ürperdim.

Archie bir sünger aldı ve üzerine biraz vücut yıkama suyu sıktı. Beni içine çekmeye devam ederken göğsüne sürmeye başladı.

Biraz daha sabun ekledi. "Seni yıkayabilir miyim?" Başımı salladım.

Sonra süngerini yavaşça vücuduma sürmeye başladı, indirmeden önce boynumun kıvrımları boyunca kaydıldı. Göğüslerimin etrafında dolaşırken başımı arkaya eğdim. Aslında bana dokunmuyordu bile. Eğer bu iyi hissettiriyorsa, elleri üzerimdeyken nasıl hissedeceğimi hayal bile edemiyordum.

Süngerini gövdemden aşağı kaydıldı. Bacaklarımdan arasına indiğinde donakaldım.

"Bu iyi mi?" diye fısıldadı huysuzca. "Evet. Lütfen durma."

Uyarılmanın biriktiğini hissettiğimde bacaklarımdan arasını nazikçe yıkadı. Bir süre o noktada kaldı, süngerini kullanırken gözlerimin içine baktı.

Diz çöktü ve süngerini bacaklarımdan aşağı indirdi. İşini bitirdiğinde ayağa kalktı ve çıplak vücudunu benimkine bastıldı.

"Seni öpsem sorun olur mu?"

"Lütfen..." Nefes nefese kalmıştım, onu arzuluyordum.

Archie dudaklarımı dudaklarıyla kavradı ve ağzımın içine derin bir nefes bıraktı. Vücudumun hiç olmadığı kadar canlandığını hissettim.

daha önce hiç. Boynumu kaldırdığımda bacaklarımın güçsüzleştiğini hissettim ve sonunda dilini içeri sokarken inledi. Tadının her zerresini yakalamak için dilimi daha hızlı hareket ettirdim. Ellerimi saçlarında gezdirirken klitorisim zonkluyordu. Parmaklarım daha sonra sırtından aşağı kaydı ve yardım edemedim ama kıcının sert kaslarını sıktım.

"Siktir," diye mırıldandı. "Bana dokunma."

Karnına bir yumruk yemiş gibi hissetti. "Özür dilerim."

Bir an için beni öpmeyi bıraktı. "Hayır. Kötü değildi, tam tersiydi. Çok iyi hissettirdi. Hızımı ayarlamaya çalışıyorum." Ağzımı tekrar açlıkla aldı.

Su üzerimize dökülürken gözlerimi kapattım ve kendimi bu anın içinde kaybolmaya bıraktım. Kendi küçük dünyamızdaydık. Kalp atışlarım bir nebze bile sakinleşmemişti ve bunu atlatamayacak kadar ileri gittiğimi biliyordum. Biz doyumsuzca öpüşmeye devam ederken siki karnıma bastırıyordu. Kolanını ellerimde hissetmek istiyordum. "Sana dokunabilir miyim?" diye sordum.

Beni görmezden geldi, onun yerine dizlerinin üzerine çöktü. Göğüslerimi avuçlamak ve onlara masaj yapmak için uzandığında gözleri bulanıklaştı. Elini aşağıya kaydırıp üç parmağını yavaşça içime soktuğunda nefes alışım ağırlaştı.

Archie onları içeri ve dışarı hareket ettirirken bana bakmaya devam etti. Klitorisime masaj yapmak için başparmağını kullandığında başımı arkaya eğdim. Daha önce de parmaklanmıştım ama hiç kimse beni orgazm etme zahmetine girmemişti. Archie'nin yapmaya çalıştığı şey de tam olarak buydu sanki.

"Benim için böyle gelmeni istiyorum Noelle," dedi boğuk bir sesle. "Tamam mı?"

"Uh-huh," diye nefes aldım.

Aletinin içime girip çıktığını hayal ederken başımın arkası duş duvarıyla buluştu. Bir dakikadan az sürdü. Nefes alışının sesine ve doruk noktamın yüzeye çıktığını hissettiğimde bundan tahrik olduğunu bilmeye odaklandım.

"Son zamanlarda tek istediğim sensin," diye fısıldadı, parmaklarını daha derine batırarak.

Bu beni tamamen çözdü. Yoğun bir his içimi yırtarken bacaklarım titredi. Orgazm olurken sesim banyoda yankılandı.

Birkaç saniye sonra aşağı indiğimde Archie'yi fayansa yaslanmış buldum. Sikini kavradı ve gözlerinde açlık dolu bir bakışla bana bakarken kendini kabaca okşadı. Bakışlarım, avuç içi ovuştururken sert aletin üzerindeki pürüzsüz tene sabitlendi. Onun kendini tatmin edişini izlemek, tanık olduğum en seksi şeydi. Yani, boşalana kadar en seksi *şeydi*. Hiçbir şey onun fışkıran sıcak dölünün görüntüsünü geçemezdi. Bir kısmı bana çarptı, karnıma indi, bu hoş bir şoktu. Bu hissi seviyordum.

Daha yeni orgazm olmuş olmama rağmen, çoktan tekrar tahrik olmuşum.

"Bunun için üzgünüm," dedi elini karnımda gezdirirken.

"Şaka mı yapıyorsun? Her parçasına bayıldım."

"Sen tehlikelisin, Noelle." Yaramaz bir sırıtışla parladı. "Hadi saçını yıkayalım."

Archie yüzümü duvara dönmem için beni çevirdiğinde meme uçlarım sertleşti. Şampuanı saçlarıma yavaşça masaj yaparak yedirirken ellerimi fayansa bastırdım. Kendimden geçmişim, özellikle de sikinin kıcıma sürtünme hissi. Her şey cehennem gibi erotikti.

Archie saçımdaki sabunu duruladı ve yüzümü ona dönmem için beni çevirdi. Kendi saçını şampuanlamasını izledim, aletin yeniden sertleştiğini fark ettim - ya da belki de hiç inmemişti.

Bana verdiğiinden çok daha fazlasını istiyordum ama dizginleri onun eline bırakmayı da seçmişim. İşleri zorlamak ya da şu anda hissettiğim kadar çaresiz görünmek istemedim.

Suyu kapattı, duş perdesini açtı ve bir havlu aldı. Önce bana uzattı, sonra kendi havlusunu aldı.

Kurulandıktan sonra yanağımı avuçladı ve dudaklarımı bir kez daha dudaklarına götürdü. Tadına baktım; beni  pt ğ nden beri sadece birkaç dakika geçmiş olmasına rağmen sanki sonsuza kadar öpmüş gibi hissetmiştim.

"Git giyin," diye fısıldadı dudaklarımın arasından.

Archie daha sonra odasında kayboldu ve beni banyoda, doymuş olmaktan uzak bir halde bıraktı. Daha fazlası için ölüyordum.

Eğer duşumuz onun işleri ne kadar ağırdan almayı planladığının bir işaretiyse, bu işkenceden saç  ıkabileceğimden emin değildim.

CHAPTER 12

ARCHIE

GEÇMİŞ

IN THE FEW Noelle'le aldığım o sıcak duştan sonraki günlerde 180 derece dönmüş ve ona elimi bile sürmemiştim. O gün suyun altında işler beklediğimden daha yoğun gelmişti, bu yüzden geri adım atmaya karar verdim. Noelle bu konuyu açmamıştı ama sanki neden bu kadar uzaklaştığımı anlamaya çalışıyormuş gibi bir iki kez bana bakarken yakalamıştım onu.

Sonunda sormaya karar verdiğinde odasında yine benim salaklık eğitimim üzerinde çalışıyorduk.

"Duştan beri neden bana dokunmadın?"

Ona gerçeği, yani kendime güvenemediğimi söylemek istemedim. "Sana dokunmakla ilgili bir zaman çizelgesi olduğunu bilmiyordum," dedim, umursamaz görünmeye çalışarak.

"Ciddi misin, Archie?"

"Tamam. Tam açıklama." Durakladım. "Duş? İnanılmazdı. Bu yüzden bir adım geri atmam gerekiyor. Seni bir arkadaş olarak kaybetmek istemiyorum ve işleri çok ileri götürürsem kaybedecekmişim gibi hissediyorum. Kontrolde kalmak beklediğimden daha zordu. Çok az gerçek arkadaşım var, Noelle. Ve ben seni onlardan biri olarak görüyorum."

Kollarını kavuşturdu ve gözlerini benden kaçırdı. "Duygularıma kapılacağımdan endişeleniyorsun."

Aslında, bu noktada duyguları yakalayanın ben olacağımdan daha çok endişeliyim. Ama onun dediğini yaptım. "Evet..." Yalan söyledim.

Ağız aşağı doğru kıvrıldı. "Şey, ben değilim. Ben...yapmadım. Duş benim için hiçbir şeyi değiştirmede, eğer endişelendiğin buysa. Bana kırılğanmışım gibi davranmamamı istiyorum. Ama sonuç olarak, başladığımız şeye devam etmek istemiyorsan, etmemeliyiz." Nefes verdi. "Sadece bundan sonra olacakları dört gözle bekliyordum."

Onunla daha ileri gitmek istemediğimi düşünmesi beni öldürdü. Zayıfladığımı hissediyordum, duramayacak kadar meraklıydım. "Sırada ne *olmasını umuyordun*?"

"Bunu yüksek sesle söylemeyeceğim."

"Neden olmasın? Birbirimize her şeyi anlatabileceğimizi sanıyordum." "Söyleyebiliriz. Ama konu *bu* her neyse, o zaman değil."

Gergin bir anın ardından masasına doğru yürüdüm ve şu anda evin her yerinde bulunan plastik Paskalya yumurtalarından birini aldım. Boş bir yapışkan not aldım ve yumurtayı kapatmadan önce içine yerleştirdim.

Bu fikrin bana doğrudan cehenneme giden bir yol açacağını bilerek ona uzattım. Oraya gittiğimde, ailemin arkadaşlarının mükemmel kızını yoldan çıkardığım için hapis yattığımı açıklayacaktım.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Kirazını patlatmak şu anda söz konusu değil. Bunu açıkça belirtmek istiyorum. Ama istediğin başka bir şey varsa, yaz ve buraya koy. Böylece söylemek zorunda kalmazsın."

Gözleri büyüdü. "Şimdi mi?"

"Bunu şimdi yapmak zorunda değilsin. Ne zaman istersen."

Yumurtaya baktı. "Tamam." Onu masasına yerleştirdi.

Mucizevi bir şekilde, bundan sonra konuşmam üzerinde çalışmaya devam edebildik. Ayağa kalktım ve babamın zirveye yükselişini detaylandıran kaba bir taslağı tamamladığım defterden okudum. Archer Remington, bir ayakkabı tamircisinin oğlu olarak New Jersey'de mütevazı bir başlangıç yapmıştı. Beş çocuğun ortancası olarak zaman zaman kendini görünmez hissetmiş ve her zaman başarılı olmak için çok çalışmıştı - falan filan. Bitirdim

Ne kadar harika bir baba olduğu ve benim için nasıl büyük bir ilham kaynağı olduğu hakkında bir yalanla... *ne yapmamam gerektiğı* hakkında.

Sonunda kafamı kaldırdığımda Noelle gülümsedi.
"Harikaydın."

"Yani, okuyabiliyor muyum? Temelde yaptığım tek şey buydu - konuşma yapmakla aynı şey değil."

"Hayır, ama bu bir başlangıç. Amacımız bu konuşmadan o kadar sıkılmanız ki onu avucunuzun içi gibi bilmeniz."

"Avucumun içini bildiğim kadar iyi mi?"

Burnunu buruşturdu. "Anlamıyorum."

"Pislik bir şakaydı."

"Oh." Güldü. "Tamam. Bugünlük bu kadar yeter. Tabii aklına dokunmadığın başka bir şey *gelmiyorsa*?" Arsız bir sırıtışla parladı.

Uzanıp onu anlamsızca öpmemek için kendimi zor tutarken yumruklarım sıkıldı. Lanet olsun, biraz nefes almaya ihtiyacım vardı. "Seni sonra yakalarım," dedim yatağından kalkıp neredeyse odadan kaçarken.

Alt katta, annemi mutfakta tek başına otururken buldum.

"Herkes nerede?" Ben sordum.

Bana döndü ve gülümsedi. "Yaz Işıkları festivaline gittiler."

"Gitmek istemedin mi?"

"Kendimi pek iyi hissetmiyordum." Ayağa kalktı ve oturma odasına doğru yöneldi. "Gel benimle otur."

Midem bulandı. "Neler oluyor?"

"Zor bir gün geçirdim." İç çekti. "Dün olan pek çok şeyi unuttum ve baban bana sinirlendi. Bu yüzden ona evden çıkmasını söyledim."

Elini uzattım. "Bu senin hatan değil anne."

"Bu yaz ben de seninle ilgili çok şey unuttum da farkında değil miyim?"

Ne kadar çok şey fark ettiğimi itiraf ederek onun moralini bozmak istemedim. "Önemli şeyler değil."

Gerçek buydu. Noelle'i hatırlamadığı zaman hariç, yaptığı hataların çoğu küçük şeylerdi.

"Seninle çok fazla yalnız zaman geçiremedim," dedi.

İçime suçluluk duygusu çöktü. Bu benim hatamdı. "Biliyorum. Babam hep yanımda, bu yüzden senden uzak durmaya çalışıyorum. Senin yüzünden değil. Bana ne zaman ihtiyacın olursa, burada olduğumu biliyorsun."

"Zihnim açıkken sana bazı şeyler söylemek istiyorum, tamam mı?"

Boğazım düğümlendi. "Tamam..."

Yüzünü bana döndü. "Bilmen gereken bazı şeyler var," dedi. "Ve bu yaz neler olup bittiğini anlatmak için başka pek fırsatım olacağından emin değilim. Çünkü dediğin gibi, o her zaman etrafta."

"Konuş benimle anne."

Direkt söyledi. "Babanın bir ilişkisi var." İtiraf etmek zorunda kalmak neredeyse kalbimi kırıyordu.

"Biliyorum." Ağzı açık kaldı. "Nasıl?"

Ona yalan söyleyemezdim. "Noel tatilinde ben evdeyken bir gün duştaydı. Banyoyu kullanmak için içeri atladım ve telefonunda bir mesaj gördüm. Size başka bir hikâye anlatmış olmasına rağmen, ayrılıp onu görmeye gitmeye hazırlandığını fark ettim. Ben de onu takip ettim."

Annemin gözleri yaşardı. "Onu gördün mü?"

Annemin gözlerinde yaşlar gördüğüm o ana kadar babama fiziksel olarak zarar vermeyi hiç istememiştim. Yukarı çıkıp o konuşmanın tamamını yeniden yazmak istedim, sadece onun yalancı, hilekâr bir piç olduğu gerçeğine odaklanarak.

"Özür dilerim anne. Sana söylemem gerekirdi. Ama nasıl söyleyeceğimi bilemedim." Kendi gözyaşlarıyla savaştım. Sesim titriyordu. "Bunu neden yaptığını bilmiyorum."

"Sorun değil. Bilmek senin sorumluluğunda değil."

"Sadece... zaten çok şey yaşıyorsun. Aldattığını söyleyerek seni daha fazla incitmek istemedim."

"Lütfen kendini suçlu hissetme." İç çekti. "Bak... Bunlara daha ne kadar sahip olabileceğimi bilmiyorum."

seninle konuşmak istiyorum. Bu yüzden beni dinlemene ihtiyacım var."

Elini uzattım. "Tüm dikkatim sende." "Onu memnun etmek için hiçbir şey yapmana gerek yok. Sen olduğun gibi mükemmelsin ve hayatınla ilgili ne yapmaya karar verirsen ver, seni mutlu edecekse doğru olacaktır. Ona hiçbir şey borçlu değilsin."

Kaşlarımı içeri çektim. "Hukuk fakültesine gitmemem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Gerçekten istediğin *buysa* hukuk fakültesine gitmen gerektiğini söylüyorum, aksi takdirde fikrini değiştirmek için çok geç değil."

"Hayatımı zindan edecek, anne." Ona bir şey olursa, sahip olduğum tek şeyin o olacağını eklemedim. Bu da onu hayal kırıklığına uğratma korkumun bir parçasıydı.

"Seni bir süreliğine perişan ederdi," dedi. "Ama kendi hayalini değil de başkasının hayalini yaşamaktan daha mutsuz bir hayat yoktur." Annem elimi sıktı. "Neye karar verirsen ver seninle gurur duyacağımı bil."

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Bunun anlamı çok büyük. Teşekkür ederim."

"Belki de ödül törenindeki davranışından dolayı onu dışarı çıkarmalısınız."

Gözlerim kocaman oldu. Bunu önermesi çok hoşuma gitmişti. "Yapmalı mıyım?"

"Hayır." Gülümsedi. "Ama bu da bir şeydir, değil mi?"

Başımı salladım. "O aptal konuşmadan korkuyorum. Noelle olmasaydı, bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilmiyorum."

"Neden? Noelle ne yapıyor?"

Anneme Noelle'le olan aptal derslerimden bahsetmiştim ama o hatırlamıyordu. "Topluluk önünde konuşma korkum üzerinde benimle birlikte çalışıyor ve lanet şeyi yazmama yardım ediyor."

"Vay canına. İyi bir arkadaş olmaya başladı, ha?" "Evet, öyle."

Annem başını eğdi. "Yoksa başka bir şey mi?"

Noelle'e karşı hissettiğim karmaşık duygular konusunda dürüst olmadığım için kendimi kötü hissediyordum. Ama ne söylemem gerekiyordu? *Geçen gün birlikte duş aldık ve işler karıştı. Ben onu parmakladım, o da boşalmamı mı izledi?*

"Hayır. Orada hiçbir şey olmuyor. O sadece bir arkadaşı." "Ondan hoşlansaydın seni suçlamazdım."

Annem ve ben birkaç dakika daha konuştuktan sonra birlikte izlemek üzere bir film açtık. Birçok nedenden dolayı bu an benim için önemliydi.

Film bittikten kısa bir süre sonra Noelle'in ailesi ve babam ışık festivalinden eve geldiler. Üst kata çıkmaya karar verdim.

Görünüşe göre Noelle bu gece sahile gitmemişti; odasının kapısının altındaki ışığın yandığını görebiliyordum. Odama gittiğimde, daha önce ona verdiğim plastik Paskalya yumurtası masamın üzerinde duruyordu.

İçine katlanmış yapışkan notu bulmak için açtığımda kalbim hızla çarptı.

Derin bir nefes aldım ve okudum.

- - -

Ertesi sabah 6:15'te dışarı çıktığımda Noelle beni bekliyordu.

Saatini işaret etti. "On beş dakika geciktin." "Geç kaldım. Özür dilerim."

"Dün gece dışarı çıkmadın. Uyuyakalmana şaşırdım."

Bütün gece onun notunu düşünmüş, sabah olmadan odasına gizlice girip girmemeyi tartışmıştım. Ama evdeki yatak odaları birbirine oldukça yakındı. Eğer odasına girseydim, birilerinin duyma ihtimali çok yüksekti. Bu muhtemelen beni kurtardı.

Yumurtayı kabul etmemi bekliyor olabilirdi ama ben kabul etmemeyi seçtim.

"Gitmeye hazır mısın?"

diye sordum. Gerindi.

"Evet."

Çakıllı yolda ilerlemeye başladık ve her zamanki yarı yolda mola verene kadar ikimiz de bir şey söylemedik.

"Dün gece odana bir şey bıraktım," dedi Noelle.

Gözlerim onunkilere kaydı. "Biliyorum."

"Hiçbir şey söylemedin... bu yüzden görüp görmediğinden emin olamadım." "Gördüm," diye cevap verdim.

Pislik gibi davranıyordum. Ama bu konuda konuşmak bizi bir yere götürmeyecekti, özellikle de Noelle'i *eğitebileceğim* çeşitli yolları düşündüğümde kendimi hâlâ suçlu hissettiğim için.

Eve döndüğümüzde annemle babam kahvaltı ediyorlardı. Neredeyse her zamanki gibi yukarı fırlayacaktım ama dün geceden sonra anneme daha fazla zaman ayırmam gerektiğine karar verdim, bu babamla da daha fazla zaman geçirmek anlamına gelse bile.

Ben de bir kase mısır gevreği aldım ve oturdum. Masadaki varlığım fark edilmedi.

"Kahvaltıda bizimle olman çok güzel." Annem gülümsedi.

"Sabah bizi varlığınla şereflelendirmenin zamanı gelmişti," diye ekledi babam.

Noelle kahvesini aldı ve karşımdaki sandalyeye oturdu.

Babam biraz ekmek yağladı. "Rodney çok iyi bir iş çıkardığını söylüyor. Duyduğuma göre bazı müşteri toplantılarına katılmanı ve araştırma yapmanı istiyormuş."

"Nasıl olduğumu öğrenmek için onu mu arıyordun?"

"Mesajlaşıyoruz. Sende potansiyel görüp görmediğini merak ediyordum."

"Her hareketimi eleştirmiyor ve sürekli olarak bana meydan okumak ya da başarısız olmamı sağlamak yerine bilgisini paylaşıyor."

Babam sessizleşti. Bütün masa sustu.

Noelle konuyu değiştirdi. "Ashley gelecek hafta geliyor."

"Ah, doğru ya," dedi annesi.

"Bu senin evden arkadaşın mı?" Ben sordum.

"Evet." Bana doğru baktı. "Bir haftalığına geliyor."

Lanet olsun. Bir hafta mı? Bu muhtemelen iyi bir şeydi. Noelle ve benim aramda biraz boşluk bırakırdı.

"Bu çok heyecan verici," dedi annem. "Alt kattaki boş odayı onun için hazırlayacağız."

Kahvaltının geri kalanı boyunca, masanın karşısından Noelle'e bakışlar attım. Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra dudaklarını yalıyordu ve her seferinde sikim seğiriyordu. Atletinden çıkan göğüs dekoltesinin üzerindeki ter parıltısı da beni tahrik ediyordu. Son zamanlarda onunla ilgili *her şey* beni tahrik ediyordu ve yumurtayı bana bıraktığından beri her zamankinden daha kötüydü.

Kahvaltıdan sonra anne ve babam yarım saat uzaklıktaki bir çiftçi pazarına gideceklerini söylediler. Bu konuda rahat davranmaya çalıştım ama kafamın içinde alarm zilleri çaldı. Noelle ve ben yine yalnız kalacaktık. Kendime güvenmiyordum, bu sabah ne kadar azgın hissettiğimi düşününce.

Bizimkiler gitmeye hazırlanırken Noelle'in mutfakta oyalanması da işe yaramadı. Temizlendikten sonra benden bir talimat beklediğinden şüpheleniyordum.

Babamın arabasının çalıştığını duyduğum anda kalbim hızla çarpmaya başladı. Motorun yolda kaybolurken çıkardığı sesi duyduğumda daha da hızlandı. Ne yapmak üzere olduğumu biliyordum.

"Yukarı çık ve duşa gir," dedim ona. "Seninle orada buluşuruz."

"Çok talepkar..." diye alay etti.

"İstediğinin bu olduğunu sanıyordum." "Öyle."

Noelle oturduğu yerden kalkıp yukarı çıkarken gözleri parlıyordu. Yönümü bulmak için birkaç dakikamı ayırdım.

Onu takip etmeden önce mutfağa gittim ve şu anki arzu seviyemin beni pişman olacağım bir karara itmesine izin vermemek için kendimi zorladım.

Üst kata çıktığımda banyoyu buharla dolu buldum. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardım. Şortumu indirip duş perdesini açmadan önce bir kenara attığımda sikim taş gibi olmuştu.

Noelle sıırıslıklamdı, güzel, çıplak vücudu sabunla kaplıydı, göğüslerini köpürtüyor ve bana sıırtarak bakıyordu.

Cehenneme kadar yolu var. Şu anda ona o kadar çok şey yapmak istiyordum ki. Nereden başlayacağımı bilmiyordum. Ama onun dileğiyle başlamam gerektiğini biliyordum. "Seçebileceğin onca şey varken..."

Alt dudağını ısırdı ve gülümsedi.

"Dizlerinin üzerine çök," dedim.

Dediğimi yaptı ve bana baktı.

Sikim heyecan içinde sallanıyordu. "Bunu gerçekten daha önce hiç yapmadın mı?"

"Asla."

"Ağırdan al. Bu işin sanatı yok. İş kafayı bulmaya geldiğinde erkeklerin ne kadar kolay olduğunu görseniz şaşıırırsınız."

Bildiğim bir sonraki şey, küçük elini şaftımın etrafına sardı ve beni ağzına aldı, muhtemelen sığabildiğim kadar derine.

Bu da ne... Bunu hiç beklemiyordum.

Ağzını sikimin üzerinde gezdirirken, onu yönlendirmemeye karar verdim. Buna ihtiyacı yoktu. Gerçek şu ki, yalan söylemişim. Bütün oral seksler aynı değildi. Bazıları diğerleri kadar iyi değildi. Ama bu? Olağanüstüydü. Doğuştan yetenekliydi. Ama bunu kendime saklayacaktım. Şu anda kendine aşırı güvenmesini ve yeteneğini başkalarıyla paylaşmasını istemiyordum. Bu tamamen bana aitti.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirirken, elimde olmadan sikimi boğazının derinliklerine doğru ittim. Bunu yaparken çıkardığı iniltiye bayıldım. Neredeyse boşalıyordum ama durdurmayı başardım.

Bir an sonra bana baktı. O kadar seksiydi ki artık hiçbir şeyi zapt edemiyordum. Kendimi bıraktım, d llerimi boğazından aşağı boşalttım ve son damlasına kadar ona verdim.

Tıpkı notunda benden istediğı gibi.

CHAPTER 13

NOELLE

GEÇMİŞ

ASHLEY BEING HERE Archie'yle geçirecek neredeyse hiç zamanım kalmamıştı ve o da bana istemediğim kadar zaman ayırıyordu. Keşke bizimle daha fazla takılmayı tercih etseydi. Ayak bileğim de beni rahatsız ediyordu, bu yüzden onunla birlikte koşamıyorduk bile. Artık Ağustos ayına girmiştik ve saat onu bir daha göremeyeceğim günleri gösteriyordu.

Ashley'e Archie ile aramızda olanlarla ilgili her şeyi anlatmıştım. O benim tek gerçek sırdaşımdı ve hiçbir şeyi ele vermeyeceği konusunda ona güveniyordum. Yine de yemekte Archie ile benim aramda bir şeyler aradığını fark etmiştim.

Archie staj için ayrıldıktan bir sabah sonra Ashley onu sohbetimizin konusu yaptı. "Yani, temelde sakın davranıyorsun ve ondan hoşlandığını belli etmemeye çalışıyorsun, böylece seninle uğraşmaya devam ediyor?"

"Hemen hemen."

"Bu incinmek için iyi bir yol, Noelle."

"Biliyorum ama gerçek duygularımı göstermek onu korkutup kaçırarak ve ben bu deneyimi yaşama fırsatını kaybetmek istemiyorum. Onu bir arkadaş olarak önemsiyorum ve şu anda benimle daha fazlasını istememesini anlayabiliyorum. İkimizin de çok fazla işi var ve farklı kıyılarda yaşıyoruz. Erkek arkadaş tipi olsa bile bu iş yürümez."

"Tamam..." İç çekti. "Anlıyorum."

"Beni yargılıyor musun?" *Şimdi Archie gibi konuştum.*

"Hayır, yemin ederim. Sadece incindiğini görmek istemiyorum. Bu durumun başka türlü nasıl sona erebileceğini anlamıyorum."

Kesinlikle bu tehlikeyle karşı karşıya olsam da, olanları durduramayacak kadar azmıştım. Whaite Adası'nda çok az zamanımız kalmıştı ve benim daha fazlasına ihtiyacım vardı. Duştaki son karşılaşmamızdan beri, o saksoyu kafamda defalarca canlandırmıştım - onu emdiğimde nasıl parçalanıyor gibiydi, dölünün tuzlu tadı. Hepsini yuttuğuma inanamıyordum. Gerçi isteğimin amacı buydu ve o kâğıt parçasına yazmak için deli olmalıydım. Ama Paskalya yumurtası teslimiyetimin grafik doğası, deneyimiz konusunda ciddi olduğumu kanıtlamak için gerekliydi. *Her şeyi* onunla denemek istiyordum ve bu yaz benim tek şansım olabilirdi.

- - -

Gecenin ilerleyen saatlerinde Ashley'i şenlik ateşine götürdüm. Bir süredir ilk kez sahile gidiyordum ve bunun bir nedeni vardı. *Bree.*

Archie ve ben anlaşmamız başladığından beri aralarında ne olduğunu hiç konuşmamıştık. Ama benden başkasına bulaşmamamı istediği için bir şey olmadığını varsaymıştım. Bu gece eskisi gibi ona asılmıyordu ama yine de çok yakın duruyordu ve bu beni tedirgin ediyordu.

Daha çok bölgesel.

Bu durumu ele alışım tam da bu yüzden asla Archie'nin kız arkadaşı olamayacağımı gösteriyordu. Diğer kadınların onun peşinden koşmasına duyduğum kıskançlık beni öldürürdü.

Ashley ve ben çoğunlukla James ile sohbet ettik. Aslında Ashley ve James özellikle iyi anlaşıyor gibiydiler. İkisi de tıp hazırlık öğrencisiydi ve aynı tür alternatiflerden hoşlanıyorlardı.

Müzik. Archie yanımıza geldi ve birkaç kez sohbetimize katıldı ama bu gece onu anlayamadım. Bütün hafta boyunca ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü onunla neredeyse hiç konuşmamıştım.

Sonra kıyamet koptu - en azından benim kafamda.

Bree, Archie'nin kulağına bir şeyler fısıldadı ve Archie de onu sahilde takip etti. Kayalıklara doğru gidiyorlardı, artık insanların sevişmeye -ya da daha kötüsüne- gittiklerini biliyordum.

Ashley onlara baktığımı gördü. Bana sempatik bir bakış fırlattı ama James orada olduğu için bu konuda bir şey söylemedi.

Kıskançlık sonunda beni kırana kadar kanım birkaç dakika kaynadı. Bilmek zorundaydım. "Ash, bir süreliğine gitmem gerekiyor. Beni burada bekler misin?"

Muhtemelen neden gittiğimi tam olarak biliyordu, bu yüzden sorgulamadı - ben gitmeden önce bir şey söyleyecek kadar uzun süre kalmadım. Kumda ilerlerken tek düşünebildiğim Archie'yle yaptığımız cinsel şeylerin bu gece Bree'yle geçireceği zaman için bir ön sevişme olup olmadığıydı. Benimle gerçek seks yapmak istemiyordu ama onunla birçok kez yapmıştı. İçimdeki korkunç, yakıcı kıskançlıktan nefret ediyordum.

Archie'yi sahiplenmeye hakkım yoktu, ama biz bir şeyler denerken başka kimseyle birlikte olmamamı istemişti. Bunu özellikle söylememiş olsam bile ondan da aynısını bekliyordum.

Sürpriz bir şekilde, kayalara varmadan önce Archie ve Bree'nin bana doğru yürüdüğünü gördüm.

"Nereye gidiyorsun, Noelle?" diye sordu yaklaşırlarken.

Ellerimi kalçalarımın koydum. "Seni aramaya... gittim."

"Neden?"

Bree kızmış gibi başını salladı ve Archie ile beni yalnız bırakarak gitti.

Tekrar onunla yüzleşmeden önce dönüp uzaklaşmasını izledim. "Onun nesi var?"

"Neden beni arıyordun?" diye tekrarladı. "Bree'yi kayalıklara götürdüğümü sandın, değil mi?"

Kan basıncım normale dönmeye başladığında uzun bir nefes verdim. "Evet."

"Senden başka kimseyle takılmayacağımı söylemiştim."

"Aslında yapmadın. Hatırladığım kadarıyla *bana* James'e b u l a ş m a m a m ı söylemiştin. Ama bana hiçbir söz vermedin."

"Bunun anlaşılmış olması gerekirdi." Gözlerini kısmıştı. "Bana güvenmiyorsun."

"Neden yapayım ki? Sen benim erkek arkadaşım değilsin."

"Hayır, ama ben senin arkadaşınım ve seni incitecek hiçbir şey yapmam." Suya doğru baktı. "Bree ondan neden kaçtığımı bilmek istedi. Birbirimizi görmediğimiz konusunda onunla resmi olarak konuşmamıştım. Sonunda ona artık onunla takılmayacağımı açıkça söyledim."

"Oh." Yutkundum. "Şey... neden mutlu görünmediği şimdi anlaşıyor."

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Beklediğimden daha üzgündü. Belki de bilmediğim bazı duygulara tutunuyordu. Her neyse, bitti." Uzandı ve yanağımı avuçladı. "Seni üzmemiştim. Yine de kıskanmış olman çok hoş."

"Birlikte koşmamak ve Ashley'nin burada olması arasında, seni bu hafta hiç görmemişim gibi hissediyorum. Sonra bu oldu. Bu yüzden biraz sarsıldım."

"Her zaman beni görmeye gelebilirsin. Senden saklanmıyorum. Sadece arkadaşınla takılman için sana biraz zaman tanımaya çalışıyordum." Eğildi. "Aslında seni çok özledim."

Tüylerim diken diken oldu. Beni öpmesini istedim.

Omzumun arkasından baktı. "Arkadaşın şu anda nerede?"

"Ona geri döneceğimi söyledim. Onu grupla birlikte bıraktım."

"Ona mesaj at ve yarım saatliğine gitmeni sorun edip etmeyeceğini sor."

Başımı salladım ve Ashley'e mesaj atarak her şeyin yolunda olduğunu ve bir süreliğine gideceğimi bildirdim. Bana göz kırpan bir yüz ifadesi gönderdi, bu da kiminle olduğumu anladığını gösteriyordu. Bensiz iyi olup olmadığını sordum ve James'in ona eşlik ettiğini söyledi. Ondan hoşlanıp hoşlanmadığını merak ettim ve aralarında bir şeyler gelişebileceğini umdum, özellikle de James ve benim için tüm umutlar tükendiğinden beri.

Archie elimi tuttu ve beni kumsaldan aşağıya, kayalıklara doğru götürdü. Bizi mükemmel bir saklanma yerine yerleştirdi ve parmağını nazikçe kolumda gezdirdi. "O notta ne istediğin konusunda bu kadar açık olmana bayıldım."

"İsteğimi kesinlikle yerine getirdiniz."

"İnan bana, teslimatı yapan *sendin*. Bu şimdiye kadar yaptığım en iyi oral seks oldu. İlk seferin olduğunu bildiğim için mi yoksa bu işte çok iyi olduğun için mi bilmiyorum ama bunu düşünmeden edemiyorum." Gözlerini kısmıştı. "Daha önce hiç yapmadığına emin misin?" Ben cevap vermeden başını salladı. "Unut gitsin. Bilmek istemiyorum."

Güldüm. "Bu kesinlikle benim ilk seferimdi."

Biraz arkasına yaslandı ve ben de başımı göğsüne yasladım.

"Şu anda bir yumurtam olsaydı -ki yok- içine ne yazardın?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "Sen beni öperken ben de sana sürtünmek istiyorum."

"Bu kadar mı? Yoksa kendini mi tutuyorsun?"

"Belki biraz," diye itiraf ettim. "Ama bana belli bir şeyin söz konusu olmadığını söylediniz."

"Öyle olmasaydı bile burada seks yapıyor olmazdık."

Kıkırdadı. "Sana şu anda ne istediğimi söyleyebilir miyim?"

"Lütfen söyle bana." Gülümsedim.

"Yüzüme oturmanı istiyorum ve çıglık atana kadar seni yemek istiyorum - bana verdiğin kadar iyi oral yapmak istiyorum." İnledi. "Ama bunu da burada yapamayız."

"Bu saklanma yerinin bunun için olduğunu sanıyordum."

"Evet, ama seni tamamen çıplak istiyorum. Burada bu çok riskli. İnsanlar her zaman sürünür. O yüzden ev bize kalana kadar beklememiz gerekecek." Nefes verdi. "Arkadaşın ne zaman gidiyor?"

"İki gün."

"Tamam... Bir yolunu bulacağız. Bu arada, buraya gel." Archie beni üzerine kaldırdı.

Şortumun içinden, altımda zonklayan şişmiş sikinin sıcaklığını hissettim. Kalçalarımı döndürerek ona doğru bastırdım, klitorisim kotundaki çıkıntıya sürtündü. Bacaklarımın arasındaki sıcaklığını seviyordum, sanki konuştuğumuz süre boyunca ısınıyormuş gibiydi.

Ağzımı ağzına aldığı anda en uzun nefesi verdim. Sanki öpüşmeyeli sonsuza kadar olmuş gibiydi. Daha fazlası için açtım, kalçalarımı daha hızlı hareket ettirdim, onun her santimini hissetmek istiyordum. Archie hareketlerimi yönlendirmek için ellerini kıcıma doladı. Kendini bana karşı daha sert itti ve her an boşalabilecekmişim gibi hissettim. Bu şimdiye kadar yaşadığım en yoğun şeydi. Ona oral seks yapmak harikaydı çünkü ona zevk verdiğimi biliyordum. Ama bu? Klitorisime baskı yapması, içimde olmasına çok yakın olduğumu hissetmem? Şimdiye kadarki en tatlı işkenceydi.

Yavaşlamaya ve ona daha sert bastırmaya başladım, kendimi boşalmaya hazırlıyordum. Gözleri karanlıkta yanıyor, nefes alış verişini düzensizleştiriyordu.

"Sikime gel," diye homurdandı. "Hazır olduğunu söyleyebilirim."

Tek gereken bu kelimelerdi. Bacaklarımın arasındaki kaslar kasıldı ve başım geriye doğru eğilirken görüşüm bulanıklaştı. Bu şimdiye kadar yaşadığım en yoğun doruk noktasıydı.

Ben de onun gelmesini bekliyordum ama gelmedi. Onun yerine, nefes nefese kalmış, çelişkili görünüyordu.

"Neden gelmedin?" diye sordum.

"Sana bulaşmasını istemedim."

"Pantolonunun şu anda *benim yüzümden* sıırıslıkla olduğunu düşünürsek bu oldukça komik."

"Sadece hiçbir şeyi şansa bırakmak istemedim." "İzin ver üzerine ineyim," dedim.

Gözleri cam gibiydi, arzu doluydu. "Emin misin?" "Evet."

"Siktir..." diye nefes aldı. "Şu anda reddedemeyecek kadar güçsüzüm." Kot pantolonunun fermuarını açtı ve güzel, sert sikini çıkardı. Büyük, yuvarlak ucu ıslanmıştı. Onu boğazımdan aşağı alırken ağzım sulandı. Alay etmek için onu hemen serbest bıraktım.

"Lanet olsun," diye inledi. "En iyi kafayı sen veriyorsun."

Aşağı yukarı hareket ederken, bu deneyimin tadını çıkardım. İlk seferinde biraz gergindim. Duştaki su onun tadının bir kısmını alıp götürmüş ve her şeyi biraz kayganlaştırmıştı. Şimdi her şeyin tadını alabiliyor, ipeksi teninin dilime sürtünmesinin her zerresini hissedebiliyordum. Bu saksoyu bir öncekinden daha çok sevmiştim. Saçlarımı kavrayışını ve beni ona doğru yönlendirişini de sevmiştim. İlk seferinde, kendi hızımda keşfetmeme izin vermek istiyor gibi görünüyordu. Ama şimdi? Bana tam olarak nasıl istediğini gösteriyordu.

"Geleceğim." Sesi titriyordu. "İçeri mi dışarı mı?" "İçeri," diye mırıldandım elimden geldiğince.

Yüksek sesle bir inilti çıkardı ve ılık sıvı ağzıma doldu. Hareketlerimi yavaşlatmadım, tam tersi. Tuzlu dölün her fişkırışında onu daha hızlı ve daha derine aldım.

Daha fazlasını istedim. Çok daha fazlasını. Klitorisim zonkluyordu, ona tekrar sürtünmeye hazırdım. Kendimi seks delisi bir şeytan gibi hissediyordum. İşleri yavaştan almayı seçmesi muhtemelen iyi olmuştu çünkü şu anda almaya istekli olsaydı bekaretimi almasına izin verirdim. Kendimi çok hazır hissediyordum. Yine de bunu üstlenmenin onun pek de istekli görünmediği bir sorumluluk olduğunun da farkındaydım. Bir açıdan bunun Archie'den kaynaklandığını biliyordum.

beni gerçekten önemsiyordu. Son zamanlarda emin olduğum tek şey buydu.

Kendini tekrar içeri soktu. "Bu çok iyiydi, Noelle. Teşekkür ederim."

"Teşekkür ederim." Sırıttım.

"Bunu yapmaktan hoşlanıyor gibisin." "Hoşlanıyorum."

Gülümsedi. "Bütün gece burada kalabilirim ama arkadaşını daha fazla yalnız bırakmamalısın."

"Evet," diye iç geçirdim. "Geri dönmeliyiz."

Kalkmaya başladım ama beni tekrar aşağı çekti ve son bir harika öpücük verdi.

Boku yedim.

Düşüyordum.

Bunu biliyordum. Ve suçu üstlenmeye hazırdım.

Hepsi bu kadardı. Onunla birlikte olmayı tecrübe etmek için incinmeyi göze alırdım.

Archie'nin arkadaş grubuna döndüğümüzde, Bree'yi hiçbir yerde bulamadık. Tam da sevdiğim gibi.

Ashley yüzünde bilmiş bir gülümseme belirdi. "Her şey yolunda mı?" "Her şey harika."

Archie'nin saçları dağılmıştı. Şu anda nasıl görüldüğümü hayal bile edemezdim.

"Ne kadar uzun süredir yoksun diye düşündüm." Göz kırptı.

Yüzüm her şeyi ele vermiş olmalı. "Seni terk ettiğim için üzgünüm. Benden nefret mi ediyorsun?"

Mürettebatın geri kalanından uzaklaştığımızda sesini alçalttı. "Elbette senden nefret etmiyorum. Bunca zamandır tüm dikkatini bana verdin. Onunla takılmak için can attığını biliyordum. Ben buradayken beni biraz yalnız bırakırsan hiç sorun olmaz, biliyorsun." Birkaç erkekle konuşan James'e doğru baktı. "Her neyse, James'in arkadaşlığından hoşlanıyorum. Yarın sabah takılmak isteyip istemediğimi sordu. Bunu yapsam sorun olur mu? Biliyorum sen ve o-"

"Onunla benim aramda hiçbir şey yoktu Ash. Sana söyledim.

-Sadece öpüştük. Hoşuma gitse de Archie'yi düşünüp durdum. O yüzden James'le takılmanda bir sakınca görmüyorum, ya da daha fazlasında. Buradayken eğlenmen gerek."

"Harika. Teşekkür ederim." Gülümsedi.

Ben de gülümsedim. Belki de Ashley'i resmin içine sokmak, James'e Archie Remington'a takıntılı olduğum kısa süre boyunca onu oyaladığım için geri ödeme yolumdu.

Ama Ashley *yarın sabah* James'le dışarı çıkacaktı. Bu da Archie'yle takılmakta özgür olacağım anlamına geliyordu, her ne kadar ev muhtemelen bize kalmayacak ol s a d a .

Ashley James'e iyi geceler dedikten sonra eve dönmeye hazırlandık.

"Ash ve ben eve gidiyoruz," dedim Archie'ye. "Ben de sizinle yürüyeceğim çocuklar."

"Yapmak zorunda değilsin..."

"Hayır, seni geri götürmek için bekliyordum. Gitmeye hazırım."

İçimden bir ürperti geçti ama Archie'nin tatlı jestlerine kendimi kaptırmamak için kendimi uyardım. Eninde sonunda beni ezip geçecekti.

CHAPTER 14

NOELLE

HAZIR BULUNAN

IT WAS OUR Archie ve ben yarın sabah kendi şehirlerimize uçmadan önce son akşamı sahil evinde geçirdik. Bu sadece bu hafta sonu buradaki son gecemiz değil, büyük olasılıkla buradaki son gecemizdi. Biz buraya geri dönmeden önce ev satılmış olacaktı. Üzerimde bir hüzün bulutu dolaşıyordu.

Akşam yemeğimizi arka bahçeye götürmüştük, çünkü dışarıda oturmak için mükemmel bir akşamdı. O anın rahatlatıcı olması gerekirdi ama Archie'nin daha önce yaptığı açıklamadan sonra havada gerginlik vardı ve panik atak yüzünden zihinsel olarak hâlâ bitkin görünüyordu. Verdiği haberin, yani baba olacağı haberinin şokunu hâlâ üzerimden atamamıştım.

Archie'nin bunca zamandır çocuk sahibi olamayacağına inandığından haberim yoktu. Bu açıdan, bu iyi bir haberdı. Onun adına mutlu olmaya çalışıyordum ama tamamen mutlu *olduğu* izlenimini edinmemiştim. Karmaşık geçmişimize rağmen, Archie her şeyden önce benim arkadaşımdı. Şu anda teselli edilmeye ne kadar ihtiyacım varsa, *onu* teselli etmenin de benim görevim olduğunu biliyordum.

"Her şey yoluna girecek Archie," dedim ona. "Seni asla kaybetmeyeceğime söz ver, Noelle."

Kalbim neredeyse kırılıyordu. Bu, beni *bir arkadaş olarak* sevdiğinden emin olduğum ve o anda ne kadar yıkılmış olduğumu bilmeyen birinden gelen son derece adil bir istekti. Kaybetmek istemedim.

Son birkaç yıldır yaşadıklarımıza rağmen hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

Yine de korkusu yersizmiş gibi davrandım. "Neden böyle düşündün ki?"

"Çünkü hayatım önemli bir şekilde değişmek üzere. Bu değişimde senin için bir yer olmayacağını düşünmeni istemiyorum."

Ben de tam olarak böyle hissediyordum, sanki her şey değişmek üzereydi ve beni geride bırakıyordu. Normalde, ne zaman ihtiyacım olsa Archie'ye koşabilirdim. İşin içinde bir eş ve bebek varken bu nasıl olacaktı? Mariah'nın kocasına sürekli e-posta göndermemi ya da habersizce ziyarete gelmemi kabul etmesine imkân yoktu.

Archie'ye onun hakkında gerçekten ne hissettiğimi söylemeye ne kadar yaklaştığımı düşünüp duruyordum. Bu gece, sahil evindeki son gecemizde bu konuyu açmayı düşünmüştüm - tabii onun itirafına kadar. Ya bana bir çocuğu olduğunu söyleme fırsatı bulamadan ona olan hislerimi ağzımdan kaçırıyordum? Bu her şeyi çok fena mahvederdi. En azından şimdi romantik duygularımı sonsuza kadar içimde tutarak sadece ben mahvolmuştum. Neredeyse ne yaptığımı bilmiyordu ve bu bir lütuftu.

"Çok şey değişmek üzere," dedim sonunda, içimin boşaldığını hissederek. "Artık bu evi ortak kullanmayacağız. Yakın gelecekte çok meşgul olacaksın ve uykusuz kalacaksın." Kıkırdadım. "Ama bana ihtiyacın olursa her zaman burada olacağım, ne olursa olsun ve nerede olursam olayım."

"Lafı açılmışken... Kendini sonsuza kadar bu kadar çok seyahat ederken görüyor musun?" diye sordu.

Tabağımı çimenlerin üzerine koydum ve omuz silktim. "Olmaması için bir neden olana kadar. Eğer bir gün bir aile kurmam söz konusu olursa, belki sektörde farklı bir işe girerim. Ama o zamana kadar yuva kurmak için bir neden göremiyorum."

Archie başını salladı. "Rollerin tersine dönmesi çok garip, değil mi? Eskiden asla bir yuva kuramayacağımı söyledim. Şimdi halimize bak."

"Evet," diye mırıldandım. *Şu halimize bak.*

Mariah'yı ne kadar kıskandığımı ve doğru insanı bulup bir yuva kurmayı ne kadar çok istediğimi itiraf edebilirdim. Ama hayat size her zaman istediğinizi getirmiyordu. Tıpkı Archie'ye hazır hissetmediği bir şeyi bahşettiği gibi.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu!"

Ne? Döndüğümde iki gencin bize doğru yürüdüğünü gördüm. Onların Disney filmlerinin büyümüş ikizleri Holly ve Henry olduğunu anlamam bir saniye sürdü.

Ayağa kalktım ve eski komşularımıza sarılmak için uzandım. "Aman Tanrım, şu halinize bakın. Sizi zar zor tanıdım! Bizi hatırladığınıza inanamıyorum."

"Emlakçı Dawn annemizin bir arkadaşı," dedi Holly. "Bize burada olduğunuzu söyledi ve sizi hatırlayıp hatırlamadığımızı sordu. Bizi uyaran da bu oldu."

Archie ayağa kalktı ve Henry'nin ellerini sıktı. "Beni dövecek kadar büyük olacağını hiç düşünmemiştim."

"Artık çimlerde film yok mu?" Holly gülümsedi.

Sonraki birkaç dakika boyunca onlarla sohbet ettik. Bize kiracıların yıllar boyunca burada verdikleri çılgın partilerle ilgili hikayeler anlattılar. Görünüşe göre eski evimiz üniversite öğrencileri ve benzerleri için tam bir parti evine dönüşmüştü.

"Bu gece ne yapıyorsunuz?" Ben sordum.

"Arkadaşlarımızla buluşmak için sahile gidiyorduk."

Archie ve ben bilmiş bir gülümsemeyi paylaştık.

"Sanırım geceleri burada yapılacak tek şey hâlâ bu, ha?" Nostaljiyle dolup taşarak söyledim.

Holly başıyla onayladı. "Siz de gelmelisiniz!"

Başımı salladım. "Artık oraya uyum sağlayacağımızdan emin değilim."

Archie gözlerinde bir parıltıyla bana baktı. "Bilmiyorum. Eğlenceli olabilir. Eski günlerin hatırına gitmek ister misin?"

Kulağa biraz çılgınca geliyordu ama bu gergin günün ardından tam da ihtiyacımız olan şey olabilirdi. Omuz silktim. "Neden olmasın?"

Holly ve Henry ile birlikte sahile doğru yürüdük ve eski uğrak yerimize gelen genç ve üniversite öğrencisi sürüsüne katıldık. Hâlâ yirmili yaşlardaydık ama Archie ve ben onlara kıyasla yaşlı görünüyorduk.

Alkollerini Gatorade şişelerinde kaçırmak zorunda kalan çocukların aksine, Archie ve ben istiridye kulübesinden yasal olarak bira aldık ve onları kumun üzerinde bir noktaya götürdük.

Okyanusa doğru bakarken profiline baktım ve Archie'nin yirmi sekiz yaşında yedi yıl öncesine göre ne kadar yürek parçalayıcı bir yakışıklılığa sahip olduğunu bir kez daha fark ettim. Vücudumun ona tepki vermeyi hiç bırakmamasından nefret ediyordum, özellikle de fiziksel olarak bu kadar yakinken.

Birasını yudumladı ve etrafına bakındı. "Buraya geri dönmeye, her şey değişmeden önce sahip olduğum o kaygısız duyguyla bağlantı kurmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ettiğimi sanmıyorum." Başını iki yana salladı. "Artık gerçek olmasa bile, anısının tadını çıkarmak iyi hissettiriyor, biliyor musun?"

"Evet," diye fısıldadım. Ama güneşlenmiyordum. *Boğuluyordum.* O yazın nostaljisinde boğuluyordum. Ve nasıl bittiğinin acısında boğuluyordum.

Boğucu.

- - -

Alkolü nostaljiyle karıştırmanın her zaman en akıllıca seçim olmadığı ortaya çıktı.

Archie ve ben o gece eve döndüğümüzde ne yapacağımızı bilemiyorduk. İkimiz de uyuyacak kadar yorgun değildik. Ama plajda içtiğimiz biraların ve eve döndüğümüzde açtığı şarabın verdiği alkol kafama hızla giriyordu. Artık sözlerime güvenilemezdi.

Archie daha önce yaptığı çikolatalı keki çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu. İkimiz de yemeye başladık.

çıplak ellerimle. Darmadağındı ve muhtemelen yüzümün her yerine çikolata bulaşmıştı. *Demek böyle bitiyor, ha? Sanırım daha kötü de olabilirdi.*

"Bu gece çok eğlendim," dedi ağzı doluyken. "Sen mi?"

"Harikaydı. Bana eski günleri hatırlattı." Ağzımın kenarındaki çikolatayı yaladım.

Archie'nin gözleri dudaklarıma kaydı. "Yedi yıl önce bazen dün gibi, bazen de sonsuza dek önce gibi geliyor, değil mi?"

Gözlerimin dolmaya başladığını hissettiğimde, bunun benim için bir işaret olduğunu biliyordum. Archie'nin yanından hiç ayrılmak istemiyordum ama onun önünde kendimi kaybetmeden önce bu hafta sonunun bitmesi gerekiyordu. "Neyse, yatağa gitsek iyi olacak," dedim ona. "İkimizin de sabah erkenden uçuşları var."

Taburemden zıpladım ve ellerimi yıkamak için lavaboya doğru koştum. Onunla tekrar göz teması kurmaya niyetim yoktu çünkü gözlerimi fark etmesini istemiyordum. Ayrıca o da biraz sarhoştı, bu yüzden ne kadar anlayışlı olacağından emin değildim.

Sonra onun varlığını yakınımnda hissettim.

"Çok fazla pişmanlığım var," dedi arkamdan.

Yüzümü ona döndüm ve yutkundum. "Ne hakkında pişmanlık?"

Yüzünde çikolatalı pasta vardı ama nedense hiç bu kadar ateşli görünmemişti.

"Her şey," diye fısıldadı. "Seninle birlikte." Durakladı. "Yaptıklarımız ve yapmadıklarımız. O yazın bitiş şekli. Her şeyi."

"Bu konuyu neden şimdi açıyorsun?"

"Sarhoş olduğum için sanırım. Bilmiyorum." Saçını çekti. "Şu anda çok güzel görünüyorsun." "Sana bakmak acı veriyor." diye mırıldanırken gözleri pusluydu.

Gözyaşları dökülmeye hazırdı. Bunun olmasına izin veremezdim. "Bu saçmalığı kendine sakla," diye mırıldandım.

"Bu konuda hiç konuşmuyoruz, Noelle. Odadaki devasa fil dışında her şeyi konuşuyoruz - o yaz yaptıklarımızı, daha önce neredeyse olanları-"

"Dur." Burnumu çektim. "Sarhoş olduğun için bu konuyu açıyorsun. Bu, herhangi bir şeyi tartışmak için sağlıklı bir yol değil." "Belki." Archie ortadaki adaya yaslandı ve başını ellerinin arasına aldı. Uzun bir süre sessiz kaldı. "Shane'le sonsuza kadar birlikteydin. O adamla evleneceğini sanmıştım. Ve mutlu olduğumu sanıyordum. Ondan ayrılacağını hiç düşünmemiştim." Yere baktı. "Beklemeye devam ettim ve..."

Bekliyor muydu? Shane ve benim aramdaki şeylerin bitmesini mi bekliyordu?

"Özür dilerim..." Başını iki yana salladı. "Haklısın. Durmam gerekiyor."

Konuşulmamış bir ton yükü olan iki insanın sarhoşken işleri yoluna koymaya çalışmasından iyi bir şey çıkmazdı. Tüm duygularımı dökebilirdim. Onun zaten karmaşık olan hayatını daha da karmaşık hale getirmeyi seçebilirdim; lanet olası bir pembe diziye dönüştürebilirdim. Ama onu çok sevdim. *Onu sevdim. O yüzden bunu yapmadım.*

"İyi geceler, Archie. Biraz uyu."

Onu mutfakta, vahşi hayvanlar tarafından tahrip edilmiş gibi görünen çikolatalı bir pastanın yanında bıraktım.

Sonra odama gittim ve ağlayarak uyudum.

- - -

Ertesi sabah birlikte sakin bir kahvaltı yaptıktan sonra Archie ve ben araçlarımızın gelmesini bekledik. Farklı havaalanlarından uçuyorduk - o Portland'dan, ben ise daha küçük ve yakın bir havaalanından, çünkü benim uçuşum sadece New York'a gidip gelmek içindi.

Dışarıdaki yoldan ikimiz de güzel eve son bir kez baktık.

Archie sonunda buzları kırdı. "Dün gece tuhaf ya da haddimi aşan bir şey söylediysem özür dilerim. Çok fazla içtim. Bu sabah her şey bulanık. Sadece nostaljik ve duygusal hissettiğimi hatırlıyorum. Kendimi kaptırdıysam özür dilerim."

Midem bulandı. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

Gözleri benimkilerde oyalanırken başını salladı. "Orada olacaksın, değil mi?"

"Nerede?"

"Düğün. Orada olacak mısın?"

Oh. Bu soru kalbime saplanmış bir yumruk gibiydi. Derin bir nefes aldım. "Elbette. Bunu kaçırmazdım."

"Bu benim için dünyalara bedel."

Sen benim için dünyalara bedelsin, Archie. Gerçekten öyle. Harika bir baba olacağını biliyorum. Ve ben bunun önünde durmayacağım.

Bir araba yanaştı ve bir mesaj aldım. İçimi bir sıkıntı kapladı. "Bu benim aracım."

Onu terk etmek istemiyordum. Sonsuza kadar bu evde kalmak, dünyayı umursamadan her gece sahile gitmek ve sonra eve gelip Archie'nin beynini sikmek istiyordum. O mükemmel dünyada ne Mariah ne de bebek olurdu. Archie, ben ve bu adadan başka bir şey olmazdı. Mutlu yerimiz. Her şey değişmeden önceki o kader gününe geri dönmek istedim.

Hayal ürünü düşünceleri kafamdan silkeledim. Tanrım, kendimi kaybediyordum. Elimi kaldırdım. "Peki... hoşça kal."

Archie'nin gözleri kızarmış ve biraz çökmüştü, güzel yüzünü birazcık bozuyordu. En son ne zaman bu kadar üzgün görüldüğünü hatırlayamıyordum.

"Ah. Neredeyse unutuyordum..." Çantasından bir şey çıkarmak için eğildi. "Dün gece bunu çizdim."

Göz gezdirirken kalbim buruk bir sevinçle doldu. Saçlarım dağınıktı ve yüzümde lekeler vardı. Başlıkta *"Sarhoş Çikolata, AR" yazıyordu.*

"Vay anasını. Ben böyle mi görünüyordum?" "Evet." Güldü.

"Hâlâ çizim yaptığını bilmiyordum."

"Ben tipik değilim." Yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Her neyse, bu hafta sonumuzun büyük finalinin bir fotoğrafı. Hatırlamak istedim." Geri almak için uzandı. "Yine de bu bende kalacak, tamam mı?"

Onu aldığı anda beni de kendine çekti. Kalbim göğsüne çarpıyordu ve onun da bunu hissedebileceğini biliyordum. Kimliğimi ifşa ettiğim bir an varsa, o da şimdi olmuştu.

"İyi yolculuklar," diye fısıldadı kulağıma, vücudum ürperdi.

"Sen de."

Elimi tuttu ve ağzına götürerek parmak eklemlerime nazik bir öpücük kondurdu. En uygunsuz zamanda yapabileceği en samimi şeydi bu.

Kendimi zorlayarak Uber'e bindim.

En kötü haliyle bile Archie, elleri cebinde kaldırımda durup gidişimi izlerken acı verecek kadar yakışıklıydı.

Araba hareket etmeye başladığında ona bir öpücük gönderdim ve el salladım. Onu yakında tekrar göreceğimi biliyordum -düşünde- ama birçok açıdan bu bir vedaydı. Aklım bunu biliyordu. Sadece kalbim henüz yetişememişti.

CHAPTER 15

ARCHIE

GEÇMİŞ

IT WAS A Noelle'in arkadaşı Ashley New York'a döndükten bir buçuk hafta sonra. Ailemiz son zamanlarda evden uzun süre çıkmamıştı ve sırf onunla yalnız kalmak için bir yerde oda tutmama ramak kalmıştı. Yaz birkaç hafta içinde sona erecekti ve ben Noelle'le birlikte olma fantezimi gerçekleştirme fikrine kafayı takmıştım. Ne zamandan beri bu şey *benim* ne istediğimle ilgili olmaya başlamıştı?

O gece uyandığımda yanımda bir şeyin hareket ettiğini hissettim.

yatakta. Bir an için beni korkuttu... Ta ki Noelle olduğunu anlayana kadar.

"Ne yapıyorsun?" Sersemlemiş bir şekilde sordum.

"Sessiz olabilirim," diye fısıldadı. "Şansımı deneyeyim dedim."

"Bunu yaptığına sevindim." Dikkatlice ayağa kalktım. "Bekle. Kapıyı kilitleyeyim."

Bu banyonun aramızda olmasının tek iyi yanı, birinin hızla ortadan kaybolması gerektiğinde kaçış yolu olarak kullanılabilecek olmasıydı. *Bunu neden daha önce düşünmedim ki?*

Yatağa döndüğümde, dört ayak üzerinde onun üzerinde durdum ve "Buraya gelmenin özel bir nedeni var mı?" diye alay ettim.

Alt dudağını ısırdı. "Biraz deliriyordum."

"Ben de." İçimi çektim. "Hep buradalar."

"Daha fazla bekleyemedim," dedi.

"Özellikle neyi bekliyordun?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Bana plajda anlattığın fanteziyi gerçekleştirmek için."

Onu tatmayı ne kadar çok istediğimden neredeyse titriyordum, Noelle'in külotunu aşağı kaydurdım ve daha fazla uzatmadan, yüzüm tam bacaklarının arasına inene kadar kendimi indirdim.

Dudaklarımı yaladım. "Benim için bacaklarını aç."

O yaptıktan sonra, karanlıkta zar zor görülebilen bu güzel manzarayı takdir etmek için bir an durdum. Pencereden sızan ay ışığı için şükürler olsun. Ağzım beklentiyle sulandı ve bacaklarında tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

"Üşüdün mü?"

"Hayır. Sadece heyecanlıyım."

Dilim onu tatma arzusuyla ağrıyordu ama önce tamamen çıplak olmasını istiyordum. "Gömleğini çıkar," diye emrettim.

Tişörtünü başının üzerinden sıyrmasını izledim. Nereden başlayacağımı bilemediğim için doğrudan altına yöneldim, yüzümü onun güzel tümseğine doğru indirdim ve ağzımı açıklığına doğru bastırdım. Sikim patlamaya hazırdı. Çoktan ıslanmıştı.

"Kahretsin, Noelle," diye konuştum teninin üzerinden.

"Çok hazırsın."

Altımda kıvrılırken parmakları saçlarımla arasından geçiyordu. Dilimle klitorisine masaj yapmaya başladım. Sonra geri çekildim ve dilimi yavaşça içine sokmadan önce başparmağımı üzerinde dolaştırdım, sonunda artan bir kolaylıkla içeri ve dışarı hareket ettim.

Bacakları etrafımda huzursuzdu. Yavaşlamam gerekiyordu, böylece o bunun tadını çıkarabilecekti, *ben de* bunun tadını çıkarabilecektim. Geri çekildim, ağzımı tekrar indirmeden önce uyarılmışlığını klitorisinin üzerine sürttüm, bu sefer daha da doymak bilmez bir şekilde emiyor ve yalıyordum. Birkaç saniye onu yuttuktan sonra, daha fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyordum, bu yüzden durdum ve fısıldadım, "Hadi yer değiştirelim. Yüzüme binmeni istiyorum."

Gülümseyip altımdan çekilirken gözleri genişledi. Kendini doğrudan ağızımın üzerine yerleştirirken arkama yaslandım.

Ellerimi kığına dolayarak onu kendime doğru ittim ve içine doğru inlerken şişmiş klitorisinin üzerinde şehre gittim. Nefes alıp vermesi zorlaştı ve bu pozisyonda onun tatlı noktasına daha iyi vurduğumu biliyordum.

Noelle'in bacakları titremeye başladığında, yaklaşmış olması gerektiğini anladım. Ağızımı ona doğru daha sert bastırdım ve etine karşı konuştum.

"Ağızıma gel," diye ısrar ettim.

Yüzüme bir şeyin çarptığını hissettim ve neredeyse kahkahalarla gülecektim. Birkaç saniye bile geçmeden, onun baskısını hissettim. Boşalırken avucumun içine doğru nefes nefese kalırken uzanıp ağızını kapattım. Sonunda hareketleri yavaşladı ve yanıma geçip bana bakacak şekilde uzandı.

Patlamaya hazır bir şekilde saçından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdım. "Hemen döneceğim," dedim ve banyoya gitmek için izin istedim.

Şu anda sikimi ona yaklaştırmak için kendime güvenmiyordum, bu yüzden aynada kendime bakarken, yüzümün her tarafındaki uyarılma görüntüsünden tahrik olarak, rahatlamak için bir tanesini hızlıca ovuşturdum.

Döndüğümde "Oraya mastürbasyon yapmaya mı gittin?" diye sordu.

"Ben yaptım."

"Neden? Yardım edebilirdim."

"Biliyorum ama bu gece kendime güvenmiyorum," dedim. "Bu arada, Miss America *Scholastic* için repertuarına bir yetenek eklemen gerekiyor."

"Ne?"

"Fışkırtmak."

Ağızını kapattı. "Aman Tanrım. Öyle mi yaptım?"

"Hissettiğimin bu olduğundan oldukça eminim.

İnanılmazdı." "Bunun bir yetenek olarak nitelendirilebileceğinden emin değilim..."

"Benim kitabımda öyle." Kolumu ona doladım, onu kendime çektim ve bir öpücüğün içine soktum.

"Odama geri dönmek zorunda mıyım?" diye sordu. "Sessiz olursan gerekmez."

Bir süre sessizce yattık, Noelle parmaklarını göğsümde gezdirdi. "Hayatında herhangi bir şey yapabilecek olsaydın, bu ne olurdu Archie?"

Dişlerimi dudağımda gezdirdim. "Muhtemelen şef olurum..."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi? Sanatçı diyeceğini sanmıştım." "Bu da yakın bir ikinci, ama yemek yapmayı herhangi bir şey."

"Bundan hiç bahsetmemiştin."

"Beni sakinleştiriyor ve insanlara zevk veren bir şey yaratma fikrini seviyorum."

"Zevk vermekte iyisin."

"Teşekkür ederim." İçimi çektim. "Her neyse, babamın yanında asla yemek yapmam çünkü beni azarlamayı sever. Ama yalnız kaldığımda mutfakta ciddi hasarlar veriyorum."

Noelle göğsümü okşadı. "Gitmeden önce bana bir şeyler hazırlamalısın."

"Eğer mutfağı kendime ayırabilirsem, yapacağım." Yavaşça kışını tuttum. "Peki ya sen? Hayalindeki iş ne?"

Omuz silkti. "Sadece seyahat etmek ve hikâyeler anlatmak istiyorum." "Pekala, doğru yöne gidiyorsun. Benim hiç yapacağımdan şüpheliyim."

"Umarım öyle olur. Hayatın beni nereye götüreceğini görmek için heyecanlıyım" dedi.

"Çok iyimsersiniz. Bunun bir kısmının bana da geçmesini çok isterim." Ve sonra aklım, ondan bana bulaşacak herhangi bir şey düşüncesiyle çukura gitti. Özellikle de dudaklarımda hâlâ onun tadını alabildiğim için.

Parmaklarını saçlarımda arasında gezdirdi. "Hayatta pek çok şey olaya nasıl baktığınla ilgilidir, Archie. Eğer bir şeyden korkarsan, bu negatif enerji deneyimini etkileyecektir. Eğer denersen

Elinizden gelenin en iyisini yapmaya çalışın, her zaman her şeyin iyi tarafını arayın, çok daha iyi vakit geçireceksiniz."

"Ben de bu yaz hakkında böyle hissediyorum," dedim. "Başta çok korkuyordum ama sonra bana her günü iple çekmem için bir neden verdin."

"Ah..." Elini yanağıma doladı ve bir öpücük için eğildi. Noelle dudaklarımın arasından konuştu, "Sanırım seni tekrar boşaltma sırası bende."

Bu gerçekten harika olurdu ama tuvaleti kullanmak için kalkan birinin sesi buna hemen son verdi. Donakaldım ve fısıldadım, "Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, bence yakalanmadan odana dönmelisin."

"Haklısın." Kaşlarını çattı. "Ama ben istemiyorum."

"Ben de istemiyorum. Belki yarın evi alırız ve sana yemek pişirebilirim. Babamın yine bir tekne kiralamaktan bahsettiğini duydum. Annem de onlarla gittiği sürece yalnız kalacağız demektir."

Gözleri parladı. "Umarım öyledir."

Son bir öpücük için onu kendime çektim ve göğsümde alışılmadık bir his olduğunu fark ettim. İnkâr etmek için gösterdiğim tüm çabalara rağmen, Noelle benim için kabul etmeye hazır olduğumdan daha fazlası olmaya başlamıştı.

- - -

Ertesi gün dileğimiz gerçekleşti. Ailemiz tekneyi bir günlüğüne kiraladı ve sabah erkenden Noelle ve beni yalnız bırakarak ayrıldılar. Bundan yararlanmak için son şansımız olabilirdi, bu yüzden stajım için hasta olduğumu söyledim.

Garajdaki bisikletlerden biriyle markete gitmiş ve Noelle ile bana öğle yemeği hazırlamak için yiyecek bir şeyler almıştım. Şimdi tezgâha yaslanmış, sarımsak doğramamı izliyordu ve bu muhtemelen tüm yazımın en keyifli anlarından biriydi.

Bugün erken saatlerde ona ne yapmamı istediğini sorduğumda "penne a la vodka" demişti. Ona sorduğumda

Neden ağzından kaçırdığına dair hiçbir fikri olmadığını söyledi, özellikle de daha önce hiç tatmadığı için. Bu beni güldürdü, bu yüzden kesinlikle bunu yapmanın bir yolunu bulmalıydım. Bu işi bitirdiğimde pennemin onun yeni favori yemeği olacağına garanti verdim.

İnternetteki bir tarifi dikkatle takip ederek bunu başardım.

Sarımsak ve domates sosunun aroması havayı doldurdu. Penneleri yerleştirdikten sonra kremalı kırmızı sosu her tabağın üzerine döktüm.

"Bu inanılmaz güzel görünüyor ve kokuyor." Ellerini çıırttı. "Yutmak için sabırsızlanıyorum."

Onu yutmak için sabırsızlanıyordum.

Yemeğimizi dışarı çıkardık ve güneşin altında yedik. Ailelerimizin etrafta olmamasından yararlanarak şarap da içtik.

"Ne zaman döneceklerini söylediler?" Noelle sordu.

"Babam hava kararana kadar eve gelmeyeceklerini söyledi." Cabernet'imden bir yudum aldım. "Yine de benim için yeterince uzun değil."

Yemeğimizi yedikten sonra telefonumdan Jimmy Buffett'ı aradım. O anki havaya uyuyor gibiydi. "Margaritaville" çaldığında, Noelle bir duyuru yaptı.

"Seninle seks yapmak istiyorum."

Neredeyse şarabımı tükürecektim. Artık hayatımın geri kalanında ne zaman "Margaritaville" şarkısını duysam, az önce söylediği şeyi düşüneceğimi biliyordum.

"Bu gerçekten rastgele oldu ama kendimi hazır hissediyorum Archie."

Sesi kendinden emindi. Noelle hazır görünüyordu. Sadece hazır olup olmadığını bilmiyordum. Fiziksel anlamda, evet. Ama diğer her anlamda değil.

"Bir sorun var, Noelle..." "Ne oldu?"

"Sadece sen değilsin. Ben de istiyorum. Biraz fazla. Bu yüzden belki de yapmamalıyız diye düşünüyorum. Karmaşıklaşır

şeyler."

Yüzünü hayal kırıklığı kapladı. "Neden bu kadar kırılğan olduğumu düşünüyorsun? Ben iyi olacağım. Ve senin de bunu istemeni *istiyorum*. *Bunca* zamandır istediğim şey buydu."

Elini uzattım. "Seni en başından beri istiyordum. Bu hiçbir zaman seni istememekle ilgili olmadı. Seni o kadar çok istiyorum ki. Sadece... sonunda seni incitmek istemiyorum. Başından beri tereddüt ettiğim şey buydu."

Başını salladı. "Yapmamayı tercih edersen anlarım. Senden tek istediğimin seks olduğunu düşünmeni istemiyorum. Öyle değil. Bu yaz birlikte geçirdiğimiz her andan keyif aldım ve hiçbirini unutmayacağım."

"Ben de öyle," dedim.

Bu gün mükemmeldi. Sonuna kadar gidebileceğimiz bir an varsa, o da buydu. Hızla zayıfladığımı hissettim.

"Yukarı çıkalım ve işlerin nereye varacağını görelim," dedim sonunda, bunun nereye varacağını çok iyi biliyordum.

Jimmy Buffett'ı kapattım ve tabaklarımızı bırakıp içeri girdik. Bulaşık yıkamanın sırası değildi. Noelle elimi tuttu ve beni merdivenlerden yukarı kadar takip etti. Yatak odasına girdik ve o beni soyarken ben de onun kıyafetlerini çıkarmak için zaman harcadım.

Birlikte uzandık, tamamen çıplaktık ve sadece öpüştük. *Yavaşça*. Bu şimdiye kadar yaşadığım en şehvetli öpüşmeydi. Bunun tadını çıkarmak istiyordum ama geçen her saniye bu sefer duramayacağımızdan daha da emin oluyordum.

Sertleşmiş sikimi karnına doğru kaydırırken daha yoğun öpüşmeye başladık. Çıplak teninin benimkine karşı verdiği hissi seviyordum.

"Tanrım. Senin içinde olmalıyım." Gözlerinin içine baktım. "Bunu gerçekten istiyor musun?"

"İstiyorum," diye mırıldandı.

Yüzümü boynuna gömüp tenine doğru fısıldadım, "Tamam."

Öpüşmeyi kesmeden pantolonuma uzandım, ne olur ne olmaz diye bu sabah prezervatifi yerleştirmiştım. Tam yırtıp açacaktım ki telefonum çaldı.

Bunu görmezden gelerek prezervatif paketini yırttım ve Noelle her hareketimi izlerken kendimi kılıfına soktum.

Birlikte yatağa düştük. O güzel yeşil gözlerinde merakla yukarı bakarken ben onun üzerinde durdum. *Bu gerçekten oluyor.*

Telefon sonunda çalmayı kesti, ancak hemen yeniden başladı.

"Kim lan bu?" Sonunda arayanın kimliğine bakarak mırıldandım.

Annem.

İçimde tuhaf bir his vardı, özellikle de iki kez üst üste aradığı için. Ben de cevap verdim. "Anne? Ne oldu?"

Kelimeleri birbirine karışmıştı. Parça parça duydum.

Hastane.

Baban.

Kalp krizi.

Oda dönmeye başladı.

Onu

kurtaramadım.

Öldü.

Öldü

Öldü

Öldü.

Noelle'in endişeli yüzüne baktım.

Babam öldü.

Telefonu kapattığımda kendimi başka bir yere taşınmış gibi hissediyordum. Birkaç saniye önce yaşadığım neşenin her bir kırıntısı gitmişti.

"Babam kalp krizi geçirdi." Sersemlemiş ve kafam karışmış bir halde kelimeleri zorlayarak söyledim. "O... öldü."

Noelle ayağa fırladı ve titreyen eliyle ağzını kapattı. Ve böylece yaz sona erdi.

Bildiğim hayatım sona erdi.

CHAPTER 16

NOELLE

HAZIR BULUNAN

MY HOTEL IN Sonoma, California, düğün mekanına en yakın yer değildi. Ama bu kasıtlıydı. Etkinlikten kimseyle karşılaşmak istemiyordum. Seçtiğim otel birkaç mil ötedeydi ve muhteşem bir şaraphanenin yanında bulunuyordu. Bu Ekim hafta sonunda benim için mükemmel bir saklanma yeri idi.

Archie'nin düğününden önceki geceydi ve otelin salonunda tek başıma telefonumda bir kelime oyunu ve birkaç kadeh şarapla üzüntülerimi boğmaya karar vermiştim. Ya da en azından ilk planım buydu. Sonra bir arkadaş edindim.

Adı Veronique'ti. Meme kanseri teşhisinin ardından Sonoma'daki otelde stres atıyordu. Kocasını, kafasını dağıtmak ve tedavi seçeneklerini düşünmek üzere bir hafta sonu geçirebilmesi için çocukları almayı teklif etmişti. Onun durumu kesinlikle benim sorunlarıma bir perspektif kazandırdı. Elbette, sevdiğim adamın başka biriyle evlenmesini izlemek için buradaydım ama bu kanserle kıyaslanamazdı.

Durumumu öğrendiğinde, Veronique kafasını dağıtmak için ona tüm hikayeyi anlatmam için bana yalvardı. Tarafsız bir yabancı için her şeyi hatırlamak benim için de terapötik oldu.

Ona Archie ile geçirdiğimiz ilk ve tek yazın tüm hikayesini anlattım ve tam da şu noktaya gelmişim

Archer Remington'ın öldüğünü öğrendiğimiz an her şey aniden sona erdi.

Veronique eğildi. "Peki ondan sonra ne oldu?"

"Gerçeküstüydü. Archie ve ben ailemin arabasına atladık ve hastanede herkesle buluştuk, babası orada ölü yatıyordu." Başımı salladım. "Archer çok güçlü bir adamdı. Öldüğüne inanmak çok zordu." Gözlerimi kaçırdım. "En kötüsü de Archie'ye ne yapacağını bilmektir."

"Suçluluk mu?"

Başımı salladım. "Bunun onun için gerçekten zorlu bir yolun başlangıcı olduğunu içten içe biliyordum. Babasıyla hiç geçinememişlerdi. Ama tüm çekişmelere rağmen içten içe babasını seviyordu. Tek istediğim ona yardım edebilmektir. Bir süreliğine onunla ve annesiyle birlikte Kaliforniya'ya dönmeyi teklif ettiğimi hatırlıyorum ama o bunu duymak bile istemedi. Okulu kaçırmamam konusunda ısrar etti. Ailem ve ben onlarla birlikte Kaliforniya'ya uçtuk ve cenaze töreni için orada kaldık." Gözlerimi kapattım. "Üzücü olan ne mi? Babası hakkında yazdığı konuşma mı? Anma konuşması oldu. Tüm o insanların önünde konuşmasını yaparken, sadece birkaç kez başını kaldırıp bakarak, neredeyse doğrudan kâğıttan okudu. Peki ya baktığında? Sadece bana baktı. Başka kimseye değil." Bir damla gözyaşının yanağımdan aşağı süzülüğünü hissettim.

"Vay canına," diye nefes aldı. "Ve ondan sonra da gitmek zorunda kaldın..."

"Evet." Duygular boğazımı şişirdi. "Derslere başlamam gerekiyordu. Cenazeye katılmak için BU'daki ilk günümü kaçırmıştım bile. Üniversitenin ilk birkaç haftası tam bir bulanıklıktı. Archie neredeyse her gün, her an aklımdaydı."

Veronique elini bardağının sapında gezdirdi. "Ondan sonra okula geri döndü mü?"

"Hayır. Annesine bakmak için bir yıldan fazla izin aldı. Annesi son yılında geri dönmesi için ısrar etti ama o reddetti. Hukuk fakültesi için hazırlanırken

Geleceğin ne getireceğini. Sonunda, son senesi için evine daha yakın bir okula transfer oldu."

"Onu hiç ziyaret ettiniz mi?"

"Birinci sınıftan sonraki yaz, evet."

"İkinizin arasında bir şey oldu mu?"

Şimdi hassas bir noktaya geliyorduk. Şarabımdan bir yudum aldım. "İleri geri e-posta gönderdik ama biz konusunu hiç açmadık. Sonra babasının ölümünden bir yıl sonra oraya yaptığım yolculuk sırasında Archie aramızda olan -ya da *olmayan*- her şey için özür diledi. Benim için sadece bir arkadaş olabileceğini bildiğimden emin olmak istedi. Hiçbir sebepten dolayı onu beklememem gerektiğini söyledi."

"Sen... bekliyor muydun?" diye sordu.

Nefes verdim. "Evet. Sanırım öyleydim. Umut besliyordum. Ve kapıyı yüzümüze kapattığı için kalbim kırılmıştı. Eğer bana devam etmemi söylemeseydi, sonsuza kadar bekleyebilirdim."

"Sizce gerçekten ilgisiz miydi, yoksa sadece... o zamanki hayat mıydı?"

Barın bir köşesindeki şöminede dans eden alevlere baktım. "Sanırım bunalmıştı. Bana bir şey borçlu olma düşüncesi ya da kaldığımız yerden devam etmek istemem konusunda endişelenmek zorunda kalmak çok fazla baskı yaratıyordu. Her şeyi açıklığa kavuşturduktan sonra, romantik bir ilişkinin ek baskısı olmadan her zamankinden daha yakın olduk."

Veronique başını eğdi, ateşin ışığı ela gözlerine yansıyor. "Gerçekten... Bunu tuhaf buluyorum."

Başımı salladım. "Garip, değil mi? Ondan sonra Archie bana daha çok e-posta gönderdi, beni her şeyden haberdar etti. Onun için gerçeküstü bir dönemdi. Hiç beklemediği sorumlulukları vardı. Ben de onun yanında olduğum için mutluydum." Bir nefes aldım. "Archie'nin beni kalıcı olarak arkadaş bölgesine koyduğu yaz ziyaretimden sonra Shane'le tanıştım - ilk erkek arkadaşım diyebilirsiniz sanırım. Birkaç yıl birlikte olduk ama kısa bir süre önce, bu yılın başlarında ayrıldık."

"Anlıyorum." Veronique yavaşça başını salladı. "Ve o

sırada... Archie evleneceği kadınla birlikteydi."

"Aynen öyle."

"Onca yıl Shane ile birlikte olmasaydın Archie'nin ikiniz hakkındaki fikrinin değişeceğini düşünüyor musun?"

Kalbim ağırlandı. "Archie ve ben Whaite Adası'ndaki evde en son birlikte olduğumuzda -geçtiğimiz Ağustos ayında evi satışa hazırlamak için- o eski duygulardan bazılarının hâlâ orada olduğu izlenimini edindim. Bir gece sarhoştuk ve Shane'den ayrılmamı beklediğini ima etti. Bu kafamı karıştırdı. Acaba bana karşı bir şeyler hissetmediği için değil de benim iyiliğim için mi beni kendinden uzaklaştırdı diye düşündüm." Tekrar ateşe bakarak ekledim: "Her neyse, artık her şey tartışmalı, değil mi? Burada, Sonoma'da bulunma sebebimi düşünürsek."

"Düğün ne zaman?"

"Yarın. Buradan yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta."

"Vay canına." Başını salladı ve kıkırdadı. "Geldiğin için seni takdir ediyorum."

"Yapmak zorundayım. Onun için. Her zaman onun yanında olacağıma söz verdim." Ellerimi kaldırdım. "Ve işte buradayım."

"Lütfen bana katil bir elbisen olduğunu söyle." Gülmeyi başardım. "Oh, bunu biliyorsun."

"Bu hafta sonundan sonra ne yapmayı umuyorsunuz?"

Bir nefes verdim. "Sonunda hayatıma devam edebileceğimi, yarının beni Archie'yle ilişkimizin bittiği gerçeğine uyandıracağını umuyorum. Buna inanmak için neredeyse bu düğünün gerçekleştiğini görmem *gerekiyor*."

Veronique iç çekti. "Umarım söylememin sakıncası yoktur... Bu gerçek hayattaki bir pembe dizi gibi."

Kıkırdadım. "Aklını biraz olsun dağıtabildiğime sevindim."

"Sen yaptın. Hikâyeni benimle paylaştığın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır." Eğildi. "Dinle, kendimi biraz yorgun hissediyorum, o yüzden odama çıkacağım. Ama New York'a dönmeden önce vaktin olursa, gitmeden önce kahvaltı ya da başka bir şey yapmak isterim. Pazartesiye kadar burada olacağım. I

Bu düğünü duymadan eve dönebileceğimi sanmıyorum."

Onu tekrar görme fikri beni mutlu etti. "Pazar sabahı kesinlikle brunch yapabiliriz. Bu harika olur. Bu gece seninle tanışmak bir hediyeymiş gibi hissediyorum Veronique. Hikâyeyi anlatmak zihnimi boşaltmama gerçekten yardımcı oldu."

"O zevk bana aitti." Kolumu okşadı. "Yarın kalbine iyi bak."

- - -

Veronique odasına gittikten kısa bir süre sonra ben de kendime acıma partisi vermek üzere odama döndüm. Bardaki o sevimli yabancı dışında, bu hislerimi rahatça paylaşabileceğim başka kimse yoktu. Keşke bu gece Archie ile konuşabilseydim. Ama bu uygun olmayacağı için eski e-postalarımızdan bazılarını açtım. Yıllar içinde bazılarını favorilerime eklemiştim, böylece onları kolayca bulabilecektim.

Noelle,

Bu uyanamadığım kötü bir rüya. Üç hafta oldu ama üç yıl gibi geliyor. Annemin ruhsal durumu iyi değil. Çözmemiz gereken bir sürü evrak işi var. Babamın sandığımız kadar birikmiş parası yokmuş. Neyse, seni bunlarla uğraştırmak istemem.

Kaliforniya'ya gelmenin ve burada olmak için okulun başlangıcını kaçırmamanın benim için ne kadar önemli olduğunu bilmeni istiyorum. Umarım harika bir yıl geçirirsin - bu yazın kabus gibi sona ermesinin buna gölge düşürmesine izin verme. Ayrıca umarım zaman zaman sana yazmamın bir sakıncası yoktur. Yaşadıklarımı anlayan tek kişi senmişsin gibi hissediyorum. Şu anda başka birine açılmak ve her şeyi tekrar anlatmak çok zor. Umarım seni depresyona sokmuyorumdur. Çünkü bu berbat olurdu.

Benden bahsettiğimiz yeter. Sende neler oluyor? Bana BU

hakkında her şeyi anlat. xo

Archie

Cevabımı aşağı kaydırdım.

Archie,

Lütfen bana karşı kendini tutmak zorunda hissetme. Şahsen yanınızda olamıyorum, bu yüzden içinizi dökmek için bana güvenebileceğinizi bilmek beni gerçekten mutlu ediyor.

Bana da her şey gerçeküstü geliyor. Dürüst olmak gerekirse, okul başladığından beri odaklanmakta zorlanıyorum. Seni çok düşündüm, yazın güzel yanlarını hatırladım. Kalbim hâlâ Whaite Adası'nda. Aslında, bu bir yalan. Kalbim seninle. Eminim biraz zaman geçince her şey daha kolay olacaktır.

BU şu ana kadar fena değil. Kampüs diye bir şey yok. Temelde şehirde yaşamak gibi. Yani evden çok farklı değil. Ama buna aldırmiyorum. Kalbimde bir şehir kızıyım.

Yakında tekrar yaz, Archie. Bana ne zaman ihtiyacın olursa. Gece ya da gündüz. Tamam mı?

Noelle

Kaydettiğim bir sonraki e-posta, babasının ölümünden yaklaşık bir yıl sonrasına aitti.

Merhaba Noelle,

Son yılımı tamamlamak için Ford'a geri dönmeyeceğimi bilmenizi istedim. Irvine'de evime daha yakın bir devlet okuluna transfer oluyorum ve ilkbaharda başlayacağım. İşe gidip geleceğim. En iyisi bu. Annemi bırakamam. Hafızası gün geçtikçe kötüleşiyor. Bana burada ihtiyacı var, bunu en son söyleyecek kişi o olsa bile. Olan oldu. Onu terk edersem sonsuza dek pişman olacağımı biliyorum.

Bir terapistte gitmeye başladım. Uzun zamandır bekliyordum. İronik bir şekilde, babam hayattayken bunu asla yapamazdım çünkü öğrenseydi beni zayıf olmakla suçlardı. İroniye bak... Şimdi onun yüzünden psikiyatriste gitmek zorundayım. Sadece ölümü yüzünden değil, bazen hissettiğim berbat rahatlama ve özgürlük duyguları yüzünden. Onu sevdim ama bu basit değildi. Bunu senden başka kimseye itiraf edebileceğimi sanmıyorum. Ne demek istediğimi anladığını ve beni yargılamayacağını biliyorum.

Peki... bana söylemek istediğin bir şey var mı? Geçen gün Facebook fotoğraflarını gördüm. İstemiyorsan anlatmak zorunda değilsin ama merak ediyorum. Kim bu adam?

Yakında

görüştürüz. xo,

Archie

Yazdıklarımı ona geri okudum.

Selam Archie,

Vay canına. Ford'a dönmemek büyük bir karardı. Zor olduğunu bilsem de bunu yaptığın için seninle gurur duyuyorum. Sen oğlunun en iyi oğlusun.

Anne. Sana ihtiyacı olmadığına seni ikna etmeye çalışsa bile, yanında olduğun için çok mutlu olacak.

Bir terapistle gitmene çok sevindim. Bunun asla zararı olmaz. Ve babanızın artık etrafta olmamasının verdiği rahatlama konusunda ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum. Birini sevmek ve aynı zamanda bazı yönlerinin artık burada olmamasından dolayı rahatlamak tamamen mümkün. Babanızla olan ilişkiniz karmaşıktı. Birinin etrafta olmaması, neden olduğu acıyı silmez. Baban şu anda her neredeyse, her şeyi farklı görüyor gibi hissediyorum. Hatalarını görüyor. Seni olduğun gibi görüyor, olmanı istediği gibi değil. Annene bakmanı takdir ediyor. Seninle gurur duyuyor. Tıpkı benim gibi.

Tamam...sanırım son söylediğin şeyi açıklamam gerekiyor. Adı Shane. Bir aydan biraz fazla bir süredir çıkıyoruz. Sanırım erkek arkadaşım diyebilirsin. Bana gerçekten iyi davranıyor ve birlikte iyi vakit geçiriyoruz. Sana ondan bahsedecektim. Ama sanırım beni etiketlediği fotoğraflar benden önce davrandı.

Peki ya sen? Çok vaktin olmadığını biliyorum ama görüştüğün biri var mı?

xo,

Noelle

Son kısmı dün gibi hatırlıyorum, cevabı gerçekten istemediğim halde bu soruyu sormak için gereken cesareti.

O zamanlar Shane'le mutluydum ama her şey hâlâ yeniydi ve Archie'ye hâlâ çok aşıştım. O e-postayı yazdığım da kendimi her zamanki gibi ham hissediyordum.

Ve cevap yazması tam bir hafta sürmüştü. Bu çok uzun bir bekleyişti.

Noelle,

Babam hakkındaki nazik sözleriniz için teşekkür ederim. Beni gerçekten ağlattın. Bunca zamandır ağlamadığımı düşünürsek, bu oldukça berbat bir durum. Ama onun artık her şeyi daha farklı görebileceği düşüncesi rahatlatıcı, farklı bir bakış açısı. Seni bu yüzden seviyorum. Olayları farklı bir açıdan görmemi sağlıyorsun.

Tamam. Vay canına. Erkek arkadaşım. Sana iyi davranmasına sevindim. Hata yapma, eğer yapmazsa, burada ne yaptığım umurumda değil, annemle kalması için birini bulacağım ve kışını tekmelemek için Boston'a giden ilk uçakta olacağım. Ciddiyim. LOL. Benden haberi var mı? Arkadaşlığımızı? (Umarım "başka" bir şey yoktur?)

Biriyle görüşüp görüşmediğimi sorman komik. Birkaç hafta öncesine kadar görüşmüyordum. Annemle daha fazla zaman geçirdiğim ve artık Ford'da "kampüsün büyük adamı" olmadığım için işler benim için çok farklı. Ama bir gece liseden arkadaşım Marcus ile bir bara gittim ve bir kızla tanıştım. Adı Fallon. İyi biri ve birkaç kez takıldık. Hâlâ yeni.

*Yakında bana tekrar yaz,
tamam mı?
Archie*

O e-postada çok şey vardı. "İşte bu yüzden seni seviyorum" cümlesini sonsuza kadar analiz ettim. Archie bana karşı daha önce hiç aşk kelimesini kullanmamıştı. O zamandan beri de hiç kullanmamıştı. Bu kelimeleri yazarken kastettiği romantik bir aşk değildi ve belki de insanların "onu sevmeliyim" demesi gibi sıradan bir şekilde söylemişti.

Yeni biriyle çıktığını öğrendiğim zamanki kızgınlığımı hatırladım. Fallon'la bir yıldan uzun bir süre çıkmıştı. O zamanlar yeni erkek arkadaşıyla sözde mutlu olsam da, kıskançlık bana bir ton tuğla gibi çarpmıştı. Onunla kaldığımız yerden devam edecekti.

Kaldığımız yerden.

Archie'yle geçirdiğimiz o yaz sanki bir duraklatma düğmesine basılmış gibi garip bir duyguydu. Kalbimin bir parçası hala orada, babasıyla ilgili telefon gelmeden önceki o anda sıkışıp kalmıştı. Bir bakıma, kalbim her zaman Whaite's Adası'ndaki o yatak odasında sıkışıp kalmış olabilir.

Kaydettiğim bir sonraki e-posta, tekrar okuması en zor olanıydı. Verdiğim yanıt hayatımın en büyük hatası olabilirdi.

Noelle,

Bugün bir karar verdim. Aşçılık okuluna gidiyorum. Her zaman yapmak istediğim şey buydu, o yüzden siktir et. Hayatımda hiçbir şey planladığım gibi gitmedi, o yüzden bunda başarısız olsam ne fark eder? En azından süreçten zevk alacağım. İşte bu kadar. Sizi haberdar edeceğim.

Shane hala uslu duruyor mu? Yakın zamanda uçağa binmeme gerek yok, değil mi? Aklıma gelmişken... Tanrım, seni özledim. Sence ziyaret için buraya gelebilir misin? Gelemezsen önemli değil. Sadece sorayım dedim. Seni görmeyi çok isterim. Annemi doğuya gidecek kadar uzun süre bırakamamam çok kötü. Yapabilseydim yapardım. Lütfen bunu bil.

Annemden bahsetmişken, durumu iyi değil. Hafızası gittikçe kötüleşiyor. En azından ben yardım alıyorum. Evde sağlık yardımcıları harika. Tek başıma yapamazdım. Size dert yanmadan da yapamazdım.

Ayrıca... Fallon ve ben ayrıldık. Her şey olması gerekenden çok daha uzun sürdü. Benden şu anda verebileceğimden daha fazlasını istedi. Bundan daha fazlası yok.

Yakında tekrar

yaz. xo

Archie

İmleci yanıtıma getirirken elim biraz titredi, o yaz bu kadar bencil olduğum için kendime hâlâ kızgındım.

Archie,

Vay anasını! Aşçılık okulu. Bu büyük bir anlaşma. Kurşunu ısırmaya karar verdiğin için çok mutluyum. Her zaman yapmak istediğin şey buydu ve ben kendi adıma bunun meyvelerini toplamak için sabırsızlanıyorum! Seninle gurur duyuyorum.

Annenizin durumu iyi olmadığı için üzgünüm. Elinizden gelenin en iyisini yapıyorsunuz ve umarım bunun farkındasınızdır. Onun için dua etmeye devam edeceğim.

Tamam... Fallon'da vay canına. Yaklaşık bir yıldır birlikteydiniz, değil mi? Komik olsun diye söylemiyorum ama bu yaşadığınız en uzun ilişkiydi, değil mi? Her neyse, bitirmeye karar verdiğinizi duyduğuma üzüldüm. Ama şu anda neye ihtiyacın olduğunu biliyorsun ve birinin ihtiyacını karşılayamayacaksan onun zamanını boşa harcamanın bir anlamı yok.

Ben de seni özledim. Keşke oraya gelebilseydim. Ama ABC Haber'de staj yaptığımı öğrendim. Tam zamanlı bir iş ve bir süre seyahat edemeyeceğim. Çok üzgünüm. Belki sonbahar ya da kış aylarında bir şeyler ayarlayabilirim? Hallederiz.

Yakında iletişime

geçeceğim! xo

Noelle

Shane'le birlikte olmasaydım, o stajı almasaydım ve bunun yerine yazın bir kısmını Archie'yle geçirmek için dışarı çıksaydım neler olabileceğini merak ederek o e-postaya baktım. Asla bilemeyecektim.

Daha yakın tarihli bazı e-postalara geçtim. Bu yılın başlarında ona Shane'den ayrıldığımı anlattığım bir e-posta vardı. Archie o zamana kadar Mariah ile ilişkiye girmişti ama ben henüz onunla tanışmamıştım.

Hey Archie,

Haberler iyi, ya da öyle olmasını umuyorum. Kaliforniya'da bir hikaye yazmak için görevlendirildim. Oradayken en azından akşam yemeği için buluşabiliriz diye umuyordum. Seni görmeyeli uzun zaman oldu sanki. Tarihler elime geçer geçmez sana mail atacağım.

Annen nasıl? Restoranda çalışırken hâlâ ihtiyacın olan yardımı alıyor musun? Ayrıca... buna hazır mısın? Shane ve ben ayrıldık. Uzun hikaye. Seni gördüğümde daha fazlasını anlatırım.

xo

Noelle

Cevabına kadar aşığı kaydıldım.

Noelle,

Vay anasını. Shane ve seninle ilgili bu haberi beklemiyordum. Onunla sonsuza dek birlikte olacağını sanıyordum. Ne kadardı, beş yıl falan mı? Ne oldu böyle? Sanırım bu bir telefon görüşmesi gerektirebilir. Ve telefonda konuşmaktan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun.

Ama... buraya mı geliyorsun? Bu harika!! Bana ne zaman geleceğini söyle, ben de uygun bir zamanda izin alayım. Sanırım sonunda Mariah ile tanışabilirsin. Seni merak ediyordu. Eminim bunun satır aralarını okuyabilirsin. Yine de seninle tanışması onun için iyi olacak.

Annemi sorduğun için teşekkürler. Bir süredir her şey aynı. Ama istikrarın iyi bir şey olduğunu düşünüyorum ve hala biraz yardım alıyorum.

Konuşmak istersen, ben buradayım. Ne olduğunu merak ediyorum. Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

xo,

Archie

Bu kaydettiğim son e-postaydı.

Kaliforniya yolculuğu zor geçmişti, özellikle de güzel, akıllı ve olmamasını umduğum her şeye sahip olan Mariah'yla tanışmak. Evet, o yolculuk acı vericiydi. Ama yarınki kadar acı verici değildi.

CHAPTER 17

NOELLE

HAZIR BULUNAN

I'D NEVER COUNTED Hayatımda çok şey var. Basitçe saymanın bir başa çıkma mekanizması olabileceğini kim bilebilirdi? Neredeyse tüm tören boyunca saydım, yüz tanede durdum ve tekrar baştan başladım.

Her nasılsa Archie ve Mariah'nın resepsiyonuna hiçbir şey *hissetmeden gelebilmişim*. Benim için iyi olan bir şey mi vardı? Kendi adıma söylemem gerekirse, iyi görünüyordum. Davet için pembe bir Oscar de la Renta çiçekli dantel mini elbise seçmiştim. İşlemeli papatyalarla kaplıydı ve bu papatyalar elbiseden 3 boyutlu olarak fırlıyordu. Her şey çok güzel ifadesinin son noktasıydı.

Archie'nin restorandaki rastgele arkadaşlarından oluşan bir masaya atanmışım. Artık hayatında net bir rolü olmayan biri olarak benim için doğru yer gibi gelmişti. İçim acısa bile, kimsenin içimi görememesi için yüzümde kalıcı bir gülümseme tutmaya özen gösterdim.

Kilisede beni gördüğünde el sallamak dışında Archie'yle hiç iletişim kurmamıştık. Törenden sonra karşılama töreni yapmadılar. Bunun yerine, mutlu çift resepsiyonda yeniden ortaya çıkana kadar fotoğraf çektirmek için uzaklaştırıldı.

Masamdaki insanlarla sohbet ederek yemeği atlattım. Archie ve Mariah'nın ilk dansını da atlatmışım. Ancak kendimi kaybettiğim an Archie ve annesinin dans ettiği andı. Nora'nın ne olduğunu bildiğinden emin değildim.

devam ediyor. Bugün gözyaşlarıma değdiğini düşündüğüm tek an buydu.

Yemekten bir süre sonra biraz soluklanmak için banyoya yöneldim ama içeri girdiğimde

Mariah, devasa balo elbisesinin büyüklüğü nedeniyle engellenen bir banyo kabininden sıkışarak çıkmaya çalışıyordu.

O beni fark etmeden geri dönebilseydim, dönerdim. Ama o beni hemen fark etti. *Sahte gülümsemeye başla.* "Hey, Mariah."

"Merhaba, Noelle." Kıyafetime baktı. "Elbisene bayıldım! Çok... çiçekli."

Kendime baktım. "Teşekkür ederim."

"İyi vakit geçiriyor musun?"

Her yarım saatte bir kusmak istemeyi ve takıntılı bir şekilde saymayı iyi bir zaman sayıyorsanız, elbette. "Bu düşün... mükemmeldi," dedim ona. "Gerçekten. Ve sen de kesinlikle çok güzel görünüyorsun."

"Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Bunu kaçırmazdım."

Sonunda kurtuldu ve aynaya doğru ilerledi. Gözüne bulaşan rimeli silmeden önce elini kahverengi saçlarında gezdirdi. "Archie için çok önemli olduğunu biliyorum."

"Şey... o benim için de önemli," dedim ona, kaçma dürtüsüne direnerek.

"Bir itirafım var." Yüzünü bana döndü. "Archie ile ilk tanıştığımızda, senin tarafından biraz tehdit edildiğimi hissettim."

Çıkarın beni buradan. Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Oh... Bu çok saçma."

"Yani, sanırım erkek arkadaşınızın en yakın kız arkadaşını kıskanmanız doğal." Gülümsedi. "Özellikle de senin kadar güzelse."

"Ah, şey..." Pepto-Bismol pembe topuklarıma baktım.

"Artık öyle hissetmiyorum," diye açıkladı. "Artık her konuda kendime çok daha fazla güveniyorum."

Evet, onu tuzağa düşürdün, yani...

Ugh. Düşüncelerime engel olamıyordum. "Güzel."
Gülümsedim.

*Başın /salla ve
gülümse.*

*Başın /salla ve
gülümse.*

"Umarım biz de arkadaş olabiliriz," dedi.

Başın /salla ve gülümse.

"Bunu çok isterim."

Bir... iki... üç...

Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı. "Bana sana haber verdiğini söyledi..." Sesini alçalttı.
"Bebeğimiz."

Yutkundum. "Evet."

Dört...beş...altı...

"Kız olduğunu yeni öğrendik."

Vay canına. Düşmemek için kendimi zor tuttum.
"Gerçekten..."

"Evet. Ona henüz kimseye bir şey söylememesini söyledim. Ama çok heyecanlıyım."

"Bu... inanılmaz." Göğsüm daraldı. "Çok şaşırtıcı." "Oraya geri dönsen iyi olacak. Umarım sen
Keyfine bak." Ben başka bir yalan söyleyemeden gitti.

Bir süre sonra, biraz hava almak için banyodan çıktım. Archie'nin bir kızı olacaktı. O zaten bir babaydı. Benim Archie'm. Gözlerimden yaşlar süzülürken sevinç ve acının karışımı beni ele geçirdi. Sonunda kırılma noktama ulaşmıştım.

Tam verandaya adım atmıştım ki arkamda onun sesini duydum.

"Noelle?"

Döndüm ve yine sahte bir gülümseme takınmak için elimden geleni yaptım. "Hey."

"Ben de seni arıyordum," dedi.

"Özür dilerim. Biraz hava almaya ihtiyacım vardı.
Alerjilerim azdı."

"Bir şeye ihtiyacınız var mı? Eminim burada birinin alabileceğiniz bir şeyi vardır."

"Hayır." Burnumu çektim. "Otelde bazı işlerim var." "Seninle konuşmak için bir saniyem bile olmadı."

"Bugün çok talep görüyorsun." Beyaz smokinin içinde o kadar yakışıklı görünüyordu ki bir an için gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

"Her şey hakkında ne düşünüyorsun? Planlamayla hiçbir ilgim yoktu ama..."

"Her şey mükemmeldi. Gerçekten. Burada olmaktan büyük onur duyuyorum."

"Öyle olman benim için her şey demek." Yüz ifadesi ciddileşti. "Ama keşke bana karşı dürüst olsaydın."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Senin alerjin yok, Noelle. Seni uzun zamandır tanıyorum ve bir kez bile alerjin olduğundan bahsetmedin."

Kahretsin. "Beni yakaladın." Utanarak gözlerimin kenarlarını sildim. "Sadece biraz duygusallaştım, hepsi bu." Kararmaya başlayan gökyüzüne baktım. "Banyoda Mariah'ya rastladım ve bana bir kızınız olacağını söyledi."

"Oh...tamam." Çenesini kaşdı. "Söyledi, ha? Bana kimseye söyleyemeyeceğimi söyledi ve sonunda sana söyledi. Bu çok ilginç. Keşke bunu yapmasaydı. Sana kendim söylemek isterdim."

"Önemli değil. Haberler hâlâ harika." Kolunu okşadım. "Tebrikler baba. Bir kızın olacağına inanamıyorum."

Başını iki yana salladı. "Biliyorum. Evren sonunda gençken yaptığım tüm o saçmalıklar için benden intikam almanın bir yolunu buldu. Yani, bir kızla nasıl başa çıkacağım?"

"Söylemeliyim ki, bu biraz komik." Kıkırdadım. "Ama idare edeceksin."

Gözlerimiz bir an için kilitlendi.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim, Archie. Düğünlerin insanları duygusallaştırma gibi bir özelliği var. Bir kızın olacağını öğrenmek... Bu da çok güçlüydü. Kötü anlamda değil. Sadece farkına varmamı sağladı."

Hayat devam ediyor, biliyor musun?" Girişe doğru baktım. "Partine geri dönmelisin."

"Önce bir şeyi bilmeni istiyorum, Noelle." Archie birkaç adım öne çıktı. "Bugün kilisedeki konuklara baktığımda - gelin tarafına karşı damat tarafı- oldukça acınasıydı, değil mi? Onun tarafında çok daha fazla insan vardı. Benim büyük bir ailem yok. Güvenebileceğim çok fazla insan yok. Annem zihinsel olarak, babam da fiziksel olarak öldü. Çok uzun zamandır benim ailemsiniz. Karmaşık bir geçmişimiz olduğunu biliyorum. Bu konuda konuşsam bile bunu unutmadım. Gençliğimizde olayları ele alış şeklimden sonra beni görmezden gelebilirdin. Babam öldükten sonra kendi kafama çok takılmıştım. Ama bunun yerine, her adımında yanımda oldun." Yere baktı ve beyaz altın alyansı ile oynadı. "Her neyse... Bunu nasıl ifade edeceğimi bile bilmiyorum. Sadece bugün kilisede benim yanımda olmanın çok şey ifade ettiğini bilmeni istiyorum. Ve umarım seni hiç kaybetmem."

Sertçe yutkundum ve kelimeleri zar zor çıkardım, "Çıkarmayacaksın."

Archie beni kucakladı. Tekrar saymaya başladım.

Bir...iki...üç...dört...

Çünkü şu anda onun kollarında olmak düpedüz dayanılmazdı.

Sonunda beni bıraktı. "O Shane piçi seni elinde tutmak için elinden gelen her şeyi yapmadığı için tam bir aptal."

"Ciddiyim," diye ısrar ettim, kırılmaya hazır hissediyordum. "Oraya geri dönmen gerek." *Senin önünde hüngür hüngür ağlamadan önce.*

"Tamam, ama gitmeden önce gelip beni bulacağına söz ver."

Veda etmeden gitme." "Tabii ki."

Sonunda uzaklaştıktan sonra, birkaç dakika daha dışarıda kalmayı tercih ettim. Yavaşça ve eşit bir şekilde nefes aldım.

daha kontrollü.

Balo salonuna dönerken, imzalamadığım saten beyaz konuk defterini fark ettim. Biraz çakırkeyiftim, bu yüzden çiftin düğün anılarının sonsuza dek bir parçası olacak bir şey yazmak iyi bir fikir olmayabilirdi. *Bir keresinde neredeyse kocanı beceriyordum. Tebrikler!* Bir kahkaha attım. Ama bu o lanet kitaba yazmak için bir fırsattı çünkü burada daha fazla kalamayacaktım. Beyaz, tüylü kalemi elime aldım.

Archie ve Mariah, bu özel gününüze dahil olmanın ne kadar büyük bir onur olduğunu anlatamam. Hayatta kaçırmazdım. Mariah, umarım yıllar geçtikçe seni daha iyi tanırım. Ne kadar inanılmaz bir adamla evlendiğini bildiğini biliyorum. Ama onun her zaman ne kadar inanılmaz olduğunu bildiğinden emin değilim.

Archie'yle ilk tanıştığımdayken kendini beğenmiş biri olduğunu düşünmüştüm. Görünüşü ve davranışları nedeniyle onun hakkında uzaktan varsayımlarda bulunmuştum. Onu tanıdıktan sonra hassas, kırılgan ve sevecen bir insan olduğunu fark ettim. Hayatın ona sunduğu her şeyin üstesinden bir şampiyon gibi geldi ve her zaman başkalarını ilk sıraya koydu.

O harika bir evlat ve arkadaş ve biliyorum ki çok daha harika bir koca ve baba olacak.

"Umarım ne kadar şanslı olduğunu biliyorsundur Mariah" diye yazmak istedim ama vazgeçtim:

İkinize de uzun yıllar sağlık ve mutluluk diliyorum.

*Sevgilerimle,
Noelle Benedict*

Balo salonuna döndüğümde Archie ve Mariah kalabalığın ortasında dans ediyorlardı. Nora Remington'ın yanına gittim ve ona sarıldım.

Masama dönmeden önce birkaç dakikalığına bakıcısına baktım. Oturdum ve dans pistindeki Archie'ye göz ucuyla baktım.

Onun adına mutlu olamadığım için kızgındım. Ne kadar neşeli olmak istesem de olamıyordum. Mariah hamile kalmasaydı her şeyin farklı olup olmayacağı gibi hâlâ cevaplanmamış çok fazla soru vardı. Onunla kalır mıydı? Onunla evlenir miydi? Gerçekten mutlu muydu? Shane'le bu kadar uzun süre birlikte olmasaydım ne olurdu? Archie ve ben birlikte olur muyduk? Bunların hiçbirinin önemi yoktu ama herkes Cupid Shuffle'a dalmışken ben kendi dünyamda otururken hâlâ aklımdan çıkmıyordu.

Yarım saat sonra kendimi bu durumdan uzaklaştırmaya karar verdim. Uzun bir gün olmuştu ve mutlu numarası yapmak zorunda kalmayacağım otel odama dönmek için sabırsızlanıyordum. Ayrıca uygun bir saatte yatmak istiyordum ki yarın brunch için otelin barında Veronique ile buluştuğumda kendimi yenilenmiş hissedebileyim. Pembe dizimin bir sonraki bölümünü paylaşmak benim görevimdi.

Nora'nın artık kim olduğuma dair hiçbir fikri olmamasına rağmen, ona son bir kez sarılmak için tekrar uğradım. Dans eden konuklara doğru bakarken mutlu görünüyordu.

Masalardan birinde bir adamla sohbet etmekte olan Archie'nin sözünü kesmekten nefret ediyordum. Bu yüzden sabırla kenarda durup o fark edene kadar bekledim. Beni görür görmez parmağını kaldırıp müsaade istedi.

Yaklaştığında gözleri büyüdü. "Hemen gidiyor musun?"

"Evet."

Kaşlarını çattı. "Kahretsin. Tamam. Uçağın ne zaman?" "Yarın öğleden sonra."

"Şehre geri mi dönüyorsunuz yoksa bir yere mi gidiyorsunuz?"

"Yeni bir görev için Colorado'ya uçmadan önce birkaç günlüğüne New York'ta olacağım."

Başını iki yana salladı. "Sürekli hareket halindesin. Bu çılgınlık."

"Biliyorum ama bu benim için iyi. Tek bir yerde kalmak için hiçbir nedenim yok." Kolunu okşadım. "Şimdi senin aksine."

"Sanırım bu doğru. Yine de hazır olduğunda bir düzen kuracaksın."

Omuz silktim. "Ya da asla..."

Anlaşılır bir şekilde kafası karışmış görünüyordu. Her zaman yuva kurmak ve çocuk sahibi olmak istediğimi söyledim. Muhtemelen bunu inkar ederek şımarıklık ediyordum.

"Seni ne mutlu edecekse, Noelle."

En son mutlu olduğumda Üst Ümdeydin.

"Seni geçireyim," diye ekledi.

"Tamam..."

Attığım her adımda, ileriye doğru daha güçlü olacağıma yemin ettim. Bu gecenin duygularını geride bıraktığımda, her şeyi kabullenmek daha kolay olacaktı.

Balo salonunun dışındaki girişte karşılıklı duruyorduk.

"Belki de evli bir erkeğin bunu itiraf etmesi artık uygun değildir ve umarım yanlış anlamazsınız." Durakladı. "Ama o elbisenin içinde kesinlikle çok güzel görünüyorsun. Bunu bu gece daha önce de söylediğimi biliyorum ama Shane tam bir salak."

Hiç yardımcı olmuyorsun, Archie. Ona sarılmak için uzandım. Bunu yapmaya çok hevesli olduğum için değil, yüzüme bakmadığı bir ana ihtiyacım olduğu için, yeniden dökülmek isteyen gözyaşlarımı engelleyebilmek için.

Bugün çok zordu. Tahmin ettiğimden çok daha zordu. Derin bir nefes alarak kendimi toparladım ve ona bakmak için geri çekildim. "İçeri gir ve gecenin geri kalanının tadını çıkar."

Beni görmezden geldi, olduğu yerde sıkıca durdu. "Yakında bana e-posta gönder, tamam mı?"

"Yapacağım."

"Üzerinde çalıştığınız çılgın hikâyeleri dinlemeye bayılıyorum."

Zorla bir kahkaha attım. "Sıradaki çok ilginç. Boulder'daki evinin hemen dışında bir UFO tarafından kaçırıldığını iddia eden bir kadın hakkında."

"Vay be. İzlemek için sabırsızlanıyorum. Hepsini izliyorum, biliyorsun."

"Gelecek yıl çıktığında, bebek bezi görevinde olacaksın."

"Kahretsin. Bunu düşünmek delilik..."

Geri çekildim. "Kendine iyi bak, Archie."

"Eve güvenli bir uçuş geçir."

"Teşekkür ederim," dedim, geriye doğru yürürken.

Bana bir öpücük kondurdu ve öpücüğün tenime işlediğini hissettiğime yemin edebilirim.

Hoşça kal, Archie. Her zaman arkadaş olabilirdik ama bu geceye kadar ne kadar sıkı sıkıya bağlı olduğumu fark etmediğim umuda veda etmem gerekiyordu. Bir parçam hep birlikte olacağımızı düşünmüştü; bu umudun artık ölmesi gerekiyordu.

Dışarı çıkarken, Archie'yle birbirimize geri dönmenin yolunu asla bulamayacağımıza ruhumun her zerresiyle inanıyordum. Hikâyemizin o kısmının sona erdiğini, babasının öldüğü günden itibaren ebedi duraklatma düğmesinin sonsuza kadar yerinde kalacağını düşündüm.

Ama yanılmışım.

PART TWO

FIVE YEARS LATER

CHAPTER 18

ARCHIE

I HAD ABOUT restorana gitmeme bir saat kalmıştı. Yoğun iş programım ve dört buçuk yaşındaki kızıma hak ettiği ilgiyi gösterme ihtiyacım arasında bilgisayar başında oturup bir fincan kahve içerek bir şeyler yapabileceğim pek fazla an yoktu. Ama şu anda, Clancy diğer odada bir çocuk filmi izlemekle meşguldü ve bana biraz zaman tanıdı.

Sosyal medyamı açtım ve akışımdaki ilk şey Noelle'in sayısız fotoğrafını içeren bir fotoğraf albümüydü. Parlak gözleri ve güzel gülümsemesi nefesimi kesti. Noelle'in tüm yüzünü aydınlatan, gerçek olduğunda bulaşıcı olan türden bir gülümsemesi vardı. Noelle yıllar boyunca sahte gülümsemelerden nasibini almıştı ve gülümsemesi gözlerine ulaşmadığında her zaman rol yaptığını anlayabiliyordum. Örneğin düğün günümde.

Bana asla itiraf etmese de orada olmak onun için zor olmuştu. O günden sonra aramızdaki hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Noelle mesajlarıma yanıt vermekte yavaşladı ve giderek uzaklaştı. Elbette hala iletişim halindeydik ve e-posta alışverişi yapmaya devam ettik; sadece eskisi gibi değildi.

Kızım yaklaşık bir yaşındayken Clancy ile tanışmaya gelmişti. Bu ziyaret, onu tekrar batıya getiren bir görevle aynı zamana denk gelmişti. En son

Noelle'i en son bir yıl önce annemin cenazesinde görmüştüm. Gerekli olmadığı konusunda ısrar etmeme rağmen Chicago'daki görevini bırakıp orada olması beni çok etkilemişti.

Özellikle Noelle'in fotoğraflarından birine odaklandım. Fotoğrafta elleriyle işaret yapıyor, biriyle konuşuyor ve fotoğrafının çekildiğinden tamamen habersizdi. Noelle'in sosyal medyadaki fotoğrafları çok nadirdi. Bu çok kötüydü çünkü yüzünü görmeyi özlemiştim. Kendi sayfalarında çoğunlukla konum fotoğrafları veya yemek resimleri paylaşıyor ve nadiren kendini gösteriyordu. Bu şekilde özeldi -her zaman kameranın arkasında herkesin hayatını belgeleyen kişiydi. Bu erişime sahip olmamın tek nedeni, bir iş arkadaşının onu bir şirket partisindenmiş gibi görünen bir grup fotoğrafta etiketlemeye karar vermiş olmasıydı. Muhtemelen Noelle'in bundan haberi bile yoktu çünkü daha bir dakika önce paylaşılmışlardı. Güldüm. Onun haberi olmadan dünyasına girmemden nefret ederdi.

Diğer fotoğrafları görmek için albüme tıkladım ve birden Noelle'in kollarını ona dolamış bir adamla oturduğu bir fotoğrafta durdum. Gülümsüyordu ve bu gülümseme gözlerine kadar ulaşıyordu. Kalbim küt küt atmaya başladı.

Bu o olmalı.

Son birkaç e-postasında bana çocuklu ve yaşlı bir adamla çıktığını söylemişti ama bu benim ona ilk bakışımdı.

Adı Jason'dı ve rakip bir kanal için çalışan bir tür televizyon yöneticisiydi. Başka bir karede kız onun kucağına oturmuş, biraz sarhoş görünüyordu. Ya da belki sadece mutluydu. Başparmağımı ve işaret parmağımı kullanarak bir an için yüzünü yakınlaştırdım. Gözlerinin etrafında hafif kırışıklıklar olduğu kesindi ama yakışıklı bir adamdı. Tuzlu ve biberli saçları ve hafif bir sakalı vardı. Bana adamın kırklı yaşlarının sonunda olduğunu söylemişti; kendisinden on beş yaş daha büyüktü. İki çocuğunun üniversite çağında olduğundan da bahsetmişti. Daha önce evlenmiş ve çocuk sahibi olmuş biriyle birlikte olması beni şaşırtmıştı. Bunun nedenlerinden biri

Shane'den ayrılmasının nedeni çocuk istemediğini iddia etmesiydi. Bu adamın zaten yetişkin çocukları vardı. Daha fazlasını mı istiyordu, yoksa işi bitmiş miydi? Bunlar ona sormam gereken sorulardı ama son zamanlarda çok fazla merak ettiğim için kendimi rahat hissetmiyordum.

Tekrar uzaklaştım ve gülümsemesine tekrar baktım. Onu sorguya çekmek, şu anki özel hayatım hakkında karşılıklı konuşmak anlamına gelecekti ki bunu yapmaya hazır değildim. Sonunda ona anlattığımda başarısız biri gibi görünmeyeceğimden emin olmak istiyordum.

Yine de kesin olan bir şey vardı. Noelle'in yüzünü özlemiştim. Ve onu böyle gülümserken görmek beni fiziksel olarak acıtsa da mutlu ediyordu. Yüzünü tekrar yakınlaştırdım.

"Ne yapıyorsun, baba?"

Clancy beni korkutunca irkildim. Filmi bitmiş olmalıydı. Ona dönmeden önce dizüstü bilgisayarımı kapattım. "Önemli bir şey değil."

"Yaşlı bir adama bakıyordun," diye belirtti.

Kızımı seviyordum. Bu yorumun bana ne kadar zevk verdiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Sadece bir arkadaşımın arkadaşıydı." Güldüm.

"Oh." Burnunu kaşıdı. "Arkadaşların mı var?"

Gülmekten başımı arkaya eğdim. "Tabii ki arkadaşlarım var. Ne demeye çalışıyorsun, küçük kız?"

"Max Amca'nın tek arkadaşın olduğunu sanıyordum."

Max, iş ortağım, neredeyse ailemizin bir üyesiydi. O ve eşi Sharon, hemen alt sokağımızda oturuyorlardı.

"Hayır. Max Amca dışında başka arkadaşlarım da var."

Kızım beni sadece onunla takılmadığım zamanlarda işe giderken gördüğünden, sosyal hayatımın olmadığını düşünmesi boşuna değildi.

"*En iyi* arkadaşın kim?" diye sordu.

Bir noktada doğru cevap Noelle olabilirdi. Ama son zamanlarda onunla nerede durduğumuzdan emin değildim. Ve

Clancy'nin Noelle'in kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu çünkü tanıştıklarında Noelle henüz bir bebektir. Mariah'ya geri döneceğini bildiğim için Noelle hakkında Clancy'ye hiç konuşmamıştım. O gün bugündür hala kadın arkadaşım ile ilgili bir kompleksi vardı. Bir gün Clancy'nin Noelle'le tekrar tanışmasını umuyordum.

"Sen benim en iyi arkadaşısın." Onu gıdıkladım.

"Dondurma almaya gidebilir miyiz, en iyi arkadaşım?" Clancy küçük dişlerini gösterdi.

Tam bir manipülatör. "Bana yağ çekmeye çalışıyorsun, ha?" Saate baktım. Akşam yemeği kalabalığına hazırlanmak için restoranda olmam gerekmeden önce hâlâ biraz zamanım vardı.

Bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Lütfen!"

"Elbette." İçimi çektim. "Sanırım bunu yapabiliriz."

Son zamanlarda kızımı şımartma eğilimindeydim. Sanırım onu en önemli konuda hayal kırıklığına uğrattığım gerçeğini telafi etmeye çalışıyordum. Ama o bunu henüz bilmiyordu.

Mariah odaya girdiğinde kızımız ona döndü. "Anne, babam dondurma yemeye gidebileceğimizi söylüyor."

"Yine aşırı telafi ediyoruz, değil mi?" Mariah mırıldandı.

"O ve ben bu hafta hiç gitmedik. İşten önce biraz zamanım var, neden olmasın?"

"Şey, akşam yemeği saatine biraz yakın, o yüzden." Mariah gözlerini devirdi. "Bazen seninle olmak başka bir çocuk sahibi olmak gibi."

"Eğer gerçekten onu almamı istemiyorsan, almam."

"Hayır, sorun değil." Clancy'ye döndü. "Neden gidip bir ceket almıyorsun? Dışarı serin."

"Tamam!" dedi ve koşarak odadan çıktı.

Kızım gittiğinde sessizlik sağır ediciydi. "Ona ne zaman söyleyeceğiz?" Mariah sordu.

Başımı ellerimin arasına aldım. "Kalbim yok. Bunu biliyorsun. Eğer bana kalsaydı... asla."

"Onu dondurma yemeye götürmeye devam edip sorunun ortadan kalkmasını mı umacaksın? Beklersek daha kolay olmayacak."

"Katılıyorum. Ama... Bunun onun hatası olmadığını anlayamayacak kadar küçük." Ellerimi saçlarımin arasında gezdirdim. "Belki de bunu bir süre daha ertelemeliyiz."

Başını iki yana salladı. "Hayatıma devam etmem gerekiyor, Archie. Bu durum beni boğuyor."

Sesimi alçalttım. "Bu Andy ile mi ilgili?"

"Hayır. Bana hiç baskı yapmadı." Mariah kollarını kavuşturdu. "Ama ben mutlu değilim. Bence ikimizin de yalnız kalmaya ihtiyacı var. Ona söyleyene kadar buna sahip olamayız."

Tavana bakarak nefesimi dışarı verdim. Mariah haklıydı ama bu adımı atmamın getireceği köklü değişikliklere hazır değildim. Kızımdan ayrı yaşama düşüncesi beni öldürüyordu. Clancy'ye boşanacağımızı söylediğimizde, bir sonraki adım benim taşınmam olacaktı. Bunu yapmak için acelem yoktu. Ama Mariah'nın isteklerine saygı duymalıydım. Bağımsız olmak için her türlü hakka sahipti, özellikle de evliliğimizin dağılmasının başlıca nedeni ben olduğum için.

"Tamam," diye kabul ettim. "Ne zaman yapmak istiyorsun?" "Bu hafta sonu."

Dönüp giderken göğsüm sıkışmıştı.

Clancy ve ben dondurmacıya vardktan sonra, onun karşısına oturdum ve gökkuşağı serpintili yaban mersinli külahını yiyip bitirmesini izledim. Ona neyin çarpmak üzere olduğunu bilmiyordu.

Tatlı kızım birkaç gün içinde ailesi tarafından gafil avlanacaktı.

CHAPTER 19

NOELLE

JASON GAVE ME Bugünkü tıbbi randevumla ilgili bilgi verirken ayağını ovdu.

"Bu öğleden sonra kadın doğum uzmanımla konuştum ve gebe kalmak için en iyi şansı elde etmek istiyorsam bir an önce harekete geçmem gerektiğini söyledi. Hâlâ nispeten genç olsam da, yaş ilerledikçe işler daha da zorlaşıyor."

Birkaç yıl önce bana endometriozis teşhisi konmuştu. Bunun gebe kalmamı zorlaştırabileceği ve ne kadar erken tedavi olursam o kadar iyi olacağı söylendi. Her zaman otuz yaşına kadar bir çocuk sahibi olmayı ummuştum. Şimdi otuz *yaşındaydım*. Meseleyi kendi ellerime almam gerektiği sonucuna vardım.

"Kendimi adamadan önce bu konuda gerçekten iyi olduğundan emin olmak istiyorum," dedim ona.

"Bu bir şeyi değiştirir mi?" diye sordu.

"Hayır. Ama beni desteklediğinizi bilmek beni daha iyi hissettiriyor."

"Seviyorum." Jason ayağımı sıktı. "Sana bunu zaten söyledim."

Onunla son zamanlarda kendi çocuğuma sahip olma arzum hakkında birçok kez samimi konuşmalar yapmıştık. Bunun gerçekleşmesi için artık evli olmam gerektiğini düşünmüyordum. Jason'ın iki yetişkin çocuğu vardı ve yeniden başlamak gibi bir niyeti yoktu, ayrıca yıllar önce vazektomi yaptırmıştı. Bu geri döndürülebilir bir şeydi ama başka bir çocuk sahibi olmak ya da başkasınınkini büyütmeyle ilgilenmediğini açıkça belirtmişti. Buna saygı duymak zorundaydım.

Dürüst olmak gerekirse, ilişkimizin herhangi bir şeyi nasıl etkileyebileceği konusunda endişelenme baskısını ortadan kaldırdığı için belki de bu benim için daha iyi oldu. Çocuk sahibi olmak kendim için yapmak istediğim bir şeydi. İçten içe, potansiyel bir baba olarak kendisini dışlamış olmasının beni biraz incittiğini sanıyordum. Muhtemelen en iyisi olmasa bile böyle bir seçeneğe sahip olmak güzel olurdu. Bununla birlikte, Jason'la çıkmaya başladığımda neyin içine girdiğimi biliyordum. Bana karşı her zaman şeffaftı, bunu takdir ediyordum.

Anonim bir sperm donörü aramakla ilgilendiğimi söylediğimde, Jason'ın diğer tarafa kaçıp kaçmayacağını merak etmiştim. Bir erkeğin kız arkadaşının başka bir adamdan çocuk sahibi olmasını kabul etmesi için kendine çok güvenmesi gerekirdi - bu adam anonim olsa bile. Ama Jason'ın kendine güveni tamdı. Kendine güveni tamdı, bu da onun bu kadar başarılı olmasının nedenlerinden ve benim onda çekici bulduğum şeylerden biriydi. Neyse ki, ona ne yapmak istediğimi ilk söylediğimden beri kararımı tamamen desteklemişti.

"Bugün kriyobank yetkilileriyle de görüştüm," diye devam ettim. "Doldurmam gereken bazı evraklar var, ancak ilk ücreti ödedim, bu yüzden bana seçenekler veritabanlarına erişim sağladılar."

"Ne için gidiyorsun?" diye sordu.

Başımı öne eğdim. "Ne demek istiyorsun?"

"Boy, etnik köken, eğitim geçmişi - bu tür şeyler."

"Henüz emin değilim. Bebek sağlıklı olduğu sürece dış görünüş benim için çok önemli değil. Ama sundukları seçeneklerin sayısı çok fazla. Donörlerin çocukluk fotoğraflarını bile gösteriyorlar. Yani, nasıl seçim yapacaksınız?"

"Sanırım içgüdüsel bir hisse bağlı." Topuğuma masaj yaptı.

İçimi çektim. "Evet, muhtemelen."

Ayaklarımı ovmaya devam ederken telefonuma baktım ve yeni bir e-posta aldığımı fark ettim. Archie'den geliyordu. Kalbim sıkışmıştı. O ve ben bir süredir görüşmüyorduk.

Son zamanlarda sık sık. Ona intrauterin inseminasyon yaptırma planlarımdan bahsetmemiştim. E-postayı açtığımda midem bulandı. Özel olarak okumam gerekiyordu.

Aniden doğrulup ayaklarımı geri çektim. "Her şey yolunda mı bebeğim?" Jason sordu.

"Hmm?" Gözlerimi kırptım.

"Her şey yolunda mı? Bir şey seni üzmüş gibi görünüyorsun."

"Evet. Her şey yolunda. Sadece tuvaleti kullanmam gerekiyor. Hemen dönerim."

Dairemdeki küçük koridora yöneldim. Banyo kapısını arkamdan kapattıktan sonra e-postayı tekrar açtım.

Hey Noelle,

Görüşemediğimiz için özür dilerim. Çok şey oldu ve seni bilgilendirmemin zamanı geldi. Bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Mariah ve ben boşanıyoruz.

Size sorunlarımız olduğunu söylemediğim için bunun şok etkisi yaratabileceğini biliyorum. Ama gerçek şu ki, cennette uzun zamandır sorun var. Sadece itiraf etmek istemedim.

Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Bu gece Clancy'ye söyledik ve kendimi başarısız hissediyorum.

Sen ve ben uzun zamandır telefonda konuşmuyoruz, ama bunların hepsi yazılamayacak kadar çok. Bu akşam ya da yarın akşam konuşmak için vaktin olursa, buralardayım.

Umarım her şey yolunda gidiyordur. Geçenlerde Facebook'ta bir fotoğrafınızı gördüm ve gerçekten mutlu görünüyordunuz. Yüzünü görmek çok güzeldi.

Umarım yakında

konusuruz. xo

Archie

Oturma odasına döndüğümde erkek arkadaşım "İyi misin?" diye sordu.

Yaşadığım şok muhtemelen yüzümden okunuyordu, bu yüzden dürüst olmak zorundaydım. "Arkadaşım Archie'den bir e-posta aldım. Sana ondan bahsetmiştim."

"Cali'deki şef mi?"

Başımı salladım. "O... görünüşe göre boşanıyor. Hiçbir fikrim yoktu. Bu gece kızına söylemek zorunda kaldı. Konuşmak istiyor.

Bana detayları vermek için telefona sarıldı. Archie asla telefonda konuşmak istemez, bu yüzden üzgün olduğunu biliyorum. Onu aramak için zamanım olup olmadığını sordu."

"Biraz yalnız kalmak ister misin?" Jason sordu.

"Hayır. Kal. Sadece neden biraz telefonda konuşmam gerektiğini bilmeni istedim."

Jason sehpadan anahtarlarını aldı. "Ben çıkıyorum. Böylesi daha iyi, bebeğim. Geç oldu ve Jay'e yarından önce uğrayıp arabasına bir göz atacağımı söyledim. Ona biraz sorun çıkarıyor."

Jason'ın çocukları Jay ve Alexandra, Jason'ın da bir evinin bulunduğu New Jersey'de, yaklaşık otuz dakika uzaklıkta yaşıyorlardı. Sık sık şehirdeki dairemle banliyöler arasında gidip geliyordu.

"Emin misin?"

"Olumlu. Git arkadaşını ara." Jason kollarını bana doladı ve dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu. "Sabah sana kahvaltı getireceğim."

O gittikten sonra telefonu elime aldım ve Archie'yi aradım, kalbim her saniye daha da hızlanıyordu.

Üçüncü zil sesinde telefonu açtığında sesi gergin geliyordu. "Hey, Noelle."

"Merhaba."

"Senden bu kadar çabuk haber alacağımı düşünmemiştim. Bu hoş bir sürpriz oldu."

"Şimdi iyi bir zaman mı?"

"Aslında mükemmel. Clancy çoktan yattı ve ben de yalnızım."

"Bana gönderdiğin bir e-postaydı."

"Biliyorum. Daha önce bir şey söylemediğim için özür dilerim. İlk öğrenenin o olmasını sağlamayı kızıma borçlu olduğumu hissettim."

"Anlıyorum." Başımı salladım. "Nasıl karşıladı?" "Şey... ağladı. Ben de kendimi canavar gibi hissettim."

Koltuğuma uzandım. "Ne oldu, Archie?"

"Ne oldu?" Telefona doğru uzun bir nefes verdi. "Bu gerçekten çok iyi bir soru. Muhtemelen şöyle özetlenebilir..." Durakladı. "Gerçekten aşık olmadığım biriyle evlendim çünkü sorumluluk sahibi biri gibi hissediyordum. Sırf bebeğimi doğurduğu için kendimi ona aşık edemeyeceğimi anladığımda çoktan evlenmiştik. Vazgeçmeyi reddettim, kızımı hayal kırıklığına uğratmak istemedim, ancak bir yandan da bir koca olarak başarısız oldum ve karımı şefkat ve yakınlık eksikliği nedeniyle kendimden uzaklaştırdım. Teknik olarak evliliğimi bitiren ben olmasam da, onu *tam da* ihtiyacı olan şeyi veren başka bir adamın kollarına ittim. Mariah söz konusu adamlarla birlikte olabilmek için boşanmakta ısrar etti çünkü ben kızım için direnmeye devam ederken karım ve ben mutsuz olmaya devam edecektik."

Tanrım. Gerçekten döngünün dışındaydım. Hiç sevmemiştim

Mariah, ama kalbim onun ve Archie için kırıldı. Sesim titredi. "Bunların hiçbirini bilmediğim için kendimi berbat bir arkadaş gibi hissediyorum."

"Lütfen. Bunu senden bilerek sakladım çünkü utanıyordum."

"Çok üzgünüm, Archie."

"Şu anda karım erkek arkadaşının evinde, ben ise evde uyuyan çocuğumuzla kalıyorum."

Oh adamım. "Tanrım... Ben..." Başımı salladım.

"Vay be." "Ben buraya nasıl geldim, Noelle?"

Derin bir nefes aldım ve verdim. "Çocuğunuz için en iyi olduğunu düşündüğünüz kararı verdiniz ve denediniz."

"**Öyle** mi **yaptım**? Bir süre sonra numara bile yapamadım.

Belli ki *o kadar da uğraşmamışım.*"

"Archie, sen de insansın. Hepimiz hata yaparız."

"Bu oldukça büyük bir taneydi." İç çekti. "Evliliğe uygun olmadığımı her zaman biliyordum. Daha iyi bilmeliydim ve şimdi kızım benim kötü kararlarımın bedelini ödemek zorunda. Başından beri anne ve babası birlikte olmasaydı daha iyi olabilirdi."

"Annesiyle evli olmasanız bile ona iyi bir baba olma becerisine sahipsiniz. İnsanlar bunu her zaman başarıyor. Aslında, mutlu olmadığın bir evliliğin ek baskısı olmadan muhtemelen daha iyi bir baba olacaksın."

Birkaç saniye geçti. "Her zamanki gibi çok akıllısın dostum. Son zamanlarda pek iyi bir dost olmasam da, ihtiyacım olduğunda yanımda olduğun için teşekkür ederim."

"Ben de mesafeliydim," dedim ona. "Seni rahat bırakarak doğru şeyi yaptığımı sanıyordum."

"Senden uzak olmak hiç istediğim bir şey değil," dedi.

Sözleri beni duraksattı. Onları fazla analiz edemeden tekrar konuştu.

"Sen her zaman, ne kadar zaman geçerse geçsin, her şeyin kaldığı yerden devam ettiği bir arkadaş oldun."

Pek sayılmaz. Archie söz konusu olduğunda takılıp kaldığım o anın etkisinden bir türlü kurtulamadık.

"Nerede yaşayacaksın?" Ben sordum.

"Bu hafta bir yer aramaya başlayacağım. Clancy burada Mariah ile birlikte yaşayacak ve bazı zamanlar benimle kalabilmesi için dostane bir anlaşma yapacağız. Bu işin tek iyi yanı da bu. Mariah ve benim aramız oldukça iyi." İçini çekti. "Yine de bir süre daha iyi olacağımı sanmıyorum. Bu gece bebeğimin ağladığını gördükten sonra olmaz."

Acı kalbimi kavradı. "Hâlâ bir terapistte gidiyor musun?" diye sordum.

"Hayır. Yıllar önce bıraktım."

"Belki de geri dönmek iyi bir fikir olabilir. Burada çözülmesi gereken pek çok duygu var."

"Sanırım haklı olabilirsin." Uzun bir nefes verdi. "Tanrım. Sesini duymak çok güzel. Üzerimdeki sakinleştirici etkisini özlemişim."

Bana iltifat ettiğinde bu kadar kolay sıçrayan aptal kalbime kızarak gözlerimi kapattım. Eski alışkanlıklar zor ölür,

Yıllar boyunca onları kaç kez öldürmeye çalışmış olursam olayım. Archie'ye ne kadar değer versem de, benimle romantik bir ilişkiye kapıyı yıllar önce kapatmıştı. Aramızda daha fazla mesafe yaratan kararlar üstüne kararlar vermişti. Özlemini çektiğim adamın başka biriyle evlenmesini izlemenin travmasından sonra nihayet iyi bir yerdeydim. O bilmiyordu ki, ben de yıllar boyunca *onu unutmak* için terapiye gitmiştim. Kendi iyiliğim için duygularımı kontrol altında tutmaya devam etmem gerekiyordu.

"İş arkadaşının seni etiketlediği Jason'la fotoğraflarınızı gördüm," dedi.

"Oh... E-postanızda neyi kastettiğinizi merak ettim çünkü hiçbir şey göndermediğimi biliyordum."

Archie boğazını temizledi. "Onunla işler iyi gidiyor gibi mi görünüyor?"

"Evet." Pantolonumdan biraz tüy topladım. "Yaklaşık dokuz aydır birlikteyiz. Güzel, gösterişsiz bir ilişki. Beklenti yok. Sadece karşılıklı saygı. Birlikte gerçekten iyi vakit geçiriyoruz."

Bir süre sonra, "Bu iyi. Mutlu olmana sevindim."

Archie'ye söylemediğim çok şey vardı, mesela tek başıma bebek sahibi olma planlarım. Ama bu bombayı patlatmak için uygun bir zaman değildi. Bu gece Archie'yle ilgiliydi, benimle değil. Zihni daha berrak olduğunda ona haberlerimle ilgili bir mesaj gönderecektim.

"Bunu atlatacaksın, Archie. Atlatacağını biliyorum. Kızın uzun vadede, birlikte olduklarından daha mutlu iki ebeveyne sahip olarak daha iyi durumda olacak."

İç çekti. "Umarım öyledir."

Archie ve ben telefonda bir saat kadar konuştuk. Diğer şeylerin yanı sıra, bana annesinin evini satmaya hazır hale getirme sürecinde olduğunu söyledi. Şu anda annesinin bir arkadaşının orada kalmasına izin veriyordu.

"Bu gece bana zaman ayırdığınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır," dedi.

"Sana her zaman yanında olacağımı söylemiştim. Bizde işler böyle yrr."

"Umarım senin için de aynısını yapacağımı biliyorsundur," dedi. "Sen her zaman kendini toparlamışsın gibi hissediyorum, bu yüzden bunu hiçbir zaman kanıtlayamadım. Hayatım bazı çılgın dönemeçlerden geçti ama her şeyin ortasında aklımda hep sen varsın Noelle. Her zaman ulaşamasam bile."

Koşullar tam olarak neşeli olmasa da hasret gidermek çok güzeldi. Bu geceye kadar Archie'yi ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Ancak bu düşünce aklıma gelir gelmez, kafamın içinde bir uyarı sesi duyuldu.

Dikkatli ol, Noelle. Buraya kadar geldin. Bunu mahvetme.

CHAPTER 20

ARCHIE

AFTER A REALLY zor bir dönemden geçerken, sonunda işler yoluna girmeye başlamıştı.

hayatımda.

Clancy'ye boşanma haberini verdikten birkaç ay sonra, kızımın Irvine'de Mariah ile birlikte yaşadığı evin bir alt sokağında küçük bir ev satın alarak yeni bir normale dönmüştüm. Evim henüz tam olarak döşenmemişti ama üzerinde çalışılıyordu. Tamamlamayı başardığım tek oda kızımın odasıydı, durumu en iyi şekilde değerlendirmeye çalıştım, renkleri seçmesine izin verdim ve tüm yeni mobilya ve dekor için bankayı kırdım - benim hatalarım yüzünden iki ayrı hayat yaşamak zorunda kalmasının darbesini hafifletmek için her şeyi yaptım.

Hafta sonları restoranda çalıştığım için hafta içi iki akşam kızımı evimde misafir ediyor, Cumartesi ve Pazar sabahları da çalışmadığım zamanlarda fırsat buldukça onu ziyaret ediyordum. O günlerde işe gitmeden önce bazen birlikte kahvaltı ya da öğle yemeği yiyorduk. Mariah'dan Andy'nin en az bir yıl boyunca onun yanına taşınmasına izin vermemesini istemiştim. Neyse ki itiraz etmemişti. Yakında eski eşim olacak kadın oldukça makul bir insan olduğu için şanslıydım. Hayatını paylaşacak birini bulduğu için de kendimi şanslı hissetmeliydim. Andy'yle tanışsa da tanışmasa da bu boşanma kaçınılmaz olacaktı. En azından artık o kadar acı çekmiyordu, bu yüzden kendimi *daha fazla* suçlu hissetmeme gerek yoktu.

Onu hak ettiği gibi sevmediğim için.

Sonra birkaç gün önce gelen kutuma bir e-posta düştü ve bu süreçte içim içimi yedi - daha çok dünyamı kendi ekseninde döndürdü. İşin komik yanı, o mesajdan önce bile Noelle'i her zamankinden daha fazla düşünüyordum. Artık hayatım yeniden dengeye oturmuş gibi göründüğüne göre, nihayet özlediğim her şeyi düşünecek zamanım olmuştu. Sonunda onu ziyarete gitmeyi düşünüyordum, ki bu çok gecikmişti. New York'a uçuşlara bile baktım.

Ancak mesajını okuduğumdan beri neredeyse donmuş bir haldeydim ve bir yanıt veremiyordum. Normalde böyle bir ikilemde kaldığımda Noelle'e yazar ve tavsiyesini alırdım. Ama ikilemimin öznesi Noelle'in kendisiyken bunu nasıl yapabilirdim ki?

Bir Pazar öğleden sonra, işe bir saat kala, sonunda cesaretimi topladım ve onu aramak için telefonu elime aldım. Cevap vermeden biraz daha zaman geçirirse onu yargıladığımı falan düşünebilirdi ki durum hiç de öyle değildi.

Birkaç kez çaldıktan sonra cevap verdi. "Selam, Archie."

"Hey, sen."

Kısa bir duraklama oldu. "Sanırım e-postamı aldınız."

"Yaptım." Yutkundum. "Dürüst olmak zorundayım."

Birkaç gün önce açtım. Nasıl yanıt vereceğimden emin değildim."

Sinirli bir şekilde güldü. "Bu pek cesaret verici değil."

"Hayır, hayır, sadece biraz şaşırdım. Daha önce hiç bunu ima ettim. Bunun yapmayı düşündüğün bir şey olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu."

"Biliyorum. Bunu kendime sakladım."

"Ben hep senin geleneksel yöntemlerle evlenip çocuk sahibi olmanı hayal etmiştim. Ama gerçekten istediğin buysa, işleri geleneksel olmayan bir şekilde yapmanın yanlış bir tarafı yok."

"Hayat her zaman hayallerinize hayal ettiğiniz şekilde ulaşmanızı mümkün kılmıyor."

"Bunu tamamen anlıyorum. Özellikle de bana endometriozis hakkında söylediklerinden sonra. Açıkçası benim de böyle bir şey yaşadığından haberim yoktu." Tereddüt ettim. "Noelle, lütfen şunu bil ki

Verdiğin karara saygı duyuyorum. Sadece merak ediyorum... bunu iyice düşündün mü? Otuz hâlâ çok genç bir yaş."

Sesi biraz savunmacı bir hal aldı. "Bunu size şimdi söylemiş olmam, uzun zamandır düşünmediğim anlamına gelmez. İnanın bana, bu kararı hafife alarak vermedim."

Saçlarımı çekiştirirken göğsüm daraldı ama lanet olsun, iyi bir noktaya parmak basmıştı. "Çıktığın adam bunu sorun etmiyor mu?"

"Bizim ilişkimiz geleneksel sayılabilecek bir ilişki değil. Yine de bizim için uygun. O da bundan memnun ama bu benim seçimim, onun değil."

"Elbette," diye kabul ettim, ama gerçekten anlamamıştım. Elbette, Jason'ın zaten çocukları vardı, ama eğer

Noelle, neden kendi spermini vermek yerine bir yabancıнын spermini kullanarak bebek sahibi olmasını istesin ki? Kendince sebepleri olsa bile bu adama güvenmememi sağladı. Bana sonsuza kadar burada kalmayı planlamadığını söyledi. Bu bende onu boğma isteği uyandırdı. Ama bunu ona söyleyemezdim. *Onun* bebeğini doğurma fikri de beni rahatlatmıyordu. Yani, burada neyi desteklediğimden bile emin değildim.

"Seni her zaman destekleyeceğimi biliyorsun Noelle," dedim ona. "Söz konusu sen olduğunda kendimi korumacı hissediyorum. Bütün mesele bu. Bu yargılama değil, sadece korumacılık."

"Artık koruman gereken bir kızın var. Beni korumana gerek yok."

Ahh. Gözlerimi kapattım. "Bana ihtiyacın yok ama ben seni her zaman korumak isteyeceğim. Bunu hiçbir şey değiştiremeyecek." Saçlarımı çekiştirerek volta attım. "Bunun ne zaman olması gerekiyor?"

"Şey, ben..." Tereddüt etti.

Vücudum hareketsiz kaldı. "Ne yapmadın?"

"Bir donöre karar veremedim. Bu kararın benim için neden bu kadar zor olduğunu bilmiyorum. Sadece çok büyük görünüyor."

Belki de olması gerekmediği için zordur. Derin bir nefes

aldım. "Senden bir iyilik isteyeceğim."
"Ne?"

"Ben oraya gelene kadar herhangi bir karar vermeyin. Yakında bir ziyaret planlıyorum, önümüzdeki birkaç hafta içinde, eğer senin için de uygunsa. Belki seninle birlikte seçenekleri gözden geçirip karar vermene yardımcı olabilirim."

"Bekle... Buraya mı geliyorsun?"

"İsterdim." Kıkırdadım. "Bu iyi bir haber mi yoksa kötü mü?"

Güldü. "Bu çok iyi bir haber. Bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Bir süredir seni görmeye gelmek istiyordum. Bu eziyetten uzaklaşmam lazım. En son balayına gitmiştim. Bunca yıldır hayatımda olup biten çeşitli şeyler yüzünden beni ziyarete gelen hep sen oldun. İyiliğinin karşılığını vermemin zamanı geldi." İçimi çektim. "İş için şehir dışına çıkmak zorunda değilsin, değil mi?"

"Son zamanlarda daha çok şirket içi prodüksiyon işleri yapıyorum. Bir süredir saha prodüksiyonu yapmadım ya da seyahat etmedim. Bu yüzden burada olacağım."

"Pekâlâ." Volta atmaya devam ettim. "Bu konuda ciddiym. Bu gece uçuşlara bakacağım ve sana tarihleri e-posta ile göndereceğim. Bana adresini tekrar mesaj at. Senin evine yakın bir oda ayarlayacağım."

"Bunu yapmana gerek yok," diye ısrar etti. "Burada kalabilirsin."

"Bana söylediğine göre dairen küçük ve erkek arkadaşının da orada kalmamdan hoşlanacağından emin değilim. Sorun çıkarmak istemem, anlıyor musun?"

"Nasıl isterseniz. Sadece hoş karşılandığınızı bilin."

"Teşekkürler."

Görüşmemiz bittikten sonra uçuşları açtım ve biletimi ayırttım.

- - -

Ertesi Perşembe, kıyafetlerimi bavula yerleştirirken kızım heyecanla beni izledi. Yarın sabah erkenden New York'a uçacaktım. Bu akşam birlikte yemek yedikten sonra Clancy'yi Mariah'lara bırakacaktım.

Yatağımda zıpladı. "Baba, ne zaman dönüyorsun?"

"Pazartesi. Sadece birkaç günlüğüne gideceğim. Seni görmeden bundan daha uzun süre kalamam."

"Neden yine New York'a gidiyorsun?"

"Eski bir arkadaşımı, benim için çok önemli olan birini ziyaret etmek için. Onunla bir kez karşılaşmıştın ama hatırlayamayacak kadar gençtin."

Gözleri fincan tabağı gibiydi. "Adı ne?" "Adı Noelle."

"Soyadı ne?" "Benedict."

"Yumurta benedict gibi mi? Lokantadan ne sipariş ediyorsun?" "Evet." Güldüm. "Aynen öyle."

"Onu nereden tanıyorsun?"

"Hatırlıyor musun, bir keresinde o filmi izliyorduk ve ben suyun kenarındaki o büyük evi gösterip Nora Nine ile babamın Maine'deki adada sahip oldukları eve benzediğini söylemiştim."

Başını salladı. "Evet."

"Noelle de oradaydı. Ve bir yaz gerçekten çok iyi arkadaş olduk. Hayatlarımız bizi farklı yönlere götürse de hep arkadaş kaldık. Ve onu görmeyeli uzun zaman oldu."

"Onu özölüyor musun?"

Kıkırdadım. "Seviyorum."

Kızımın tatlı yüzüne bakarken göğsüme ağır bir his yerleşti. Noelle'in kendi çocuğı olmazsa neleri özleyeceğini düşündüm. Kızım benim için dünyadaki her şeyden daha değerliydi. Her ne kadar planlanmamış olsa da, onsuz bir hayat düşünemiyordum. Noelle bana bahşedilenleri yaşamayı hak ediyordu. Bunu gerçekleştirme kararını sorgulamamalıydım, özellikle de zamanının tükenmekte olduğunu ve çocuk sahibi olamayabileceğini hissetmesini anlayamadığım için.

hayalini kurduğu bir şeydi. Çocuk sahibi olmak, başıma gelene kadar istediğimi bildiğim bir şey değildi.

Son birkaç gün boyunca, Noelle'in sperm donörü kullanma tercihi konusunda beni *gerçekten* rahatsız eden şeyin ne olduğunu daha fazla araştırmaya çalıştım. İçimdeki bu aciliyet hissiyle nasıl başa çıkacağım konusunda yukarıdan rehberlik istedim - ki bunu neredeyse hiç yapmadım. Ama hâlâ o çok ihtiyacım olan netliği bekliyordum.

Kızım düşüncelerimi böldü. "Noelle güzel mi?" "Çok güzel."

"Annem gibi güzel mi?"

Gülümsedim. "Evet. Tıpkı annem gibi." *Daha güzel olması dışında.* Saçlarını karıştırdım. "Ama biliyor musun?"

"Ne?"

"İçinizin güzel olması dışınızın güzel olmasından daha önemlidir.

Bunu biliyorsun, değil mi?" Başını salladı.

Noelle de kesinlikle öyleydi.

Babam öldüğünden beri geçen birkaç yıl büyük bir bulanıklıktı. Bunun şoku, annemin hastalığı, kariyer yolumu değiştirmem, sürpriz hamilelik, evlenmem ve baba olmam arasında Noelle Benedict söz konusu olduğunda neler kaybettiğimi tam olarak kavrayamamıştım. Her şey *farklı olsaydı* aramızda neler olabileceğine dair soruları bir kenara bırakmıştım. Şimdiye kadar verdiğim neredeyse her karar, başka seçeneğim olmadığını hissettiğim içindi. Hayatım kendi istek ve ihtiyaçlarım tarafından değil, zorunluluklar tarafından yönetilmişti. Mesele ne istediğim olsaydı, Noelle'i uzun zaman önce seçmiş olur^{dum}.

Bunu fark ettiğim anda çok garip bir şey oldu. Yatak odamda yere baktım ve gözlerime inanamadım. Tüylerim diken diken oldu.

"Baba, sorun ne?" Clancy sordu.

Yerde yatan, Noelle'le yaz boyunca oynadığımız plastik Paskalya yumurtalarından biriydi. Ama Paskalya'ya yakın bile değildi.

Eğildim ve yumurtayı kaldırdım. "Bu nedir, Clancy?"
"Paskalya yumurtam! Onu bulmuşsun! Her yerde onu arıyordum." Elini uzattı.
"Öyle miydin?" Gözlerimi kıstım. "Nereden aldın onu?"
"Dışarıda yerde buldum. İçine bozuk para koyacaktım."
Mor yumurtaya bakarken kalbim hızlandı.
Her şey daha net görünüyordu.

Deli miyim ben?

Bu çılgınca, de ğil mi?

Ama do ğru hissettiriyorsa bu gerçekten delilik midir?

Az önce istedi ğim işareti almıştım.

CHAPTER 21

NOELLE

I STOOD IN Havaalanında onu bekliyordum, neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyordum. Geçmişte Archie'yi görmek için birçok kez kendimi hazırlamıştım ama hiç böyle hissetmemiştim.

Sonunda görüş alanıma girdiğinde kalbim daha hızlı atmaya başladı. Beni gördüğü anda muhteşem yüzü bir gülümsemeye dönüştü. Elimi sallayarak kaldırdım ve heyecanla zıpladım.

"Vay canına," dedi spor çantasını yere bırakırken. Kollarını kocaman açtı ve bana sarıldı, kokusuyla anında sarhoş olurken bedenim onunkinin içinde eridi.

"Burada olmak çok güzel," dedi. Beni bıraktığında gülümsedi. "Şu haline bak. Tanrım, seni özlemişim."

Kalbim göğsümden dışarı fırlamak istedi. Bir şekilde aradan hiç zaman geçmemiş gibi hissedeceğimi, Archie'ye her zaman verdiğim tepkiyi vereceğimi biliyordum. Haklıydım. Ve sıçmıştım. "Burada olduğun için çok mutluyum," dedim. "İlk olarak ne yapmak istersin?"

Çantasını kaldırdı ve omzuna attı. "Bana her şeyi göster; nerede yaşadığını, nerede yemek yemeyi sevdiğini. Dürüst olmak gerekirse, ne yaptığımızın bir önemi yok. Sadece seninle vakit geçirmek ve rahatlamak istiyorum." İçini çekti ve bir elini altın sarısı saçlarından oluşan o güzel yelesinde gezdirdi. "Bu molaya ihtiyacım vardı."

"Tamamdır." Gülümsedim. "Başka bir çanta mı kontrol ettin?"

"Hayır. Zaman kaybetmek istemedim. Her şeyi bavulumla koydum."

Güldüm. "Etkileyici." Ona çıkışı işaret ettim.

Yürürken, "Peki... Buradayken Jason'la tanışabilecek miyim?" diye sordu.

Neyse ki hayır. Bu rahatsız edici olurdu. Ama zamanlama benden yanaydı. "Bu hafta sonu şehir dışına çıkması gerekti. Kızına batıdaki yüksek lisans okullarına bakmak için bir gezi sözü verdi, bu yüzden ironik bir şekilde, biz konuşurken senin geldiğin yere gidiyor."

"Ah. Pekala. Onunla tanışacağımı sanıyordum. Önemli değil."

"Bir dahaki sefere."

"Seni tamamen kendime aldığım için şikayet etmeyeceğim." Göz kırptı.

Önce Archie'nin oteline uğradık, böylece otele giriş yapıp çantasını bırakabilecekti. Sonra ona mükemmel bir New York deneyimi yaşattım. Central Park'ta yürüdük ve Little Italy'de pizza yedik. Bir Broadway gösterisi önermişim ama bir performans izlemektense benimle konuşarak vakit geçirmeyi tercih edeceğini söyledi. Şehri gezdikten sonra Çin Mahallesi'nde geç bir akşam yemeği yedik ve birlikte geçirdiğimiz yazı anımsayıp son on yılı düşünürken restorani hemen hemen kapattık. Clancy'den bahsederken yüzünün gülmesi yumurtalıklarımın patlamasına neden oldu. Archie Remington'ın baba olacağını, hele hele iyi bir baba olacağını hiç hayal etmemiştim. Kendi babası pek iyi bir örnek olmamıştı ama babasının hatalarından ders almış gibi görünüyordu. Kızını ne olmak istiyorsa o olması için cesaretlendirdi.

Archie tam iyi geceler demek üzereyken konuyu açana kadar gecenin büyük bölümünde döllenme planlarım konusunu geçiştirdik.

Binamın dışında dururken, "Yarın *senin* hakkında daha fazla konuşmamız gerekiyor," dedi.

"Tam olarak ne?" Neyi kastettiğini çok iyi bildiğim için sordum.

"Operasyon hindi baster."

Güldüm. "Bundan biraz daha ileri teknoloji."

"Bu gece işleri hafif tutmak istedim ama cidden, bunu yarın konuşalım."

"Tamam..." Zorla gülümsedim.

Archie ile tekrar vakit geçirdikten sonra, donör seçeneklerini birlikte gözden geçirmeyi dört gözle bekliyordum. Archie'nin yardımıyla gerçekten bir karara varabilir ve bu konuda ilerleyebilirdim.

Archie'nin oteli dairemnden sadece birkaç blok ötedeydi, o yüzden oraya yürüyerek gideceğini söylemişti. "Şu anda senden ayrılmak istemiyorum," diye itiraf etti oyalanırken. "Bu hafta sonu çok hızlı geçecek."

Saçlarından bir parça, her zaman kalbimin çarpmasına neden olan şekilde alnının üzerine düştü. Neredeyse yukarı gelmesini ve daha fazla takılmayı teklif edecektim ama sonra vazgeçtim - özellikle de ona karşı duyduğum çekimin her bir parçasının hâlâ burada olduğunu fark ettiğim için. Kendime güvenebileceğimden yüzde yüz emin değildim. Bu gece eski duygulara kapılmışım ve nostaljinin kararlarımı etkilemesine izin vermemek için dikkatli olmam gerekiyordu.

"Yarın ne yapmak istediğine dair bir fikrin var mı?" diye sordum. "Tekrar söylüyorum, takıldığımız sürece benim için fark etmez.

birlikte çıkalım." Sırıttı. "Bugün çok eğlenceliydi."

"Kahvaltı için bir lokantaya gideriz ve şehri biraz daha keşfederiz diye düşünüyordum."

"Kulağa bir plan gibi geliyor." Gözlerimin içine baktı, ifadesi ciddileşti. "O zaman sana yemek hazırladıktan sonra senin evine gidip konuşmalıyız."

"Benim için yemek yapmak zorunda değilsin."

"Yaparım. En azından buradayken bir kez. İnternetten araştırdığım bir gurme marketi var. Buradan çok uzakta değil. Oraya gitmemiz gerekecek."

Archie'yle yollarımız ayrıldıktan sonra, o gece yatakta rahatlamakta zorlandım. Sadece yarının gelmesini ve onu tekrar görebilmeyi istedim.

Ertesi gün, en sevdiğim yağlı kaşıklardan birinde waffle ve pastırmalı bir kahvaltıdan sonra, Archie ve ben şehirde dolaştık, öğleden sonra kahve içtik ve bana bahsettiği gurme pazarına gittik.

Archie bana ne istersem yapmak için ısrar etti. Ben yengeç keki ve kabak kızartması seçtim. Bu kombinasyonu nereden bulduğumdan emin değilim ama kulağa hoş geliyordu ve Archie de bunu kesinlikle yerine getirdi. Ev yapımı tartar soslu yengeç kekleri ölmek üzereydi ve kabak kızartması mükemmel bir şekilde kırılaştırılmıştı.

Yemekten sonra şarap kadehlerimizi alıp kanepeme geçtik. Yanıma oturdu ve bütün gün boyunca ilk kez ruh halimde bir değişiklik olduğunu hissettim.

Archie şarabını bıraktı ve avuçlarını pantolonuna sürttü. "Bana bebek planlarınızdan bahsettiğinizde kararınızı irdeliyormuşum gibi bir izlenim verdiğimi hissediyorum..."

"Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüş gibi görünüyordunuz."

Başını salladı. "Senin yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Ama ebeveyn olmanın nasıl bir şey olduğunu *biliyorum*. Bu çok büyük bir sorumluluk ama aynı zamanda çok da keyifli bir deneyim - eğer istediğin bir şeyse, kaçırmayı asla istemem. Bu yüzden, tabii ki, başka bir seçenek yoksa, bilimin sunduğu olanaklardan kesinlikle yararlanmalısınız." Tereddüt etti. "Ama bu konuda bir ortağa sahip olma seçeneği varsa, bunu hak ediyorsun. Birinin arkasını kollamasını hak ediyorsun. Her ne kadar Mariah ile ilişkim hâlâ devam eden bir çalışma olsa da, birbirimize sahip olduğumuz için ebeveynlik çok daha kolay."

Başımı salladım. Beni kaybediyordu. Bu teoride güzeldi ama her zaman gerçekçi değildi. "Jason'la bunun bir seçenek olmadığını zaten açıkladım." İçimi çektim. "Ve evet, tamam, içten içe fikrini değiştirip bunun bir parçası olmaya karar vermesini umsam da kararına saygı duyuyorum."

Archie gözlerimin içine baktı. "Kendini sonsuza dek onunla birlikte mi görüyorsun?"

Duvarlar üzerime kapanıyormuş gibi hissettim. "Bilmiyorum. Ama işin güzelliği de burada. Bu kararı vermek için bilmeme gerek yok."

Archie öylece bana baktı, ağzı bir şey söyleyip söylemeyeceğine karar verir gibi açılıp kapanıyordu. Alnımda terler oluştu. Beni bundan vazgeçirmeye çalışacağından endişeleniyordum.

Boğazımı temizledim. "Kriyobank sitesine giriş yapmamı mı istedin? Donörlere bakmama yardım edeceğini, bana fikrini söyleyeceğini söylemiştin."

Archie önerimi görmezden geldi. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Evet..."

Önce kanepeye, sonra da bana baktı. "Seni incittim mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana bu soruyu hiç sormadım. Ve şimdiye kadar yaptığım ya da *yapmadığım* herhangi bir şeyin seni incitip incitmediğini bilmek istiyorum."

Yutkundum. Buna nasıl dürüstçe cevap verebilirdim? "Senin tarafından incitildiğimi hissettiğim zamanlar oldu, evet. Yine de niyetinin beni incitmek olduğunu hiç sanmıyorum."

Gözlerini hızla kırıştırdı. "Ne zaman?"

Boğazımın düğümlendiğini hissederek, bunu itiraf etmek istemedim. Ama yalan da söylemek istemiyordum. Archie onu unutmak için ne kadar uğraştığını bilmiyordu. "Baban öldükten sonraki yaz seni ziyarete geldiğimde bana adada başladığımız şeyi devam ettirmememiz gerektiğini söylemiştin. O zamanlar sana karşı güçlü duygular besliyordum ama bunu hiç itiraf etmemiştim. O zaman sana söylemedim çünkü çok şey yaşıyordun."

Bakışları kışkırtıcıydı. "Bana karşı hislerin olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Elbette biliyordum." Durakladı. "Ama seni neden uzaklaştırdığımı biliyor musun, Noelle?"

Başımı salladım.

"Seni de yanımda götürmeme imkan yoktu. Zor bir dönemdi. Annemin yanında olmam gerekiyordu. I

çok uzun bir süre bu durumda sıkışıp kaldığımı biliyordum. Çok fazla seçeneğim yoktu. Ama *seni* geride tutmamayı seçebilirdim. Ben de bu kararı verdim - sana karşı bir şey hissetmediğim için değil, seni aşağı çekemeyecek kadar çok önemseydiğim için." Bir an gözlerini kapattı. "Seni asla incitmek istemedim."

Oda sallanıyormuş gibi hissettim.

Ben bir şey söylemeyince devam etti. "Zaman hiçbir zaman bizim tarafımızda olmadı. Geçmiş değişirmek için artık çok geç olduğunu biliyorum. Şu anda biriyle birlikte olmasaydın bile, yine de senin için doğru erkek olacağımı sanmıyorum. Ve sana asla tutamayacağım bir söz vermezdim."

Başım döndü. "Bununla nereye varmak istediğinden emin değilim..."

"Birbirimizin hayatında nereye oturduğumuzu anlamak benim için hep zor olmuştur. Sen benim arkadaşımsın ama çok daha fazlasısın." Şarabına uzandı ve sanki devam etmek için gerçekten ihtiyacı varmış gibi uzun bir yudum aldı. "Senin için her şeyin en iyisini istiyorum. Ve sen de sana değer veren biriyle bir hayat kurmalısın. Sana saygı duyan biriyle. Senin ne kadar harika biri olduğunu bilen biriyle. Ve Tanrı korusun, sana bir şey olursa senin ve çocuğunun arkasını kollayacak biriyle. Sen ve benim büyük ailelerimiz yok..."

Şimdi *gerçekten* kafam karışmıştı. "Ne diyorsun Archie?"

"Bunu tek başına yapabiliyor olman, *yapmak zorunda olduğun* anlamına gelmiyor. Tamamen yabancı birinden bebek sahibi olman gerektiğini düşünmüyorum." Oda sessizliğe gömüldü. "Bence benimle bir bebek yapmalısın."

Ne? Ağzım açık kaldı. Şok o kadar derindi ki cümle kurmakta zorlandım. "Seninle..."

"Evet." Gözleri benimkileri yaktı. "Ve sen aklımı kaçırdığımı düşünmeden önce, bana planlarını anlattığın andan beri bunu düşünüyordum. Ne yaptığımı biliyorum Noelle. Hiçbir şeyde iyi değildim, şey dışında..."

Kızım doğmadan önce belki yemek pişiriyor ve resim yapıyordum. Babama göre boktan bir evlat, Mariah'ya göre boktan bir koca olabilirim ama bence çok iyi bir babayım. Bir çocuğum daha olsa hiç fena olmazdı. Dahası, seninle bir çocuk sahibi olmayı, bu deneyimi seninle paylaşmayı çok isterim." Durakladı. "Senin istediğin kadar ilgili ya da ilgisiz olabilirim."

Başımı salladım. "Özür dilerim. Sadece kafam karıştı. Bunun lojistik olarak nasıl yürüyebileceğini düşündüğünü bile anlamıyorum. Olmaması için o kadar çok neden var ki."

"Aslında aklıma bir tane bile gelmiyor." Başını iki yana salladı. "Tek bir tane bile yok."

Gözlerindeki tutku hissediliyordu. Kendinden çok emin ve kararlı görünüyordu. *Çıldır mıydı?* "Bu nasıl olabilir ki?" diye sordum. "Burada beklentilerin nedir?"

"Sperm örneği verirdim. Bilirsiniz, tıpkı donörünüzün yapacağı gibi." Archie avuçlarını uzatırken yüzü kızardı. "Açıklığa kavuşturmalıydım... Bunu eski usul yapmamızı ima etmiyordum. Erkek arkadaşının bunu kabul etmeyeceğini tahmin ediyorum."

"Ama sen Kaliforniya'da yaşıyorsun..." "İstiyorum."

Ona öylece baktım, ne yapacağımı bilemiyordum.

"İşte önerim." Archie duruşunu düzeltti. "Bugünlerde işinizin çoğunu internet üzerinden yaptığınızı söylemiştiniz - metin yazarlığı ve dijital editörlük?"

"Hı-hı," dedim boş gözlerle duvara bakarak.

"Bunu her yerde yapabilir misin? Sana izin verirler miydi?"

Hâlâ sersemlemiş bir halde mırıldandım: "Muhtemelen. Bilmiyorum."

Belki."

"Bir süreliğine Cali'ye gelsen nasıl olur? Sadece geçici olarak. Orada bir doğurganlık doktoru bulur, bunu gerçekleştirmeye çalışırız. Ondan sonra ne istersen olur. New York'a geri dönebilirsin ya da-"

"Bunu bir iş anlaşması gibi anlatıyorsun." Sonunda ona tekrar baktım.

"Ne olmasını istiyorsanız o olabilir."

Ayağa kalktım ve bir dakika volta attım. Bunu enine boyuna düşünmemiştii. "Diyelim ki böyle bir şey oldu." Yüzümü ona döndüm. "Bebeğine hamile kaldım. Çocuğunuzdan ayrı yaşamak istemezsiniz. Seni tanıyorum. Bu benim yer değıştirmem anlamına gelir. Buna hazır mıyım bilmiyorum. Burada bir erkek arkadaşım olduğundan bahsetmiyorum bile." Volta atmaya devam ettim. "Yani bu iş yürümez Archie. Gerçekten minnettarım ama-"

Archie ayağa kalktı ve hareket etmemi engellemek için ellerini omuzlarıma koydu. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. "Bana bak," dedi çenemi gözleriyle buluşacak şekilde kaldırırken. "Sana söz veriyorum Noelle, yaşamak istemediğın bir yerde yaşamak için sana asla baskı yapmayacağım. İhtiyacın olan yasal belgeleri hazırlayabiliriz. Eğer New York'a geri dönmeye karar verirsen, sorun olmaz. Ben anlaşırim. Birincil bakıcı sen olacaksın. Bu *senin* çocuğın olacak. Ama en azından ben uzakta yaşasam bile o babasını tanır."

Bir kez daha gözlerindeki yoğunluğu fark ettim. Archie çok ciddiyydi. Aman Tanrım. *Çok ciddiyydi.* Bu beni çok korkuttu. Bir adım geri çekildim. "Her ne kadar basitleştirmeye çalışsan da bu kulağa çok karmaşık geliyor. Bunu neden yapmak istediğınızı anlayamıyorum."

"Senden neden bir çocuk sahibi olmak istediğimi hayal bile edemiyor musun? Noelle, sen benim hayatımın çok önemli bir parçasısın. Neden bunu senin için yapmak istemeyeyim *ki?*"

Göğsümü yumruklayan duygular çok fazlaydı. Bu ters köşeyi yaptığı için onu hem seviyor hem de ondan nefret ediyordum. Başımı iki yana salladım. "Üzgünüm, Archie. Seni bu konuda ikna edemem. Tanrı aşkına, daha yeni boşandın. Daha kesinleşmedi bile. Dünyadaki tek seçeneğim sen olsan bile, bunu sana yapamam. Bu hiç adil değıl. Lütfen tepkimden alınma. Teklifini takdir ediyorum. Ama ben... yapamam."

Her şeyin ötesinde, bu adamın bebeğine sahip olmak, üstesinden gelmek için çok çalıştığım eski duygularımı yeniden canlandıracaktı.

"Tamam." Archie ayaklarına baktı. "Fikrini değiştirirsen teklifim hâlâ geçerli. Ama tereddütlerini anlıyorum ve kararına saygı duyuyorum." Başını salladı. "Gücenmek yok, tamam mı?"

Ona doğru birkaç adım attım. "Bunu benim için yapmak istemeni asla unutmayacağım."

Elini yüzüne sürmeden önce yüzünde melankolik bir ifade belirdi. Ya teklif ettiğine pişman olmuştu ya da cevabım onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

İçim içimi yiyordu. Ruhumun derinliklerinde, Archie Remington'ın bebeğine sahip olmaktan başka bir şey istemiyordum. Ama *her şeyi Archie'yle yapmak* istiyordum. Ruhumun o mantıksız parçası, benim için üzüldüğü için beni hamile bırakmasını istemiyordu. Beni sevmesini istiyordu. Durum böyle olmasaydı, onun bebeğini doğurmak beni öldürürdü. Çünkü bu sadece *onu* daha çok sevmemi sağlayacaktı.

- - -

Archie Kaliforniya'ya döndükten iki hafta sonra, hâlâ onun teklifiyle ilgili düşünceler beni tüketiyordu. Archie'nin teklifini onun önünde geri çevirmiştim ama aklımda canlı ve iyi bir şekilde duruyordu, benimle alay ediyor ve bana işkence ediyordu.

Yağmurlu bir Çarşamba günü öğleden sonra, posta ile sipariş edilen gelinler hakkında hazırlayacağım bir haber için kayıtları incelemem gerekiyordu ama konsantre olamadım.

New York seyahatinin bu şekilde sona ermesine üzülmüştüm. O Cumartesi akşamından sonra Archie'nin kalışının geri kalanının havası değişmişti. Daha önce değerli zamanını benimle harcamak istemediğini söyledikten sonra, ertesi gün bir Broadway gösterisine gitmemizi önermişti. Sanırım ikimizin de havadaki gerginlikten uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

O Pazartesi sabahı havaalanında ona sarılıp veda

ettiğimde, içimde kalan pişmanlık beni neredeyse felç ediyordu. Ben

Duygularımı ifade etme yeteneğinden yoksundum ama ona duyduğum minnettarlığın üstesinden gelmişim ve gitmesine izin vermek istemiyordum.

O zamandan beri, kriyobank veri tabanındaki her donör seçeneğini tekrar gözden geçirerek çelişkide kaldım. Hiçbiri doğru gelmiyordu. Belki de bunun benim için gerçekleşmeyeceğini düşünmeye başlamıştım. Kurşunu ısıramazdım. Beklemeye devam ettim, *bir* rahatlık hissi. Aşk. Heyecan. O *doğru* hissi.

Archie'nin teklifi ne kadar şok edici olsa da, lojistiğin ötesinde, bunu kabul etmenin nasıl bir şey olabileceğini hayal bile edememiştim. Bir saniye bile gözümde canlandırmama izin vermiyordum çünkü bunun onu düşünecek kadar istememe neden olmasından korkuyordum.

Yine de nedense o yağmurlu Çarşamba öğleden sonrasında, masamda oturmuş şehrin işlek caddesine bakarken, yağmur damlaları pencereye vururken, gözlerimi kapattım ve Archie'den bir bebek sahibi olmanın nasıl bir şey olacağını gözümde canlandırdım.

Sadece bu seferlik.

Kendimi hamile gördüm, karnıma masaj yapıyordum. Archie'nin sırtımı ovduğunu gördüm.

Archie'nin doğum sırasında elimi tuttuğunu gördüm.

Archie'nin badem şeklindeki gözleri ve güneşten öpülmüş saçlarıyla bebeğimizin nasıl görüneceğini hayal ettiğimi gördüm.

Archie'ye kalbimle güvenmemiş olabilirdim ama *ona* bir insan, bir baba, bir arkadaş olarak güvenmişim. Beni asla terk etmeyecek biri olarak.

Archie'nin teklifini kabul etmek korkutucu geldi. Ama kendimi bu işe kaptırdığımda, şu ana kadar bana *doğru* gelen tek senaryo buydu.

Ondan sonra başka bir şey hayal edemedim.

Birkaç gece sonra akşam yemeğinde erkek arkadaşına "Seninle bir şey konuşmam lazım," dedim. Kalbim çarpıyordu ve avuçlarım terlemişti; artık kendimi tutamıyordum.

Jason çatalını bir kenara bıraktı. "İyi misin?"

"Üzerimde bir yük var. Sana söylememin zamanı geldi."

Alnı kırıştı. "Konuş benimle."

Sonraki birkaç dakika boyunca Archie'nin teklifinden anonim bir donör kullanma konusundaki şüphelerime kadar her şeyi itiraf ettim.

Soğukkanlı ve kendinden emin erkek arkadaşım muhtemelen hayatında ilk kez gerçek bir endişe ifadesi gösterdi. Archie'nin ziyareti hakkında her şeyi bilmesine rağmen, Archie bombayı patlattığında benim gibi o da bunun olacağını tahmin edememişti.

"Sana karşı dürüst olacağım, Noelle. Bunu hazmetmek benim için senin bir yabancından sperm almandan daha zor olurdu."

"Biliyorum. Neden böyle hissettiğini kesinlikle anlayabiliyorum."

Jason düşünceli bir ifadeyle alt dudağını kemirdi. "Aynı zamanda, gerçekten istediğin buysa seni vicdanen durduramam. Sana çok değer veriyorum. Ve aramızdaki ilişkinin nereye gideceğini görmeye devam etmek isterim. Sana kendim veremeyeceğim bir şeyden seni alıkoymaya hakkım yok."

Sözlerinin içime işlemesine izin verdim. *Yapamayacağından* değil. İstemediği içindi. Bağlanmak istemiyordu. İşte tam da bu yüzden onun bu konuda karar verici faktör olmasına izin veremezdim. Önce ona bir açıklama borçlu olsam bile, *benim* için en iyi olanı yapmalıyım.

"Yani Archie'nin teklifini kabul etmeye karar verirsem bunu kabul edecek misin?" Cevabına hazırlanırken vücudum kaskatı kesildi.

Elime uzandı. "Yapardım." Tereddüt etti. "Bu adamla başka bir şey olmayacağına dair bana söz verdiğin sürece."

"Yok." Yutkundum.

Elbette bu bir yalandı. Çünkü Archie'nin tüm iyi niyetine rağmen, tek taraflı da olsa, kalbimde onun için her *zaman daha fazlası olacaktı*.

O gece Jason gittikten sonra telefonu elime aldım, Archie'yi aradım ve bir daha arkama bakmadım.

CHAPTER 22

ARCHIE

EVEN AS I Noelle'i annemin evine almak için kapıyı açtığımda pek de gerçekmiş gibi gelmedi.

"İşte burası, bir süreliğine yeni evin," dedim ona.

Noelle dün gece Kaliforniya'ya varmıştı. Onu havaalanından aldıktan sonra daireme getirdim ve geç bir akşam yemeği pişirdim. Sabahlara kadar konuştuk; diğer şeylerin yanı sıra randevuların üzerinden geçtik. Ben Clancy'de uyurken onun benim odamda kalması için ısrar ettim.

Bu sabah, burada kaldığı süre boyunca kalacağı evi ilk kez görüyordu.

Annemin evini hâlâ satmamış olmam işe yaramıştı. Şu anda, tüm eski eşyaları için bir çöplüktü. Ne yazık ki Noelle yalnız yaşamayacaktı. Annemin arkadaşı Roz'un burada ücretsiz olarak kalmasına izin veriyordum. Roz yıllar boyunca annem konusunda bana çok yardımcı olmuştu. Ev sahibi kısa süre önce kiraladığı evi sattığında, ben evi satana kadar burada kalabileceğini söylemiştim. Ama şu anda evde olmadığına seviniyordum, böylece Noelle'e evi huzur içinde gösterebilecektim.

Noelle etrafına bakındı. "Vay canına... tamam." "Hâlâ oldukça dağınık."

"Karakteri var." Bana döndü ve gülümsedi. "Bu mükemmel. Gerçekten. Gerçek bir ev gibi hissettiriyor, anlıyor musun?"

Babam öldükten sonra annemle birlikte eski evimizi satıp küçülmüş ve biraz eski olan bu eve taşınmıştık. Burada çok ağır anılar vardı,

Okul ve iş arasında denge kurarken ona bakmak için mücadele ettiğim onca zaman. Noelle'in canlı ruhunun bir süreliğine burayı aydınlatması beni mutlu etti. Teklifimle ilgili fikrini değiştirdiğine hâlâ inanamıyordum ama beni arayıp fikrini değiştirdiğini söylediği andan itibaren -yaklaşık bir ay önce- yatak odasını hazırlamaya başladım.

Koridorun aşağısını işaret ettim. "Size odanızı göstereyim."

Annemin eski odasına yeni yatak takımları koymuş ve odayı güzelleştirmiştim.

Noelle kapıdan içeri adımını atarken çantalarından birini düşürdü. "Aman Tanrım, Archie. Burası çok güzel."

"Hevesli küçük bir kızdan biraz yardım almış olabilirim. Mor yatak örtüsünü seçmek hoşuna gitti."

"Bu çok tatlı." Elini yumuşak yorganın üzerinde gezdirdi. "Clancy'ye benim hakkımda ne söyledin?"

"Sadece bir süre burada yaşayacağınızı ve size kalacak bir yer vereceğimi söyledim. Eski bir arkadaşım olduğunu biliyor ve sizinle tanışacağı için heyecanlı. Belli ki ilk kez bebekken tanıştığımızı hatırlamıyor."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum." Yüz ifadesi değişti. "Mariah'ya ne söyledin?"

Ona gerçeği söylemediğimden emindim. Bunu mümkün olduğunca uzun süre erteleyecektim. Mariah'yla aramız şu anda iyiydi ve mecbur kalmadıkça işleri bozmak istemiyordum. Boşanmamız yeni sonuçlanmıştı. İkimiz de hiçbir şeye itiraz etmediğimiz için oldukça hızlı bir süreç olmuştu.

"Mariah buraya taşındığını biliyor ama ona planlarımızdan bahsetmedim, eğer kastettiğin buysa. Ama eninde sonunda söyleyeceğim."

Noelle irkildi. "Nasıl tepki verecek?"

"Bu konuda mutlu olacağını sanmıyorum ve bu yüzden ona henüz söylemek istemiyorum. Bu benim kararımı değiştirmeyecek ve bu negatif enerjinin üzerimize çökmesini istemiyorum."

Noelle başını salladı, gergin görünüyordu. Şimdi burada olduğuna göre şüpheleri olup olmadığını merak ediyordum ve bu daha da

Gerçek. Zaman da kaybetmiyorduk çünkü yarın doğurganlık uzmanıyla ilk randevumuz vardı. Noelle dün yumurtalıklarını uyarmak için tetikleyici iğnesini vurulmuştu ve ikimiz de IUI öncesi testlerden geçmiştik. Başlangıçta New York'ta, buradaki yeni doktorla iletişim halinde olan bir doktorla çalışmıştı.

"Neden şimdilik eşyalarını bırakıp biraz dışarı çıkmıyoruz? Sana mahalleyi gezdireyim. Yürüme mesafesinde birkaç mağaza ve restoran var."

Kız neşelendi. "Bunu çok isterim."

Günün geri kalanı oldukça sakin geçti. Noelle ve ben denemek istediğim bir vegan restoranda öğle yemeği yedik. İkimiz de vegan değildik ama buranın menüsünde harika vejetaryen kaseler vardı. Ayrıca bazı mağazalara göz attık ve gün batımına kadar dışarıda kaldık. En son New York'ta birlikte olduğumuzdan beri bu kadar eğlenmemiştim. Onun bulaşıcı kahkahasını dinleyebildiğim sürece ne yaptığımızın bir önemi yoktu. Ama gerçeklikle bağımı koparmamaya çalıştım, sürekli kendime onun biriyle ilişkisi olduğunu hatırlattım.

Daireye döndüğümüzde Roz hâlâ evde değildi, bu alışılmadık bir durumdu. Ama yine de mahremiyete minnettardım çünkü kulaklarımızı çınlatacağını biliyordum.

Noelle'i yeni odasına kadar takip ettim ve duvara onun için özel olarak astığım bir şeyi fark ettiğini görünce gülümsedim. Odayı ilk gördüğünde bunu fark etmemişti.

Noelle işaret etti. "Aman Tanrım. Şu resim. Bu..."

"Gerçekten de öyle." Gülümsedim.

"Bunu nasıl aldın?"

Noelle ve ben Whaite's Island'ı en son ziyaret ettiğimizde, Ana Cadde'de yerel bir sanat simsarının yaptığı bu tabloya hayran kalmıştı. Köşesinde istiridye kulübesi olan bir sahil manzarasıydı, dünyadaki en sevdiğimiz yerlerden birinin basit ama mükemmel bir tasviriydi. Bunu not etmiş ve Kaliforniya'ya döndükten sonra galeriyi aramıştım. Onu buraya getirtmişim ama sonra hayat

delirmişti ve bunca yıldır bunu ona verme fırsatım olmamıştı. Ama şu andan daha iyi bir zaman olmadığına inanmak zorundaydım.

"Oraya son gidişimizden hemen sonra aldım. Sana vermek için doğru zamanı kolluyordum."

"Ne yani, kırkinci doğum günümü falan mı bekliyordun?"
Gülümseyerek omuz silkdim.

"Bayıldım," dedi. "Teşekkür ederim. Bunun için. Ve her şey için."

Bana teşekkür etmesine gerek yoktu, gerçi bunu defalarca yapmıştı.

"Yarın saat kaçta doktorda olmamız gerekiyor?" Ben sordum.

"Sabah 11." Yatağın üzerine oturdu. "Herhangi bir sorun yaşayacağını düşünüyor musun? Bilirsin işte..."

Neden bahsettiğini anlamam bir saniye sürdü. "Sanırım şifreli konuşmanın ötesine geçtik, Noelle." Karşısına oturdum. "Yani mastürbasyon yaparken sorun yaşar mıyım?"

"Evet. Çok fazla baskı olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Ne yazık ki benim için değil." Güldüm. "Ben artık son zamanlarda elime oldukça alıştı. Ve kırk sekiz saat boyunca perhiz yapıyorum, bu yüzden... doyurucu olacak."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu mu tavsiye ettiler?"

"Evet." Kıkırdadım. "Önemli bir şey değil. Şimdiye kadar hayatta kaldım."

İçimi çektim. "Yine de öyle bir bakışın var." "Ne bakışı?" Güldü.

"Sanki bana başka bir şey sormak istiyorsun."

"Beni ilgilendirmez ama ayrıldığınızdan beri biriyle birlikte olup olmadığınızı merak ediyorum."

Gözlerim büyüdü. "Seks yapıp yapmadığımı mı soruyorsun?" Başını salladı.

"Evet," diye itiraf ettim. "Bir kişiyle."

Noelle sessiz kaldı ve ben de bunu detaylandırmak için bir işaret olarak aldım.

"Restoranımızın yatırımcılarından biri. Londra'da yaşıyor. Bir keresinde bir haftalığına şehre gelmişti. O sırada ikimiz de bir ayrılığın ortasındaydık. Bu Mariah'nın Andy ile birlikte olmasından sonraydı tabii. Her neyse, kendi durumlarımız üzerine bağ kurduk ve birkaç içkiden sonra kendimi onun otelinde buldum. Şehirde olduğu bir hafta boyunca devam etti. Sonra geri döndü." Başımı salladım. "Bir iş ortağıyla ilişkiye girmek aptalca bir karardı. Sadece seksti, tabii ki korumalı. O zamandan beri onu görmedim."

"Adı neydi?" "Andrea."

"Meraklı olduğum için özür dilerim.

Sadece merak ettim." "Bana istediğin her şeyi sorabilirsin." "Tamam..."

Sersemlemişti.

"Yarını mı düşünüyorsun?" Ben sordum. "Evet."

Güven verici bir gülümseme sundum. "Her şey iyi olacak. Merak etme."

Yarın gösteri zamanıydı. Sadece ilk spermimi vermekle kalmayacak, kısa bir süre sonra bir kateter yardımıyla Noelle'e aktarılacaktı.

"Bunu tek başıma yapmak zorunda olmadığım için çok mutluyum," dedi. Göz kırptım. "Bu işte birlikteyiz."

- - -

Tıp binasının dışında durduğumuzda serin bir sabahtı, ikimiz de içeri girmeden önce tereddüt ediyor gibiydik. Yapmak üzere olduğumuz şeyin büyüklüğü kafamızda oturmaya başlamış olmalıydı.

Elimi onunkine uzattım. "İyi misin?"

O aldı. "Biraz gerginim. Bundan tam olarak geri dönemeyiz, biliyor musun?"

Başımı salladım. Neden daha gergin olmadığımı anlayamıyordum. Ama bu doğru hissettiriyordu ve bu değişmemişti. Ben

Her şeyden çok onun için endişeliydim, pişman olabilirdi. Her halükarda, DNA'mı sunmanın yanı sıra tüm bu olaylardaki rolümün onu rahat hissettirmek olduğunu hissettim.

Elini sıktım. "İstediğin bu, değil mi?" "Evet," diye cevap verdi hemen.

"Kararımdan pişmanlık duyan hiçbir yanımda yok, Noelle. Bunu bilmeni istiyorum. Ayrıca ne kadar heyecanlı olduğumu da bilmeni istiyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Gülümsedim.

"Sanırım bunu söylediğini duymaya ihtiyacım vardı." "Biliyorum."

Gülümsedi ve bu gülümseme gözlerine kadar ulaştı.

Elini bırakmadan önce tekrar sıktım. "Hadi yapalım şunu," diyerek döner kapıya doğru ilerledim.

Check-in işleminden sonra kısa bir bekleme oldu ve ardından muayene odalarından birine alındık. Bir hemşire depozito görevimle ilgili kuralları açıkladı. Biz ayrıldıktan sonra sperm örneğini yıkamak ve işlemek için biraz zaman alacaklardı ve birkaç saat sonra Noelle'in IUI prosedürü için geri dönecektik.

"Bilin diye söylüyorum..." dedi hemşire. "Sizinle birlikte odaya girmesine izin veriliyor, ancak kontaminasyon endişeleri nedeniyle temasa izin verilmiyor."

Noelle'e baktım ve sırtıttım. "Vay be. Ben de buna güveniyordum."

Kızardı. Şaka yapıyor olabilirdim ama hayal gücüm Noelle'in bunu doğal yoldan yapmaya karar vermesi ya da o odada bana *yardım* etmesi gibi düşüncelerle çılgına dönmüştü. Bunun bir fantezi olduğunu bilsem de sadece düşünmek bile beni sertleştiriyordu.

"İçeri girmeyeceğim. Biz birlikte değiliz," dedi Noelle hemşireye. "Biz arkadaşız."

Hayatımızın hikayesi.

"Oh, anlıyorum." Hemşire gülümsedi. "Ne güzel. Tamam."

Bana bir fincan uzattı ve beni odaya götürdü, orada işi yapmam için yalnız bırakıldım.

Bazı dergiler, eski bir TV/DVD oynatıcı kombinasyonu - hâlâ bunları yapıyorlardı- ve bazı filmler vardı. Yine de "aksesuarlara" dokunmayı düşünmek beni ürkütüyordu. Üzerlerinde kurumuş sperm kalıntıları olmalıydı. Hem *de bir sürü*. Telefonum da vardı ve istediğim porno türünü seçebilirdim.

Vinil sandalyenin koluna beyaz bir havlu asılmıştı. Ama ben ayakta durmayı tercih ettim, çünkü bu fincana daha iyi bir açı sağlıyordu. Kot pantolonumu indirdim ve kendimi boşaltmaya başlarken derin bir nefes aldım. Gözlerimi kapatarak başımı arkaya eğdim ve zihnimin oraya, son zamanlarda hep istediği o yere gitmesine izin verdim. Noelle'e. Ve hayal gücümünden başka hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. Onu dizlerinin üzerinde, güzel, geniş gözleriyle bana bakarken hayal ettim, sikimi ağzına alırken o kadar istekliydi ki. Yıllar önce duşta hatırladığım şey buydu - tek fark, fantezimdeki kadın şimdiki Noelle'di. Bir zamanlar tanıdığım kızıdan bile daha kıvrımlı, daha güzeldi.

Dolgun dudaklarının penisimi nasıl sardığını, dilinin ıslaklığını, beni boğazına götürürken nasıl nefes aldığını çok iyi hatırlıyordum. Hepsini dün gibi hatırlıyordum. Bir dakikadan kısa bir süre içinde hızlı ve sert bir şekilde boşalarak bardağı doldurdum.

Kendimi toparlayıp kapağı kapattıktan sonra kapıyı açtım ve hemşireyi aramaya koyuldum.

"Speedy Gonzalez," diye şaka yaptı. "O benim." Omuz silktim.

"Bekleme odasına gidebilirsiniz ya da kahve falan alıp doksan dakika sonra geri gelebilirsiniz. Numunenizin işlenmesi en az bu kadar sürecektir. Sadece çok uzağa gitmeyin."

Ona teşekkür ettim ve Noelle'i dergi okurken bulduğum bekleme odasına geri döndüm. Kafasını kaldırdı ve yaklaştığını gördü. Ona kocaman, sevimsiz bir sırıtış attım.

ve iki başparmak yukarı. Gülmeye başladı. Etrafında oturan birkaç kadın da gülmekten kırıldı. Anlaşmayı biliyorlardı.

"Gidip bir buçuk saat sonra gelebileceğimizi söyledi."

Sonunda köşedeki bir yerde yemek yedik. İkimiz de bu sabah tüm o beklentiyle fazla bir şey yememiştik, bu yüzden midelerimize bir şeyler girmesi iyi oldu. Muhtemelen birlikte sıradan bir yemek yiyen iki kişi gibi görünüyorduk. O brunch mekânındaki insanlar, hayatımızın en önemli günlerinden birinin ortasında zaman öldürdüğümüzü bilmiyorlardı.

Doktorun muayenehanesine döndüğümüzde Noelle'i işlem için hemen içeri aldılar. Geride kalmak beni kahretti ama beni içeri davet etmemişti ve buna saygı duymak zorundaydım. Sanırım döllerimin vajinasına girmesini dört gözle beklediğimi itiraf etmek biraz garip olurdu.

Orada oturmuş, boş gözlerle televizyona bakıyordum ama tek düşünebildiğim Noelle'di, orada onun elini tutuyor olmalıydım.

Hemşirenin bekleme odasına gelmesi çok uzun sürmedi. "İşlem tamamlandı ama çıkmadan önce on dakika kadar uzanması gerekiyor. Noelle onunla birlikte beklemenizi istiyor."

Oturduğum yerden kalktım ve hemşireyi odaya kadar takip ettim.

İçeri girdiğimde Noelle giyinmiş ve masanın üzerinde yatıyordu. Bana dönüp gülümsediğinde dünyada her şeyin yolunda olduğunu hissettim.

"İşe başladık mı?" Hemşire gittikten sonra sordum. Kıkırdadı. "Sanırım göreceğiz."

Oturdum. "Acıdı mı?"

Başını iki yana salladı. "Biraz sıkışma ve kramp vardı ama çok kötü bir şey değildi."

"İkimizin arasında daha kolay bir işim olduğuna eminim."

"Hemşire ne kadar hızlı bitirdiğini söyledi." Güldüğünde omuzları titriyordu.

"Ne diyebilirim ki? Görevi anladım." Göz kırptım. "Yıllardır bu an için pratik yapıyorum."

Güzel gözleri sevinçle parlıyordu, şu anda hissettiğim sevincin aynısı. Bunu başka biriyle yapmayı hayal bile edemezdim. Bu deneyimi Noelle ile paylaşmak, onun benim olmasından sonraki en iyi şeydi. Spermлерimin şu anda onun içinde olduğu düşüncesinin beni tahrik ettiğinden bahsetmiyorum bile.

CHAPTER 23

NOELLE

ONCE THE LYING-DOWN dönem bittiğinde Archie ve ben doktorun ofisinden ayrılabilirdik.

Otoparktan arabasına doğru yürürken "Günün geri kalanında ağırdan alman gerekiyor mu?" diye sordu.

"Hayır. Sadece sıkı egzersiz yapamıyorum."

Benim için arabanın kapısını açtı. "Yani bungee jumping söz konusu değil mi?"

"Muhtemelen."

"İşte planım suya düştü." Etrafından dolaştı ve sürücü tarafına bindi. "Buraya bir daha ne zaman geleceğiz?"

"İki hafta."

"O zamandan önce evde test yapmayı düşünüyor musun?"

Başımı salladım. "Bana verdikleri hormonlar nedeniyle yanlış pozitif sonuçların yaygın olduğunu söylediler. Boş yere umutlanmak istemiyorum, bu yüzden gerçek kan testini bekleyeceğim."

"Evet, yanlış pozitif çıkması berbat olurdu." Hâlâ arabayı çalıştırmamıştı. "Öğleden sonrası için planın var mı?"

"Hayır, aslında. Ben de eve dönüp bazı eşyaları düzenleyecektim."

"Neden bunu unutmuyorsun? Bugün çok güzel bir gün. Bütün gün izin aldım. Birinci raundu atlatmamızı kutlamalıyız."

Kemerimi bağlayarak koltuğa doğru gevşedim. "Her şeye varım, elbette."

Archie beni Fontaine's adlı restoranına götürmeden önce kasabayı biraz daha gezdirdi. Fontaine Nora'nın kızlık soyadıydı ve onun adını vermesine bayıldım. Archie'nin birlikte çalıştığı bazı insanlarla tanışmak da güzeldi. İş arkadaşlarından aldığı bazı bakışlara ve dürtmelere bakılırsa, benim hakkımda yanlış bir sonuca varmış olmaları muhtemel görünüyordu.

Sonra Archie beni sevdiği bir dondurmacıya götürmek için ısrar etti.

Oraya giderken telefonu çaldı. Konuşmanın onun tarafından Mariah olduğunu söyleyebilirim.

"Her şey yolunda mı?" Telefonu kapattığımda sordum.

"Hastane Mariah'ya bu gece fazladan bir vardiya alıp alamayacağını sordu. O gün izinli olduğumu biliyordu ve benden Clancy'yi almamı istedi." Kaşlarını çatı. "Özür dilerim. Şimdi oraya gitmeliyim ki o da gidebilsin. Dondurmayı ertelemek zorunda kalacağız."

Başımı salladım. Bu tür kesintiler muhtemelen onun hayatında çok sık oluyordu. "Endişelenme."

"Aslında... Bu akşam Clancy için yemek hazırlayacağım. Neden gelip onunla tanışmıyorsun? Kendini iyi hissetmiyorsan, her zamanki gibi iyi bir zaman."

Hemen heyecanlandım ama Archie'nin kızıyla tanışma fırsatını geri çevirecek değildim. "Hâlâ harika hissediyorum. Bu gece onunla tanışmayı çok isterim."

"Güzel. Şimdi seni evine bırakacağım, böylece rahatlayabilirsin. Sonra Mariah'lara gider, Clancy'yi alır ve seni almaya gelirim."

"Kulağa harika geliyor." Burada arabam olmadığından, bir araba servisi çağırma süreci ulaşım için Archie'ye güveniyordum.

Beni annesinin evine bıraktıktan sonra ön kapıyı açtığımda alışılmadık bir manzarayla karşılaştım. Uzun, gri örgülü bir kadın oturma odasında tripod üzerinde bir kameranın önünde oturuyordu. Bu Roz olmalıydı. Henüz Roz'u tanıma fırsatım olmamıştı.

oda arkadaşım ile buluştum çünkü bu sabahki randevum için ayrıldığımda uyuyordu.

Birden fazla halka ışık yerleştirilmişti ve Roz kameraya konuşuyordu. Ne dediğini dinledim... ateş basması hakkında bir şeyler. Boğazımı temizlemek ve varlığımı belli etmek için duraklamasını bekledim.

Döndü ve şaşkınlıkla elini göğsüne götürdü. "Aman Tanrım! Ödümü kopardın." Roz gülümsedi. "Sen şu meşhur Noelle olmalısın." Bana şöyle bir baktı. "O çocuğun odanı bu kadar güzel yapmasına şaşmamalı."

"Memnun oldum Roz." Ring ışıklarına baktım. "Burada bir prodüksiyon olduğunu fark etmemiştim."

"YouTube kanalım için bir video kaydediyordum. Menopoz Roz. Elli bin abonem var! İnanabiliyor musunuz? Hayatın değişimi hakkında konuşmamı dinlemek isteyen bir sürü kadın."

Bu kadın tam bir trip. "Bu çok havalı."

"Hayal kırıklıklarımı dışa vurmanın bir yolu olarak başladı. Kimsenin izlediğini bile düşünmüyordum ama sonra takipçiler gelmeye devam etti ve ben de para kazanmaya başladım. Ben de devam ettim."

"Ne kadar harika!"

Bana tekrar yukarıdan aşağıya baktı. "Archie bana eski arkadaş olduğunuzu söyledi. Bana bu kadar güzel olduğunuzu söylememişti. Sana kalacak bir yer vermesinde bir art niyeti olmadığını düşünemiyorum, özellikle de tekrar piyasaya çıktığına göre."

"Oh..." Elimi salladım. "O ve ben yıllar önce bir şans yakalamıştık ama hayat bunu mahvetti."

Başını öne eğdi. "Öyle mi? Çok ilginç. Bu konuda daha fazla şey duymam gerekecek. Bana sadece arkadaş olduğunuzu söylemişti. Ama şimdi sana bakınca *saçmaladığını anlıyorum.*" Gözlerini devirdi. "Erkekler genelde öyledir."

"Çok daha gençken tanıştık. Remingtonlar ailemin arkadaşlarıydı."

"Demek zavallı Nora'yla işler kötüye gitmeden önce tanıştınız."

Başımı salladım. "Archie bana senin onun için çok iyi bir arkadaş olduğunu ve ona çok yardımcı olduğunu söyledi."

"Belli ki bana borcunu ödüyor, burada kalmama izin veriyor. Yine de bir oda arkadaşım olacağını hiç düşünmemiştim." Göz kırptı.

Onun bu kadar hoş olması beni biraz rahatlattı. Hormonal durumumda ihtiyacım olan son şey zor biriyle yaşamaktı. İçimden bir ses Roz'la iyi anlaşacağımızı söylüyordu.

"Kalıp konuşmayı çok isterdim ama makyajımı tazelemem gerekiyor," dedim. "Archie, Clancy ile birlikte beni almaya geliyor. Onun evinde akşam yemeği yiyeceğiz."

"O küçük tatlı turtayla tanıştın mı?"

"Sadece bebekken kısa bir süre."

Roz sıırttı. "O bir zevk. O da çok iyi bir baba. Yumurtalıkların şimdiden patlamadıysa, onu o küçük kızla gördüğünde patlayacaklar." İç çekti. "Annesiyle aralarının iyi olmaması çok yazık ama son zamanlara kadar yüzünde uzun zamandır bir gülümseme görmemişim. Buraya gelip bana taşınacağınızı söylediğinde kesinlikle mutluydu."

Bunu duyunca tüylerim diken diken oldu ve aşırı tepki vermemek için kendimi durdurmak zorunda kaldım. Bütün gün bunu yapıyordum. İçimde dönüp duran hormon ilaçlarından mı yoksa başka bir şeyden mi bilmiyorum ama Archie bu sabah beni kucağına aldığı andan itibaren tek yapmak istediğim onun üzerine atlamaktı. Kendimi bunu eski usulde yapmayı dilerken buldum, ki bir erkek arkadaşım olduğu düşünülürse bu tamamen çılgınca ve uygunsuzdu. Archie'ye karşı böyle duygular beslememeliydim. Ama bu yeni bir şey değildi; ona olan çekimimle her zaman mücadele etmişim. Bu muhtemelen asla değişmeyecekti.

Her şeyden öte, şu anda onun bir parçasının içimde olduğunu bilmek durumu daha da kötüleştiriyordu. Bugün o kateteri bana yerleştirdikleri anda Archie'ye daha önce hiç hissetmediğim bir bağlılık hissetmişim. Bütün bunlar tehlikeliydi.

Duygularımı bölümlere ayırmak için çalışmalıydım. Archie bana sperm donörü olmayı teklif etmişti. Bu hikayenin sonuydu. Döllenme başarılı olduğunda New York'a dönecek ve hayatıma devam edecektim.

Kıyafetlerimi değiştirip yüzümü yıkadıktan kısa bir süre sonra Archie mesaj atarak dışarıda olduğunu söyledi. İçimde bir adrenalin patlaması oldu. Clancy ile tanışmak büyük bir olaydı.

Arabaya yaklaştığımda arka koltukta oturduğunu görebiliyordum. Küçük sevimli dişlerini gösterdiğinde yolcu tarafındaki kapıyı zar zor açmıştım.

"Merhaba, Noelle."

Onun tatlı sesi kalbimi sıkıştırdı. "Merhaba, Clancy! Seninle tanışmak çok güzel. Seni son gördüğümde daha bir bebektin."

"Biliyorum. Babam söyledi. Seni hatırlamıyorum."

"Seni hatırlıyorum, o zamanlar çok şirindin. Ama şimdi kocaman, güzel bir kız oldun."

"Teşekkür ederim."

Bir an için onun sevimli yüzünü inceledim. Archie'nin birçok özelliğine sahipti. Onun güzel gözlerinin kopyalandığını ve bana baktığını görmek beni çok duygulandırdı. Bebeğimizin de onun gözlerine sahip olmasını umuyordum.

Bebeğimizin tıpkı ona benzemesini umuyordum.

İşte yine başlıyorum.

Clancy'nin saçları da babasınıninki gibi altın sarısı açık kahverengiydi. Hatta gözlerinin üzerine düşerken aynı şekilde kıvrılıyordu.

Archie bana gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi, çocuğuyla sohbet etmem için beni serbest bırakmış gibi görünüyordu. Çocuklar söz konusu olduğunda sudan çıkmış balığa dönüyordum. Ona söyleyecek bir şeyler bulmayı çok istiyordum ama aklım bir türlü almıyordu. *Dört yaşındaki bir çocukla ne konuşulurdu ki?*

Neyse ki çok fazla beklememe gerek kalmadı. kulaklarımızı çınlatmaya

başladı. "Baba..."

"Evet, bebeğim."

"Kıçım bugün okulda konuştu." "Ha?"

"Korna çaldım."

Archie güldü. "Olur böyle şeyler."

"Arkadaşım var mı diye sordu, ben de yok dedim. Bu yalan mı?" "Evet, yalan ama en kötü yalan türü değil."

O

bana baktı. "Bazı şeyler kimseyi ilgilendirmmez. Bu da onlardan biri."

"Toot mu yapıyorsun, Noelle?"

Ben bir şey söyleyemeden Archie benim yerime cevap verdi. "Evet, öyle."

Ağzım açık kaldı. "Peki sen bu konuda ne biliyorsun?"

"Whaite's Island'daki evimizde tuvalete gittiğini duymayayım diye suyu yarım saat kadar akıttırdın." Tereddüt etti. "Ama bir keresinde işe yaramadı."

Yüzümü kapattım ve güldüm. "Neyse, herkes çalsın Clancy," diye teklif ettim.

Kıkırdadı. Bu küçük jambonla tanıştığım için gergin olmam şimdi neredeyse aptalca geliyordu.

"Clancy, Noelle'e okulda kiminle oynayacağını söyle."

"Elsa!" diye bağırdı gururla.

"*Karlar Ülkesi'nden* mi?" Ben

sordum.

"Evet!"

Archie, "Bir oyun oynuyorlar ve iki Elsa olacak," diye açıkladı. "Clancy onlardan biri."

Yüzümü ona döndüm. "Bu inanılmaz, Clancy."

"Benim aksime, Clancy'nin topluluk önünde konuşma ve performans konusunda hiçbir sorunu yok." Göz kırptı. "Ona böyle şeylerden asla korkmamasını öğrettim."

"Etkilendim, Remington."

"Ne diyebilirim ki? En iyisinden öğrendim."

O akşam üçümüz akşam yemeğinde çok eğlendik. Archie spagetti yaptı ve ben de tüm yemeklere büyük ilgi gösterdim.

Clancy makarnayı çatalının etrafında döndürüyor ya da bir eriştreyi höpürdeterek ağzına götürüyordu. Archie de hiç boş durmuyordu; fincanı yere dökülmeden yakalıyor, ağzının kenarına çok fazla sos bulaştığında yüzünü siliyordu. Bunlar küçük şeylerdi. Ama onu harika bir baba yapan çok daha büyük şeyler vardı - onun her sözüne dikkat etmesi, onu her zaman ilk sıraya koyması. Bunu ilk elden görmek, bu gece duygusal olmamın pek çok nedeninden biriydi. Buraya gelmeden önce bu bebeği tek başıma büyüteceğimi düşünüyordum. Şimdi Archie'nin hayatlarında olmamasıyla neler kaçıracaklarını görünce her şeyden şüphe duymaya başladım.

Daha sonra Archie Clancy'yi yatırırken ben oturma odasında bekledim ve telefonumda internette gezindim.

Odasından çıktıktan sonra kanepede bana katılmak için yürüdü. "Yorgun musun?"

Telefonumu bir kenara bıraktım. "Pek sayılmaz."

"O zaman biraz daha kal. Ne zaman geri dönmek istersen sana bir araba çağırırım."

"Tamam," dedim gülümsememi engelleyemeyerek. O da fark etti. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu gece seni iş başında görmek gerçekten çok güzeldi. Sen harika bir babasın."

"Kendimi toparlamış gibi görünüyorum ama bazı günler kendimi bir sahtekar gibi hissediyorum, her şeyi kafamdan uyduruyorum."

Koluna bir şaplak attım. "Kes şunu."

"Beni asla üzgün ya da stresli görmemesini sağlamaya çalışıyorum, anlıyor musunuz? Ebeveyn olduğunuzda, çocuğunuzu ilk sıraya koyarsınız. Kendi istek ve ihtiyaçlarınız arka planda kalıyor. Ama uzun zamandır şu anda olduğum kadar mutlu olmamıştım. Tüm bunlar - yaptığımız şey ve en iyi arkadaşlarımdan birinin burada benimle olması- beni mutlu ediyor."

Ona dokunmak için can atıyordum. "Bu beni de mutlu ediyor."

Başını koltuğun arkasına yasladı ve nefes verdi. "Babamın bu durum hakkında söyleyecek bir sürü şeyi

olurdu. Bana çok az zamanım olduğunu söylerdi.

bir çocuk için yeterli zamanım olmadığını, evlilik dışı bir çocuk sahibi olarak sorumsuzca davrandığımı söyledi." Archie bana döndü, güzel gözleri için için yanıyordu. "Ama doğru hissettiriyor. Ve benim için önemli olan da bu."

Biraz tıkanıdığımı hissettim. "Hâlâ böyle hissetmene sevindim."

Gülümsedi. "Benim için buraya kadar. Tekrar evlenmeyi düşünmüyorum, aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım. Ama yeniden baba olmak? Bu, kızım doğduğu andan itibaren istediğim bir şeydi. Ve başka bir çocuğu deneyimlemek için yanınızda olmasından daha iyi bir yol var mı? Bu bir kazan-kazan durumu."

"Bundan önce başka bir çocuk sahibi olmayı düşündüğünüzü söylediğinizi ilk kez duyuyorum."

"Beni yanlış anlama. Seninle olmasaydı *şimdi* olmazdı... Ama hayır, bunu isteyen tek kişi sen değilsin Noelle. Hem de hiç değil."

Sözleri sıcak bir banyo gibi üzerimden geçti. "Bugün oldukça harikaydı, tüm deneyim -her ne kadar sinir bozucu olsa da," dedim.

"Diğer odada neler olduğunu bilirken o bekleme alanında oturmak asla unutamayacağım bir şeydi."

"Bu seni biraz korkuttu mu?" Ben sordum.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Hayranlık içindeydim." "Sence Clancy için sorun olmaz mı?"

Bir an için düşündü. "Çok şaşıracak ve bunu açıklamak biraz zaman alacak. Ama geçmişte bir kardeş istediğini ima etmişti - Mariah'yla ayrıldığımızı öğrendikten sonra bile. Yani bu cesaret verici. Dürüst olmak gerekirse, nasıl tepki vereceği konusunda en ufak bir fikrim yok."

Başımı salladım. "Bu ilk IUI turu işe yaramazsa, bir dahaki sefere benimle odaya gelmeye ne dersin?"

Ağız bir gülümsemeye dönüştü. "Hiç sormayacaksın sanmıştım. Bu hoşuma giderdi. Bu sefer orada seninle olmak isterdim ama nasıl hissettiğinden emin değildim."

"Artık nasıl bir şey olduğunu bildiğime göre, bence sen de orada olmalısın. Olmadığın için üzgünüm."

"Teşekkür ederim. Bir dahaki sefere farklı bir şekilde yaparız - tabii bir dahaki sefer varsa."

"Oh! Bana sperminizin şişesini gösterdiler, böylece doğru isim olduğundan emin olmak için etiketi kontrol edebildim."

H o m u r d a n d ı . "'Bunu bana neden gösteriyorsun' mu dedin?"

"Sadece güldüm ve doğru olduğunu teyit ettim." Kaşlarını kaldırdı. "Prezentabl görünüyor muydu?" "Evet." Kıkırdadım.

"Bildiğim iyi oldu. Kendimi savunmak için orada olamadığımda beni utandırmasını hiç istemem."

Çıldırıdım. Uzun bir günün ardından kendimi çok iyi hissettim. Bir süre sonra gözlerimi silerek, "Güldüğün için teşekkür ederim," dedim. "Her şey için teşekkür ederim."

"Elbette, güzelim. Seninle bu maceraya çıkmama izin verdiğin için teşekkür ederim."

CHAPTER 24

ARCHIE

I HADN'T BEEN Doğurganlık kliniğine ilk kez geldiğimizde bu kadar gergindik, ancak bu ziyaret farklı bir hikayeydi. Noelle ve ben şu anda ilk IUI denememizin hamilelikle sonuçlanıp sonuçlanmadığını öğrenmek için çağrılmayı bekliyorduk - endişe içinde. Kan örneğini birkaç gün önce vermişti ve sonuçlar için ofise gelmeniz gerekiyordu.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca Noelle, odasının köşesine kurduğum ofis alanında evden çalışarak kendini bulmuş görünüyordu. Yine de umduğum kadar çok takılamadık. Clancy hastaydı, bu yüzden Mariah'larda normalden daha fazla zaman geçirdim. Restoranın son zamanlarda tamamen dolu olduğundan bahsetmiyorum bile. Birkaç gece Fontaine'den Noelle ve Roz için yemek getirmişt看, onlar da çok yakın arkadaş olmuşlardı ama kalıp sohbet edecek pek vaktim olmamıştı.

Bir hemşire nihayet bizi doktorun ofisine çağırdığında başımı kaldırıp baktım. Onu koridorun sonundaki bir odaya kadar takip ettik. Sonra yine beklemeye başladık. *Bunu neden yapıyorlar?* Sizi bir alanda bekletiyorlar, sonra tekrar beklemek için başka bir odaya çağırıyorlar - daha da uzun.

Bacaklarının zıpladığını fark ettiğimde Noelle'in eline uzandım. Ben de gergin olsam da bunu belli etmemek için mücadele ediyordum.

Kapı aniden açıldı ve koltuklarımızda doğrulduk.

Dr. Burns direkt söyledi. "Merhaba, Noelle." Oturdu ve dizüstü bilgisayarını açtı. "Testiniz negatif çıktı. Şu anda hamilelik yok."

Sikeyim.

Siktir. Siktir. Siktir.

Kalbim binlerce parçaya bölündü. Noelle başını salladı, ben de elini sıktım.

"Bu kesinlikle olağandışı bir durum değil. Aslında, ilk seferde gebe kalmak o kadar da yaygın değildir. Her döngüde başarı oranı yüzde on ila yüzde yirmi arasındadır."

Verdiği güvenceye rağmen kendimi başarısız hissediyordum. "İyi misin?" Fısıldadım.

"Evet." Zorla gülümsedi. "Neyse o, değil mi?"

Doktor çizelgeye bir şeyler yazarken, "Ne kadar çok deneme olursa, gerçekleşme olasılığı o kadar artar," dedi. "Yani sizi bir döngü için daha yatırdık. Çıkarken randevularınızı ayarlayacağız." Tekrar bize baktı. "Anladığım kadarıyla ikiniz *birlikte* değilsiniz, doğru mu?"

"Doğru," dedi. "Biz arkadaşız."

Dr. Burns başıyla onayladı. "Evli danışanlarıma, yumurtlama penceresinin sunduğu fırsatı en üst düzeye çıkarmak için düzenli cinsel ilişki ile desteklemenin asla zarar vermeyeceğini söylüyorum. Ama elbette bunun şu anda sizin için bir seçenek olmadığını anlıyorum. Eğer bir şey... değişirse, aklınızda tutmanız gereken şeylerden biri de bu."

Bana bilmediğim bir şey söyle, Kaptan Apaçık.

Noelle tekrar başını salladı, yanakları pembeleşmişti.

Aynen böyle, doktor izin istedi ve randevumuz sona erdi. Böyle boktan bir haber aldıktan sonra bu kadar çabuk ayrılmak zorunda kalmamız neredeyse yanılttı. Bizim gibi insanları önce sakinleşmeleri için koyabilecekleri, içinde şeker ve alkol falan olan bir odaya ihtiyaçları vardı.

Daha da kötüsü, bu öğleden sonra çalışmak zorundaydım ve günü Noelle ile geçiremedim. Onun aklını almayı çok isterdim.

bu hayal kırıklığından kurtulmak.

Resepsiyonda bir sonraki randevularımızı teyit ettikten sonra binanın dışında karşı karşıya durduk.

Onu kendime çektim ve sarıldım. "Özür dilerim."

Göğsüme doğru konuştu. "Sorun yok. Gerçekten. Bu beklenen bir şeydi. Bu yüzden başka bir randevumuz var."

Üç deneme için anlaşmıştık. Eğer IVF'ye geçmesi gerekirse - ki bunu konuşmamıştık - bu mali açıdan zor olacaktı. IUI çok daha ekonomikti.

Bir adım geri attım. "Bugün ne yapmayı planlıyorsun?"

"Hafta sonuna kadar yazmam gereken bir senaryoyu bitirmem gerekiyor. İronik bir şekilde, beşizlerle ilgili bir hikaye."

"Elbette." İçimi çektim. "Çalışıyor olsan bile keşke izin alıp seninle takılabilseydim. Sana yemek hazırlayabilirdim." Sonra aklıma parlak bir fikir geldi. "Bu gece işini restoranda yapmak ister misin? Sana WiFi olan bir köşe ayarlayabilirim."

Kollarını ovuşturdu. "Yalnız olmaktan memnunum, Archie." "Belki de *değilimdir*." Sırıttım.

Gülümsedi. "Restorana gelmemi istersen gelirim." Gömleğimi çekiştirdi. "Ama bana bahsettiğin enginarlı mezeyi yapmalısın."

"Tamamdır."

Dizüstü bilgisayarını almak için evde durduktan sonra doğruca Fontaine'e gittik.

Onu bir masaya oturtuttuktan sonra, akçaağaç sırlı enginar dileğini yerine getirdim.

Gülümseyerek tabağı önüne koydum ve kısa süre içinde başka bir meze ile geri döneceğime söz verdim. Bu gece ona dikkatini dağıtacak bir şey sunmak bana kendimi iyi hissettirdi. O da benim kadar hayal kırıklığına uğramış hissetmeliydi.

Getirdiğim ikinci meze kalamardı, ardından patlıcan parmesan geldi. Ne zaman boş bir anım olsa, Noelle'in hazırladığım yemeklerin tadını çıkarmasını izlemek için mutfaktan dışarı bakıyordum.

Sonunda ona bir parça çikolatalı kek getirdiğimde gözleri büyüdü.

Ağzının kenarını sildi. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Karşısına oturdum ve kollarımı masaya yasladım. "Hayır, sadece seni mutlu etmeye çalışıyorum ve bunu nasıl yapacağımı bildiğim tek yol da yemek."

Bir ısırık aldı. "Bu doğru değil. Beni mutlu etmenin pek çok yolu var." Gülümsedi. "Bu bana seninle en son çikolatalı kek yediğim zamanı hatırlattı."

"Tam bir karmaşaydı, değil mi? O geceden kalma resmin hala bende."

"Bunun için teşekkür ederim," dedi ağzı doluyken. "Bugün yalnız olmamak iyi geldi ve tüm bu özel ilgi çok tatlıydı."

"En azından bunu yapabilirim." Başımı ellerime yasladım. "Yine de dürüst olabilir miyim?"

"Tabii..."

"Sonuç bir şekilde benim hatammış gibi hissediyorum."

Noelle başını salladı. "Doktorun ne dediğini duydun. En iyi ihtimalle yüzde yirmi şansımız varmış. Bu çok fazla değil. Ayrıca, eğer ikimizden biri başarısız olursa, bu ben olurum Archie."

Gözlerinin içine baktım. "Neden böyle söylüyorsun?"

"nk sperminiz test edildi ve tamamen canlı ıktı. Sorunu olan benim."

İçten içe ürperdim. Kendimi sulamam aptalcaydı çünkü bu sadece onun da aynısını yapmasına neden oluyordu.

"Ne var biliyor musunuz? Bunun bir önemi yok. Olacak. Yani, kabul edelim, ilk atışta olsaydı, şok olurdum."

"Katılıyorum." Başını salladı. "Umutluydum ama iyimser değildim."

Mutfağa dönmek zorundaydım ama vardiyam bir saat sonra bittiğinde iki espresso getirdim ve

masada ona tekrar katıldı. Kapıları kilitlemek zorunda kalana kadar oturup konuştuk.

Onu eve bıraktım ve garaj yoluna park ettikten sonra arabada oyalandık.

"Ne isterdim biliyor musun?" Eve bakarak söyledim.

"Ne?"

"Annem burada olsaydı ve ne yaptığımızı anlayabilseydi. Sanırım bu onu çok mutlu ederdi. Seni her zaman sevdi."

Noelle elime uzandı ve sempatik bir gülümseme sundu. "Bu gerçekten harika olurdu."

"Yani, onunla çok konuşuyorum. Ona her şeyi anlattım. Umarım nerede olursa olsun beni duyabilir."

"Evet," diye fısıldadı.

"Kimseye söylememe konusunda anlaştığımızı biliyorum," dedim. "Ama neler olup bittiğini ailene anlatmayı düşündün mü?"

Başını iki yana salladı. "Bunların hiçbirini kabul edeceklerinden emin değilim. Onlara ancak olay gerçekleşikten sonra anlatacağım."

"Bu beni şaşırttı. Her zaman ailenin ne olursa olsun seni desteklediğini düşünmüştüm."

"Bazı açılardan öyleler ama konu bu tür şeylere geldiğinde çok geleneksel değerlere sahipler. Onların bu durumla ilgili görüşlerini almak istemedim. Onları seviyorum ama bazen sizin için önemli olan bir şey olduğunda bazı fikirleri dışarıda bırakmak zorunda kalıyorsunuz."

"Baba olduğumu öğrendiklerinde çıldıracaklarına eminim."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Sadece bana kızdıklarını falan hayal ediyorum." Kıkırdadım.

"Sana, seçebileceğim diğer kişilerden daha fazla kızmayacaklar. Bence sadece doğru adamı beklemiş olmayı dileyebilecekler."

Bu, mantıklı olsa bile karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim. "Şey, umarım hayal kırıklığına uğramazlar."

öğren, çünkü bu olacak, Noelle. Söz veriyorum olacak."

Tutamayacağım bir söz verdiğim için anında pişman oldum ama işimin bir parçası da onun için iyimser kalmaktı.

Noelle'in telefonu çaldı ve yere baktı. "Jason mı arıyor?"

"Evet." Aramayı reddetti. "İçeri girdiğimde onu tekrar arayacağım."

Bu durumun gerçekliği hakkında kaba bir uyanış oldu - o başka birine aitti. Bunu rahatlıkla aklımdan çıkarmıştım.

"Gitsem iyi olacak," dedi. "Bu gece için tekrar teşekkür ederim." "Her zaman."

Ona sarılıp vedalaşmak istedim ama ellerimi direksiyondan ayırmadım. Bu gün çok şey yaşamıştım. Şu anda ona sarılsam, bırakmak istemezdim.

- - -

Bir sonraki IUI randevumuza bir hafta vardı ve Noelle her zamanki hazırlık hormonlarını alıyordu. Cumartesi günüydü ve işe gitmeden önce onu kontrol etmek istedim. Sabahı Clancy ile geçirdikten sonra restorana giderken annemin eski evine uğramaya karar verdim.

Yaptığım ilk hata habersiz gelmek oldu.

Her zaman Önce arayın.

Kapıyı açtığında oturma odasında arkasında bir adam duruyordu. Roz'la konuşuyordu. Jason olmalıydı.

Lanet olası erkek arkadaş! burada mı? Adrenalin içime pompalandı.

Noelle kısa bir süre ona baktı. "Archie, buraya uğrayacağını bilmiyordum."

"N e l e r oluyor?" Eve girdiğimde gözlerim adama kaydı. Noelle titrek bir nefes verdi. "Jason beni ziyaret ederek sürpriz yaptı."

Kendimi tanıtmaya fırsat bulamadan yanıma geldi ve elini uzattı. "Sen Archie olmalısın."

"Öyleyim."

Tokalaştık. Bir tokalaşmanın olabileceği kadar sıkıydı. Adama ne söylemem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sanki kıskançlık ses kutumu kapatmıştı. Sonunda konuşmayı başardığımda da ağzım ishal oldu.

"Bu çok garip," diye ağzımdan kaçırdım.

Jason'ın sahte gülümsemesi soldu. "Sanırım biraz öyle. Ama sonunda seninle tanışmak güzel."

Bu durumda olgun olanın kim olduğu açıktı.

Roz kanepede oturmuş beni dinliyordu. Noelle ona bebek yapma planlarımızdan bahsetmediği için dikkatli olmam gerekiyordu - en azından ben öyle düşünmüyordum. Bu büyük bir gösteri olmalı.

"Lavabonun nasıl çalıştığına bakmak için uğramıştım," dedim Noelle'e. "Geçen gün tıkanığından bahsetmiştin."

Noelle'in kafası karışmış gibiydi. Muhtemelen bana sorunun çözüldüğünü söylediği içindi. Gözlerini biraz kıstı. "Gayet iyi çalışıyor."

"Güzel." Nefes verdim. "Siz ne yapıyorsunuz?"

"Jason bir saat kadar önce geldi. Biz de burada yemek yiyecektik. Yarın ona etrafı gezdiririm diye düşündüm."

"Sadece pazartesiye kadar buradayım," diye ekledi Jason. "Ah." Başımı salladım.

Artık sadece tek heceli homurdanıyordum. "Neden bir içki içmek için bize katılmıyorsun?" dedi.

"Aslında işe gidiyorum. Restorandaki m e s a i m yakında başlıyor." Bu başka biri olsaydı

onları bu akşam yemeğe davet ettim. Ama hayır, teşekkürler. "Her neyse... İyi akşamlar," diyebildim.

"Sizinle tanıştığıma tekrar memnun oldum," dedi Jason. "Çok geciktim."

Saçmalık. İçten içe benden nefret ediyor olmalıydı. Eğer yapmadıysa, onda lanet olası bir sorun vardı.

"Size iyi geceler." Gözlerim Noelle'inkilere takıldı.

Yüzündeki özür dileyen ifadeye rağmen duygularımın büyüklüğünü anladığından şüpheliydim. Özellikle de bu ana kadar onları anladığımı sanmadığım için.

İşe gittiğimde kendimi tamamen karmakarışık buldum. Bir erkek arkadaşı olduğunu bilmiyor değildim ama onu kanlı canlı görmek beni etkilemişti. Ve nedenini çok iyi biliyordum.

Onunla konuşmam lazım.

Sarımsak doğrarken neredeyse parmağımı kesiyordum, şef yardımcıma döndüm.

"Bir saat kadar yerime bakmana ihtiyacım olabilir."

Ellerini bir havluya sildi. "Her şey yolunda mı?"

"Ailevi bir acil durum var," diye yalan söyledim. "Çok korkunç bir şey değil ama halletmem gerekebilir."

"Neye ihtiyacın varsa," dedi, endişeli görünüyordu. Telefonumu çıkardım ve ona bir mesaj gönderdim.

Archie: I know you're with Jason, but there's something important I need to talk to you about. I don't think it can wait. Is there a way you could make up a story and meet me for like a half hour? I can come to someplace nearby to pick you up.

O yazdıkça noktalar hareket ediyordu.

Noelle: You're scaring me. What's wrong?

Archie: It's nothing bad, just something that can't wait. And I don't want to have the conversation over text.

Noelle: I suppose I could tell Jason I need to run to the store for something. He has a rental car, so I can take that.

Archie: That would be great. I'm at the restaurant right now. Just tell me where to meet you.

Birkaç dakika sonra mesaj attı ve iki lokasyonumuzun tam ortasında bulunan Tim's Coffee'de buluşmak istediğini söyledi.

Noelle kapıdan içeri girdiğinde köşede bir koltuk seçmiştim bile. Kendimi açıklamaya hazırlanırken kan beynime sıçramıştı. Muhtemelen olayı tamamen abartmıştım. Ama bu gece işimi yapabilmem için onunla konuşmam gerekiyordu.

Otururken gözlerini korku doldurdu. "Archie, sorun ne?"

Bacaklarımı zıplattım. "Ona nereye gittiğini söyledin?"

"Eczaneye, o yüzden fazla zamanım yok.

Bana ve Roz'a yemek pişiriyor. Neler oluyor?"

"Seni korkuttuysam özür dilerim." Derin bir nefes aldım.

"Bu size uygunsuz gelebilir ama içimi kemiriyor."

"Ne oldu?"

"Onunla yattın mı?"

Aniden geri çekildi. "Hayır. Buraya daha bu öğleden sonra geldi."

İşte geliyor. "Eğer yaparsan bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum." Parmaklarımı ahşap masaya vurdum. "Onun senin erkek arkadaşın olduğunu biliyorum. Onunla yatmamamı beklemem pek adil değil ama bunu yaptığımız sürece bunu kaldıramam. Hamile kalman işleri zorlaştırır ve belki de şüphe yaratır -vazektomiler kusursuz değildir." Durakladım. "Ve sen buradayken kimseyle yatmayacağımı da bilmeni istiyorum." Bir an için masaya baktım ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım. "Sadece bu süreçte başka biriyle rekabet etmek istemiyorum. Onu gördüğümde panikledim çünkü duygularımı sana hiç belli etmediğimi fark ettim."

Gözlerini kırptırdı. "Açık olmak gerekirse, tam olarak anlayabilmem için... Eğer onunla yatarsam, buna devam etmek istemezsin."

Midem düğüm düğüm olmuştu. "Bu doğru."

Noelle başını salladı. "Ziyarete geldiğinde ne yapacağımı düşünecek zamanım olmadı. Bu kadar erken beklemiyordum." Elime uzandı. "Ama Archie, nereden geldiğini anlıyorum. Onunla aramızda bir şey olsaydı ve sonra hamile kalsaydım, her zaman o küçük şüphe olurdu. Her şeyi yüzde yüz kabul ettiğini biliyorum, bu yüzden sana bu güvenceyi borçluyum." Nefes verdi. "Sen ve ben IUI yaparken onunla yatmayacağım. Sana söz veriyorum."

Kendimi boktan bir manipölatör gibi hissetsem de göğsümden bir kaya parçası kalktı. "Teşekkür ederim."

Oturduğu yerden kalktı. "O neler olduğunu merak etmeden gitsem iyi olacak. Ayrıca eczaneye uğrayıp bir şeyler almam lazım ki elim boş dönmeyeyim." Gözlerimiz kilitlendi. "O gittikten sonra seni ararım, tamam mı?"

Ayağa kalktım. "Evet. Sonra konuşuruz."

O kafeden çıktıktan sonra bir süre daha masada oturdum. Birkaç dakika önce yaşadığım rahatlama hızla azalıyordu. Jason'la olan sorunlarım onunla yatmasını istememekten çok daha derinlere iniyordu. Artık onunla birlikte olmasını hiç istemediğimi biliyordum. Onu *kendimle istiyordum*.

Ama *onun* için en iyisinin ne olduğunu tam olarak bilmiyordum.

CHAPTER 25

NOELLE

THINGS HAD BEEN Geçen hafta sonu Jason'la aramız gergindi. Ona neden New York'a dönene kadar birlikte yatmamamızın daha iyi olacağını düşündüğümü açıklamıştım. Pek heyecanlanmamıştı ama en azından bunun işleri neden zorlaştırabileceğini anlamaya çalışıyor gibiydi. Bahsetmeyi ihmal ettiğim şey ise *Archie'nin bu isteğimle bir ilgisi olduğuydu.*

Pazartesi sabahı, Jason'dan önce bir saatimiz vardı. kiralık arabasını havaalanına geri götüreceğini söyledi. Mutfakta birlikte kahve içiyorduk. Roz sürekli etrafta olduğu için burada özel konuşmalar yapmak zor oluyordu. Neyse ki bu sabah bir randevu için ayrılmıştı.

Masanın altında Jason bacaklarını uzatıp benimkilere kilitledi. "Seni tahmin ettiğimden daha fazla özledim. California'ya geldim çünkü kıtanın öbür ucunda olsam bile hâlâ burada olduğumu bilmeni istiyorum." Bir yudum aldığı anda kupasından buharlar yükseldi. "Archie'nin verdiği havadan benim yanımda rahat olmadığı anlaşılıyor. Bunda bir şey var mı diye merak ediyorum." Başını kaldırıp bana baktı. "Bana ikinizin arasında arkadaşlıktan öte bir şey olmadığını söylemiştin, ki yine bunu yapmamın tek nedeni de buydu. Anladığım kadarıyla hamile kalacaksın, eve döneceksin ve ilişkimiz kaldığı yerden devam edecek. Bana yalan söylediğini düşünmüyorum ama..." Gözleri benimkilere dikildi. "Eğer art niyetli olmadığı konusunda söylediklerine gerçekten inanıyorsan, onun duygularına karşı kör olabilirsin."

Yediğim hamur işi midemi bulandırdı. Archie'nin Jason'a verdiği tepkinin şaşırtıcı olduğunu kabul ediyordum ama o sadece sürecimizde her şeyin yolunda gitmesini istiyordu, değil mi? Archie benimle daha fazlasını isteseydi, kesinlikle bana söylerdi...

"Archie bana karşı bir şeyler hissettiğini belirtmedi," dedim ona.

"Noelle, nasıl olur da biri sana karşı bir şeyler *hissetmez*? Çok güzelsin... iyi kalplisin. Seni istemediğini düşünüyorsan delirmiş olmalısın."

Yanaklarım yandı. "Eğer ondan bir şeyler sezdiysen, bu benim için yeni bir şey. Planlarım değişmedi. O ve ben belli ki bu deneyim sayesinde birbirimize bağlandık. Bu kaçınılmaz. Ama o hala benim iyi bir arkadaşım. Ve ben hâlâ geri geleceğim."

"Umarım öyledir." Gözlerini kupasına dikti. "Kendimi güçlü bir insan olarak görmeyi seviyorum, biliyor musun? Ama bu durum beni sınıyor. Seni yavaş yavaş kaybediyormuşum gibi hissediyorum ama yine de seni hak ettiğimden bile emin değilim. Buna dayanıp dayanamayacağımızı zaman gösterecek. Umarım New York'a geri dönersin."

Hormonlar beni yakalamış olmalı. Çünkü ağlamak üzereydim. Ona, benden bir bebek isteseydi bu durumda olmayacağımızı söylemek istedim. Archie konusunda haklı olsa bile bunun bir yere varmayacağını söylemek istedim. Archie'ye kalbimi bu şekilde emanet edemezdim. Geçmişte birçok kez yanmıştım. Tanrı aşkına, onun başka biriyle evlenmesini izlemiştim. Açıkçası, ikisine de kalbimle güvenebileceğimden emin değildim.

Ama tüm bunları açığa çıkarmak yerine, duygularım güvenli bir şekilde içimde saklı kaldı. "Buraya gelip bana sürpriz yapman çok anlamlıydı." Gülümsedim.

"Hayatım telaşlansa bile, sen hâlâ benim önceliğimsin." Elimi tutmak için masanın öbür ucuna uzandı. "Konferanstan eve döndüğümde tekrar gelmek istiyorum."

Jason iki hafta boyunca Avrupa'da bir medya konferansında olacaktı. Başımı salladım ama iki hafta içinde her şey olabilirdi.

Tüm hayatım o süre içinde değişebilir.

- - -

Archie ve ben ikinci IUI randevumuzun ortasında zaman öldürmekten yeni dönmüştük. Geçen seferki lokantada yemek yemiştik. Artık oraya gayri resmi olarak "IUI ve Yumurta" adını vermiştik.

Bugün riskler çok daha yüksekti.

Bizi döllenme odasına çağırdıklarında Archie benden daha gergin görünüyordu, masada yattığım yerin yanına otururken elini bacağına vuruyordu.

Daha önce tanışmadığım bir doktor odaya girdi.

"Merhaba, ben Dr. Sears. Dr. Burns tatilde olduğu için bugünkü işleminizle ben ilgileneceğim."

"Memnun oldum," dedim.

Bir çıktıya baktı. "On üç nokta beş milyon hareketli spermimiz var, bu harika bir sayı, geçen seferkinden bile daha iyi. Dokuz milyonun üzerindeki her şey iyi bir sonuçtur. Hareketlilik yüzdesi altmış, bu da mükemmel. İyi hareket ediyorlar."

Archie'nin yüzü aydınlandı. Oldukça sevimliydi.

Doktor göz kırparak, "İçinde Michael Phelps yüzücüleri var," dedi. Sperm tüpünü Archie'ye uzattı. "Sadece bunun sen olduğunu teyit et."

"O benim." Bana baktı ve güldü.

Archie doktorun spermi katetere aktarmasını dikkatle izledi. Kendi sperminin böyle bir şekilde manipüle edilmesine bakmanın ne kadar garip olduğunu ancak hayal edebiliyordum. Bacaklarımı üzengiye yerleştirirken elime uzandı. Geçen seferki gibi, kısa süreli bir rahatsızlık dışında oldukça hızlı ve neredeyse acısızdı.

Doktor eldivenlerini çıkardığında Archie, "Bu kadar mı?" dedi.

"İşte bu kadar." Doktor gülümsedi. "Bugün ilerleyen saatlerde cinsel ilişkiye girmek isteyeceksiniz."

mümkün olduğunca orada."

Um...

Bu doktor durumumuzu bilmiyordu. Bugünden önce bizimle hiç tanışmamıştı. Archie ve ben sadece birbirimize baktık. Söze gerek yoktu.

Randevudan sonra kahve içmek için onun evine gittik. Bugün Archie'nin restorandan izin günüydü ve Clancy'yi okuldan almadan önce öldürecek bir saati vardı.

Benim için hazırladığı fındık karışımından bir yudum aldım. "Eğer bu tur işe yararsa, bu senin süper spermin sayesinde olacak. Bir noktada kısır olacağına inandırılmıştın."

"Gerçekten şanslıydım. Bunu biliyorum." Archie kahvesini karıştırdı. "Kızımı ne kadar sevsem de, o doğmadan önce çok korkuyordum." Gözlerini devirdi. "Whaite Adası'ndaki panik atağımı hatırlarsın." İç çekti. "Bu deneyim çok daha farklı. Aklım başımda. Heyecanlıyım, korkmuyorum."

"Bunun senin için ilk seferden ne kadar farklı olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Evet. Mariah'nın hamileliğinin büyük bölümünde şoktaydım. Gerçekten takdir edemedim. Bununla birlikte, bizim için arzu edilen sonuç henüz gerçekleşmemiş olsa bile, her bir anın değerini biliyor ve tadını çıkarıyorum."

Gözlerimi kıstım. "Bu süreçteki tüm anlardan bahsetmişken... Oda nasıl bir yer? Sana hiç sormadım."

"Sperm odası mı demek istiyorsun?"

"Evet."

Kıkırdadım.

"Sade. Sanırım bu şartlar altında az olan çoktur; bir vinyl koltuk, eski bir TV-DVD oynatıcı kombinasyonu ve birkaç dergi."

"Ne seçtin?"

Bir an için gözlerini kaçırdı. "Ben hiçbir şey kullanmıyorum." Gözlerim büyüdü. "Hiçbir şeye ihtiyacın yok muydu?"

"Hayır."

"Vay canına." Arkama yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Bunu hayal bile edemiyorum. Yani, evdeysen ve duşta falan rahatlamışsan bir şeydir. Ama insanlar beklerken? Bu beni gerer ve performansımı sergileyemememe neden olur." Yüzümün ısındığını hissettim. "Sen... ne düşünüyorsun?" Bu da *ne böyle? Hormonlar mı konuşuyor?*

Archie'nin yüzü kızardı, bu tuhaftı. Normalde herhangi bir konuşma konusu için.

"Bilmek istediğinden emin değilim,"

dedi. "Ben halledebilirim."

"Bundan emin değilim."

Başımı salladım. "Biliyor musun... Bu beni ilgilendirmez. I-"

"Seni düşünüyorum."

Donup kaldım. "Benim hakkımda mı?" Yutkundum.

Başparmağını kupasında gezdirdi. "Bu seni şaşırttı mı?"

"Evet, aslında öyle."

"Olmamalı," dedi gözlerimi tutarak.

"Beni artık böyle düşünmediğini sanıyordum." Meme uçlarım sertleşti.

"Senden etkilendiğimi düşünmüyor musun?"

Yüzüm kızarmıştı. "Herhangi birini... düşünebilecekken neden beni düşünmeyi seçtiğini anlamıyorum."

Kaşları kalktı. "Bu bir soru mu?"

"Evet," diye fısıldadım. "Sanırım öyle."

Gözlerimin içine bakmaya devam etti. "Bu süreç -her ne kadar bazı açılardan prosedürel görünse de- benim için çok erotik. Oradayken seni düşünmeden edemiyorum, içimden çıkan şeyin senin içine gireceğini biliyorum. Bu beni tahrik ediyor."

Bir yanıt oluşturmaya çalışırken ağzım açık kaldı. Bu şimdiye kadar duyduğum en ateşli şeydi. Bacaklarımın arasında hissettim. Boğazımı temizledim. "Vay canına. Tamam."

Kahvesinden bir yudum aldı. "Şimdi sapık polisi aramak istersen anlarım."

"Hayır." Güldüm. "Anladım." *Çünkü ben de senin bir parçanın içimde olması fikrinden tahrik oluyorum.*

"Seninle ilgili fanteziler kurmak yeni bir şey değil," diye ekledi. "Şu ya da bu nedenle uzun zamandır bana yasaklıydın. Yıllar boyunca senin hakkında çok düşündüm." Nefes verdi. "Saygısızlık etmek istemem. Bir erkek arkadaşın olduğunu biliyorum. Bunu seni baştan çıkarmak için de söylemiyorum. Sadece ne kadar güzel olduğunu bilmeni istiyorum, çünkü bazen bundan şüphe duyduğunu düşünüyorum."

Kendimi çökmeye hazır hissediyordum. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece dürüst olmak istedim." Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Sorduğun için üzgün müsün?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Bence garip bir şekilde tatlı bir şey."

"Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, o anda aklımdan geçen düşüncelerde özellikle tatlı bir şey yok."

İçim yine ısındı. "Anlamıştım." Gülmeyi başardım. "Bu süreçte ben de kendimi sana bağlı hissediyorum."

"Son zamanlarda kendimi bu kadar bağlı hissetmem biraz ürkütücü," diye mırıldandı.

"Korktun mu?" Ben sordum. "Bundan sonra ilerlemek konusunda şüphelerin mi var?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Hiç de değil. Ama çizgiler düşündüğümde daha fazla bulanıklaşıyor. Duygusal olarak daha fazla yatırım yapıyorum. Muhtemelen Jason buradayken verdiğim tepkiden bunu anlamışsındır - ne kadar korktuğumu."

Başımı salladım. "O da anladı."

Archie'nin çenesi gerildi. "Onu rahatsız ettiysem üzgün değilim. Eğer bana dönmeni istemediyse, o kişi olmayı teklif etmeliydi." Durakladı. "Ama söylemeliyim ki, bunu yapmadığı için çok mutluyum." Saate baktı ve sıçradı. "Kahretsin. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım. Gidip onu almalıyım."

Clancy. Benimle gelmek ister misin, yoksa seni yolda eve mi bırakayım?"

Bir molaya ya da belki soğuk bir duşa ihtiyacım vardı. "Eve gitmeliyim. İşten biraz geri kaldım." *Ve bu konuşmadan sonra umutsuzca kendimi orgazma ulaştırmam gerekiyor.*

Çantamı bulmakla meşguldüm ve Archie beni arabaya götürmeden önce bir an etrafta dolandı.

"Roz'a gerçekte ne yaptığımızı söylememin bir sakıncası var mı?" Archie sürücü koltuğuna yerleşirken sordum.

Trafiğe girerken bana bir bakış attı. "Eğer istediğin buysa. Kimsenin bilmesini istemediğini söylemiştin." "Neden burada olduğum konusunda ona yalan söylemek zor. Bu güzel olurdu.

hayatımda olup bitenler hakkında konuşabileceğim biri olsun." "Bu senin seçimin." İçini çekti. "Ona güvenebileceğimizi düşünüyorum.

Annem öldüğünden beri benim için ikinci bir anne gibi oldu." Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

- - -

O akşam mutfak masasına oturdum ve ev arkadaşşıma her şeyi anlattım. Ondan bu kadar çok şey sakladığım için şok olmuştu.

"Erkek arkadaşın buna katlandığı için büyük bir ödülü hak ediyor."

"Kesinlikle zor bir durum," diye kabul ettim.

"Beni yanlış anlamayın, o bir av. Jason yakışıklı bir adam ama açıkçası benim yaşşıma sizinkinden daha yakın görünüyor. Kendisi için de çok iyi işler yaptığı izlenimini edindim. Ama sormak zorundayım... Sana istediğin her şeyi veremeyecek biriyle ne işin var?"

Basit bir cevabı yoktu. Açıklamaya çalıştım. "Yapamayacağından değil. Bu daha çok onun seçimi. Bu Jason'la yaşadığım bir sorun. Ama genel olarak onunla birlikteyim çünkü kendimi hep güvende hissettim. Kalbinizi kıramayacak biriyle birlikte olmanın bazı güzel yanları var çünkü..." Sözlerim kesildi.

"Çünkü senin kalbin başkasına ait," diye bitirdi Roz.

Hiçbir şey söylemedim. Muhtemelen söylemem gerekmiyordu.

Elini masaya vurdu. "Bu çok ilginç bir hikâye; gün ortasında öğle yemeğimi yerken açabileceğim herhangi bir Türk dizisinden daha iyi."

"Sizi eğlendirmekten mutluluk duyarım."

Başını iki yana salladı. "Sana istediğin her şeyi vermek isteyen adama gizliden gizliye aşıksın. Bunu bir düşün."

"Bana kendisi *dışında* her şeyi vermek istiyor..." diye düzelttim.

"Ve ona bunca zaman nasıl hissettiğini söylemeyecek misin?"

"Tekrar evlenmek istemediğini söyledi. Yani ihtiyacım olan şeyi yapabilecek durumda değil."

"Ama senin için bir istisna yapmayacağını nereden biliyorsun? Söylediklerini sana sahip olamayacağını düşündüğü gerçeğine dayandırıyor." Başını öne eğdi. "Ya Jason engel olmasaydı? Belki Archie daha farklı hissederdi - *kendi* kalbini koruma ihtiyacı daha az olurdu."

Vücudum bu yanlış düşünceyi uzaklaştırmak için kasıldı. Umut. "Beni önemseydiğini biliyorum Roz. Ama içimde hep kalbimi paramparça edeceği korkusu var. Mesele şu ki, beni seçmeyerek beni istemeden incitmiş olsa da... Archie hâlâ hayatımdaki en iyi şey. Sanırım o da benim onun için özel olduğumu söylerdi. İşte bu yüzden benimle oraya gitmeyecek. O adımı atmayacak. Archie beni hep bir çeşit koltuk değneği olarak kullandı. Orada olacağımı varsayıyor. Aralarında bir çekim olsa bile, bana bir arkadaş ve danışma kurulu olarak değer veriyor." Başka tarafa baktım. "Bunca zamandır ona aşık olan bendim."

Gözlerini devirdi. "Sevmediğin bir kadın için bebek babası olmayı teklif etmezsin. Belki zaman zaman gerçekten platonik insanlar arasında olur. Ama Archie'yle geçmişiniz platonik olmaktan çok uzak canım. Şu anda hayatında başka bir bebek sahibi olacak durumda değil. Elleri dolu.

Seni sevmese bunu yapmazdı - farkında olsa da *olmasa* da. Belki de henüz farkında değildir." Çayını yudumladı. "Ama ben farkındayım."

Kalbimin yavaşlamasını diledim. "Roz, böyle hissetmen çok güzel, ama bu duygu ondan gelmiyorsa, bunu bir tuz tanesi olarak kabul etmek zorundayım."

Sempatik bir gülümseme sundu. "Anlıyorum tatlım. Ama o yaşlı şeker babayı terk edersen, Jason, onu bana gönderebilir misin? Menopozdaki Roz uzun zamandır aksiyona girmedir." Göz kırptı. "Kimsenin *beni* hamile bırakma konusunda endişelenmesine gerek yok."

Çıldırırdım. Kahkaha gerçekten ilaç gibiydi.

CHAPTER 26

ARCHIE

I'D BEEN A Bu sabah uyandığımdan beri sinirlerim karmakarışık. Haftalardır bugünü hem bekliyor hem de korkuyordum.

Noelle'i saat 13:00'te almam gerekiyordu, böylece ikinci IUI denememizden sonra gidip gebelik testinin sonuçlarını alabilecektik. Ama tam gitmeye hazırlanırken Clancy'nin okulundan aradılar.

"Alo?" Ben cevap verdim. "Bay Remington?" "Evet."

"Clancy kendini iyi hissetmiyor ve maalesef bu öğleden sonra kusmaya başladı. Bu iki kez oldu. Gelip onu almanızı istiyoruz."

"Kahretsin," diye mırıldandım.

"Bu bir sorun olacak mı?"

Başımı kaşıdım. "Ah, hayır. Özür dilerim. Öğleden sonra önemli bir randevum vardı ve bunu beklemiyordum." Başımı salladım. "Yine de endişelenme. Bu senin sorunun değil. Gelip onu alacağım."

"Bunun için minnettarız."

Mariah hastanedeki vardiyasının ortasındaaydı, bu yüzden bana başka seçenek bırakmadı. İsteksizce Noelle'i aradım.

"Hey, naber?"

"Merhaba... Dinle, bazı kötü haberlerim var. Clancy okulda hastalanmış ve hemen gelip onu almamı istiyorlar. Kusuyor. Seni randevuya götürebileceğimi sanmıyorum."

"Oh..." Durakladı. "Tamam. Ne yapabilirsin ki, değil mi? Endişelenme. Bir Uber çağırıp oraya giderim."

Telefona doğru uzun bir nefes verdim. "Seninle gelebilmeyi çok isterdim."

"Kontrol edemediğimiz bazı şeyler var. Lütfen bu konuda endişelenmeyin. Ben iyi olacağım."

"Emin misin?"

"Evet, eminim."

"Şu anda kendimi boktan bir ortak gibi hissediyorum."

"Archie, git kızını al ve bu konuda endişelenme. Ve ne yaparsan yap, o mide böceğini bana yaklaştırma." Güldü.

"Evet, bu da başka bir şey. Muhtemelen ona ne olduğunu anlayana kadar seni en az birkaç gün göremeyeceğim anlamına geliyor. Umarım hızlı bir virüs olur. Bazen yirmi dört saat içinde geçer. Belki şansımız yaver gider."

"Evet, umarım öyledir."

Saçlarımı çekiştirerek gözlerimi kapattım. "Dinle, öğrenir öğrenmez beni ara, tamam mı? Telefonun başında bekliyor olacağım."

"Tabii ki. Yapacağımı biliyorsun."

Telefonu kapattıktan sonra Clancy'yi almak için yola çıktım. Çıkışını yaptıktan sonra hemşire onu bana getirdi. Zavallı kızımın yüzü kıpkırmızıydı ve üzerinde bu sabah onu bıraktığımda giydiğinden farklı bir kıyafet vardı. Gömlek üç beden büyük görünüyordu.

Diz çöktüm. "Bebeğim, iyi misin?"

Başını hayır anlamında salladı ama hiçbir şey söylemedi. Sözlü bir yanıt vermemek Clancy'nin yapacağı bir şey değildi. Kendini gerçekten berbat hissediyordu. Onu eve götürmeliydim.

Clancy'yi arabaya götürmeden önce hemşireye "Tekrar teşekkürler," dedim ve eve dönene kadar dayanması için dua ettim.

Eve geldiğimizde onu küvete koydum ve köpük banyosuna başladım. Tabii ki, tam ortasında

Bu yüzden küveti boşaltıp baştan başlamak zorunda kaldım. *Ne karmaşı ama.*

Kalbim kızım için endişelenmekle Noelle'e randevuda ne olacağını merak etmek arasında gidip geliyordu. Saat bir buçuğu gösteriyordu. Geç kalmadıkları sürece, muhtemelen şimdiye kadar görünmüş olmalıydı.

Kızımın saçındaki kusmuğu yıkadım ve onu bir havluya sardım. Çok perişan görünüyordu. Küveti tekrar boşalttım, Clancy'yi giydirdim ve yanında bir şişe Gatorade ile yatağına yatırdım.

"Sana bir hikaye okumamı ister misin?" Saçlarını düzelterek sordum.

"Hayır, baba. Sadece uzanıp televizyon izlemek istiyorum."

Başımı salladım. "Tamam bebeğim. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. Biraz tavuk suyum var. Acıkırsan ısıtabilirim."

Başını salladı, ben de onu bir süre yalnız bıraktım, hâlâ açık kapıdan onu gözetliyordum. Orada yatarken çok savunmasız görünüyordu.

Kendi midemin de biraz huzursuz olduğunu fark ettim, çünkü Noelle'den hâlâ haber alamamıştım. Kendimi daha da strese sokmaktansa Mariah'yı arayarak Clancy hakkında bilgi verdim. Tam bitirmek üzereyken bir telefon daha geldi. Arayanın Noelle olduğunu anladığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Mariah'ya veda ettim ve cevap vermek için diğer tarafa geçtim. "Selam."

"Merhaba... Yani, negatifti."

Nefesimi uzun bir nefesle dışarı verdim. Kalbim karnıma düşmüştü. Adımlarımı hızlandırdım. "Sen iyi misin? Bu muhtemelen şimdiye kadarki en aptalca soru."

"Ben iyiyim. İlk seferden sonra kendimi bunu beklemeye hazırladım. En azından şimdiden nasıl bir his olduğunu biliyorum, anlıyor musun?"

"Evet." İçimi çektim. "Ne yazık ki öyle. Daha iyi haberler almayı umuyordum ama sanırım ben de buna hazırlanıyordum."

"Neyse o."

"Bunu çok söylüyorsun."

Gülümsedim. "Bundan daha doğru bir söz olamaz."

"Muhtemelen."

"Bunu değiştiremeyiz, bu yüzden kabul etmek zorundayız."

Moralimin bozulmasını bekliyordum ama bu daha çok yıkım gibiydi. Sadece üç IUI döngüsü yapmayı planlamıştık, yani Noelle'in yeniden değerlendirmesine sadece bir tane kalmıştı. Elbette IVF'ye geçebilirdik ama maliyeti ve stresi göz önüne alındığında bunu isteyip istemeyeceğini bilmiyordum.

"Clancy nasıl?" diye sordu.

"Küvete kustu, ben de baştan başlayıp onu tekrar yıkadım. Şimdi oldukça dengeli görünüyor. Yatağında en sevdiği programı izliyor."

"Sen çok iyi bir babasın."

"Ben sadece yapmam gerekeni yapıyorum."

"Biliyorum ama herkesin senin gibi bir babası yok." Sesindeki hüznü hissediliyordu.

"Keşke gelebilsen," dedim ona. "Senin için yemek falan yapabilirim."

"Teşekkürler, ama Clancy hasta olmasaydı bile, bu öğleden sonra yapmam gereken epeyce iş var. Bir teslim tarihine geç kaldım. Yani böylesi daha iyi."

"Konuşmak istersen beni daha sonra arar mısın?"

"Evet, ama seni rahatsız etmek istemiyorum. Hasta bir çocukla meşgulsün."

"Senin için asla çok meşgul değilim. Muhtemelen öğleden sonrayı yatakta geçirecek. Bana ihtiyacın olursa buradayım."

"Mağazadan istediğiniz bir şey var mı?" Noelle sordu. "Gidemeyeceğinize göre şoförümünden eve dönerken markete ve size uğramasını isteyebilirim."

"Teşekkür ederim ama sanırım iyiyiz. En son midesi

bulandığında yediğim tuzlu krakerler ve biraz et suyu var.
Okuldayken sürekli bir şeyler kapıyorlar."

"Tahmin edebiliyorum."

"Bir gün ne demek istediğimi anlayacaksın. İnan bana, anlayacaksın." "Umarım öyle olur, Archie. Tekrar teşekkür ederim, bilirsin, verdiğin için

bana bu fırsatı verdi. Testin negatif çıkması berbat bir şey ama..." Durakladı. "Tanrım, ben de tam 'neyse odur' diyecektim. Bunu çok kullanıyorum, değil mi?"

"Evet." Kıkırdadım.

Telefonu kapattıktan sonra, öğleden sonra boyunca bir boşluk hissi beni takip etti. Noelle'in yanımda olmasını dileyip durdum ve sadece bir IUI fırsatım daha olduğu için endişelendim.

Benim için bir şey var mı? Clancy yine kusmadı.

- - -

Ertesi gün, şansım tükendi. Uyandığımda yaptığım ilk şey tuvalete kusmak oldu. Görünüşe göre bugün kusmak istememe neden olan tek şey bir virüs olmayacaktı.

Noelle aradığında Clancy kendini daha iyi hissediyordu ama hâlâ evde benimleydi.

"Hey. Sadece seni kontrol ediyordum," dedi.

"Teşekkür ederim. Ne yazık ki, Clancy'nin sahip olduğu şeye sahibim."

"Oh hayır! Öyle söyleme."

"Evet. Anladım. Son birkaç kez böyle hastalandığında bir şekilde atlatmıştım. Ama bu sefer değil."

"Belki de stresli olduğunuz için bağışıklık sisteminiz zayıflamıştır."

Tüm bu gevezelikleri düşününce stresliydim. Ama onun bu konuda endişelenmesine gerek yoktu. "Bugün neyin var senin?" diye sordum.

"Hafta sonu için New York'a gitmeye karar verdiğimi bildirmek için arıyorum."

Zaten hasta olan midem döndü.

Yutkundum. "Ne için?"

"Kafamı toplamak için biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var."

"Oh." Saçımı çektim. "Tamam, sanırım hepimizin zaman zaman buna ihtiyacı oluyor." Durakladım. "Bunu yapmak için neden New York'a gitmen gerekiyor?"

İç çekti. "Jason'la görüşmem gerekiyor. O buradayken pek konuşmazdık çünkü Roz hep etrafımızdaydı. Sanırım hormonlar yüzünden zihinsel olarak bitkin düşmüştüm. Şu anda kendimi biraz daha açık fikirli hissediyorum, bu yüzden bu onunla bazı şeyleri konuşmam için iyi bir fırsat."

Ayrıntı vermesini umarak sessiz kaldım. Ama yapmadı.

"Peki, tamam. Ne yapman gerekiyorsa yap. Biliyorsun ben

"Eğer içini dökmek istersen buraya gel."

"Teşekkür ederim.

Minnettarım." "Ne zaman gidiyorsun?"

"Yarın sabah için bir uçak bileti ayırttım. Salı günü geri geleceğim."

"Tamam. Seni havaalanına bırakmayı teklif ederdim ama seni hasta etmek istemem."

"Evet, benden uzak durmalısın." Kıkırdadı. "Aslında, seni zaten göremeyeceğim için New York'a gitmem işe yarıyor, değil mi?"

"Bu doğru," diye kabul ettim, baş ağrıma masaj yaparak.

"Eminim Salı günü daha iyi olacaksın," dedi. "Belki o zaman bir araya geliriz ve ben de yolculukla ilgili bir rapor hazırlarım."

"Kulağa bir plan gibi geliyor." Uzun bir nefes verdim.

"Sen iyi misin? Sesin biraz kötü geliyor. Gittiğim için üzgün müsün?"

"Hayır," diye yalan söyledim. "Her şey yolunda."

Sorun onun gitmesi değildi. Endişelendim. onu geri gelmekten caydıracaktı.

O hafta sonu Clancy kendini toparlamıştı ve ben de kendimi daha iyi hissediyordum. Onu Mariah'nın evine bıraktığımda onunla kahvaltı etmeyi yeni bitirmiştım.

Gitmek için eşyalarımı toplarken Mariah beni durdurdu. "Noelle ile her şey yolunda mı?"

Sorusu beni sarstı. Mariah Noelle'in annemin evinde kaldığını biliyordu ama yine de başka bir şey bilmiyordu. Noelle ve benim çıktığımızdan şüphelendiği izlenimine kapıldım ama henüz bana bunu sormamıştı.

Boğazımı temizledim. "Neden sordunuz?"

"Geçen gün garajında sakladığınız ızgarayı almak için annenizin evine uğradım. Yanına geldiğimde Noelle ön merdivenlerde oturmuş, telefonda biriyle konuşuyor ve ağlıyordu."

Ağlıyor muydun? Gözlerimi kırıştırdım, bunu anlamaya çalışıyordum. Konuştuğu kişi ben değildim, çünkü biz telefondayken ağlamıyordu.

"Bu çok garip."

Mariah başını eğdi. "Gözyaşlarının sebebi *sen olabilir misin?*"

"Neden böyle düşündün ki?"

"Nedenini biliyorsun. Onun senin için bir arkadaşın fazlası olduğundan her zaman şüphelendiğimi tekrar söylememe gerek yok. Şimdi şehirde ve annenin evinde yaşadığına göre? Bir şeyler dönüyor olmalı."

Hay sikeyim. Bu konuşmayı beklemiyordum ve uygun bir yanıtlım yoktu. Mariah'ya Noelle'le yaptıklarımız hakkında hiçbir şey söylemeyeceğime yemin etmişim. Ama aynı zamanda yalan söylemek de istemiyordum. Bu yüzden cevabımı belirsiz tuttum.

"Noelle benim arkadaşım. Biz çıkmıyoruz."

Mariah başını salladı. "Sonunda onun her zaman birlikte olmak istediğin kişi olduğunu kabul ettiğinde, bana haber verebilirsin ve ben de 'Sana söylemişim' derim." İçini çekti. "Ama her halükarda *arkadaşın* üzgündü. Onu kontrol etmek isteyebilirsin."

Zihnim yarışyordu. "Seni gördü mü?"

"Hayır. O anda ızgarayla uğraşmamaya karar verdim. Onunla konuşmak zorunda kalmak istemedim. O ve ben yıllardır konuşmuyorduk ve o da iyi bir durumda değildi. Arabayı sürmeye devam ettim ve başka bir gün alırım diye düşündüm."

"Onu öylece almalıydın."

"Bu bana pek çekici gelmedi. Onun yanında kendimi rahatsız hissetmeme neden olan sensin çünkü onu her zaman baş tacı ediyorsun."

"Bunu gerçekten tekrar mı konuşacağız? Onun sadece çok değer verdiğim iyi bir arkadaşım olduğunu daha kaç kere söylemem gerekiyor? Sen ve ben birlikteyken onunla hiçbir şey olmadı."

Gözleri irileşti. "Oh... Yani biz birlikte *değilken* bir şeyler mi oldu?"

Bu ifadeyle kendimi gerçekten siktim. "Ben öyle bir şey demedim."

"Evet, öyle sayılır."

Bu artık onu ilgilendirmiyordu. "Tamam, Mariah. Güzel sohbetti ama ben bu noktadan sonra çıkıyorum."

"Her neyse." Güldü.

Arabama doğru yürürken, Noelle'in kiminle konuşuyor olabileceğini anlamak için beynimi zorladım. Dahası, neden ağlıyordu ki? Testin negatif çıktığı haberini paylaştığında o kadar da üzgün görünmüyordu. New York'a gideceğini söylediğinde de keyfi yerindeydi. Ama belli ki bir şeyler saklıyordu.

CHAPTER 27

NOELLE

JASON AND I dairemin iki ucunda duruyordu. Asık suratla gelmişti, bu da bana muhtemelen olacakları sezdiğini söylüyordu.

Ona kızdığım bazı şeyleri itiraf ettiğim hararetli bir telefon görüşmesinden sonra New York'a gelmeye karar vermiştim. Negatif testten sonra kendimi hormonlu ve depresif hissediyordum ve hepsi birden ortaya çıktı. Sonra kendimi suçlu hissettim ve bu konuşmayı yüz yüze yapmam gerektiğini fark ettim.

Başı öne eğikti ama sonunda başını kaldırıp bana baktı. "Konuşmamız gerektiği için eve geldiğini söylemiştin. İtiraf etmeliyim ki bundan korkuyordum."

Yanına gittim ve elimi koluna koydum. "Jason, beni önemseydiğini biliyorum. Bunu pek çok şekilde gösterdin." Nefesim titredi. "Ama birbirimiz için uzun vadeli doğru partnerler olduğumuzu düşünmüyorum. Seninle ilgili sevdiğim çok şey var ama aynı önceliklere sahip olduğumuz, aynı şeyleri istediğimiz bir yerde değiliz. Ve bu sorun değil. Bu senin hatan değil. Seyahat etmek ve bir yere bağlı olmamak istiyorsun ve bunu hak ettin. Ama bu bebeğe sahip olduğumda -ve *olacağım*- hayatım dramatik bir şekilde değişecek."

Jason dişlerini sıktı. "Sanırım sana olan duygularımı fena halde hafife alıyorsun, Noelle. Dünya turlarının benim için senden daha önemli olduğunu düşünüyorsan..." Başını iki yana salladı. "Yani, burada durmuş bana istediğimi düşündüğün her şeyi söylüyorsun. Bana hiç sordun mu, bilirsin, gerçekte nasıl hissettiğimi?"

"Nasıl hissediyorsun?"

"Öncelikle, sperm donörünüzden başka bir şey olmadığını iddia ettiğiniz bu adama karşı çözülmemiş bazı duygularınız olduğunu düşünüyorum. Farkında olsan da olmasan da, bu konuşmayı etkileyen şeyin her şeyden çok bu olduğunu düşünüyorum." Gözlerimin içine baktı. "Bunu inkar bile etmiyorsun."

Ona dürüstlük borçluydum. "Hayır, inkâr etmiyorum. Archie'ye karşı hissettiklerim karmaşık. Ama bu konuşmayı etkileyen şey kesinlikle onlar *değil*. Archie'ye karşı hissettiklerim bir yana, sen ve ben birbirimize uygun değiliz."

"Açık olmak gerekirse... Benden ayrılıyor musun?" Gözlerini tavana dikti. "Sadece söylemen ve bu işkenceye bir son vermek gerekiyor."

"Yalnız kalmak ve bir erkek arkadaşım olmaması için zamana ihtiyacım olduğunu söylüyorum, evet. Sana ilişkimizi tamamen bitirmek istediğimi söylemek konusunda isteksizim çünkü sana çok değer veriyorum. Her zaman da önemseyeceğim. Ama seni oyalamak adil değil. Şu anda ikimiz için de en iyisi ayrılmak. Yüzde yüz kendime odaklanmam ve bu süreçte başkasının ne yapmasına engel olduğum konusunda endişelenmemem gerekiyor."

Elini yüzünde gezdirdi. "Bebeğinize babalık yapmayı teklif etseydim her şey farklı olur muydu?"

Bunu düşünmek zorundaydım. Archie meselesi hiç gündeme gelmeyecekti, bu yüzden sanırım her şey farklı olabilirdi. Ama bu artık tartışmalı bir noktaydı.

Omuz silktim. "Satır aralarını okumaktan kendimi alamadım Jason. Bunu tek başıma yapmama karar vermek bana olan bağlılığın hakkında çok şey ifade ediyordu, öyle olsun ya da olmasın. Ama böyle hissetmek için her türlü hakka sahipsin. Çocuklarını zaten büyüttün ve bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Alnı kırıştı. "Bir kez daha kelimeleri ağızıma tıkıyorsun. Ben kendimi sana adadım."

"Üzgünüm ama ben bu şekilde görmüyorum. Sanki hem pastanı yemek hem de benimle eğlenmek istiyorsun ama hayatımın her alanına dahil olmak istemiyorsun. Daha

fazlasına ihtiyacım var, gerçek bir ortağa. Belki de seninle ilişkiye girmeden önce bunları dşnmeliydim. Ama sen çok

Büyüleyici... Büyüleyici. Dahası, sen iyi bir adamsın. Senin için en iyisini istiyorum ve bu kararın bir parçası da senin için *en iyisinin ben olduğumu* düşünmemem."

Jason gözlerini kaçırdı. Neredeyse ağlayacakmış gibi görünüyordu. Bu benim için hiçbir şeyi değiştirmese de kalbimi kırdı. Ellerini havaya kaldırdı, gözleri parlıyordu. "Ne söylemem gerekiyor? İstediğim şey ayrılmak değil. Bir daha baba olmak istemediğime dair bir karar verdiğim konusunda haklısın. Sana karşı olan hislerimin ne anlama geldiği konusunda bunu aşamazsan, muhtemelen fikrini değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ama değiştirmek için yapabileceğim bir şey varsa, lütfen bana haber ver." Bir an sessizliğe gömüldü. "Aksi takdirde, hiçbir zaman yalvaran biri olmadım, Noelle."

Birbirimize baktık.

"Bu sonuca varmam bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm," dedim. "Ama Kaliforniya'daki deneyimim bana şu anda neye ihtiyacım olduğu konusunda çok şey öğretti. Her ne kadar bu bebeği tek başıma doğurup sonsuza kadar gayet iyi olsam da, doğru adamı bulduğumda ve bulursam, çocuğumu hayatında *istemesini* istiyorum. Çünkü çocuğum bunu hak ediyor."

"Tamam," diye mırıldandı, gözlerini yere dikerek.

Bir dakika sonra Jason anahtarlarını aldı ve kapıya yöneldi. "Gerçekten çok üzgünüm."

Sesim titriyordu. "Ben de Jason." Ona sarılmak istedim ama bu her şeyi daha da kötüleştirecekti.

Son bir kez arkasını döndü. "Buna inanamıyorum," dedi hışımla gitmeden önce.

Kapı arkasından kapandıktan sonra bir süre sessizce oturdum, rahatlama ve üzüntü karışımı bir duygu hissettim. Son negatif hamilelik testinden sonra nihayet içimde bir şeyler tıklanmıştı. Birinin bana sarılmasını istediğimi hatırladım; Archie'nin elinden gelse yanımda olacağını biliyordum ve bu beni düşündürdü. Erkek arkadaşım yolculuğumun bir parçası olmamayı *tercih* ediyordu ve yanımda olması gereken kişi Archie değil, o olmalıydı.

Oturma odamda tek başıma otururken daha fazla dayanamadım. Batı Yakası'nda saat henüz erkendi, bu yüzden Archie'yi arayıp olanları anlatmaya karar verdim. Kaliforniya'ya döndüğümde her şeyi yeniden özetlemek zorunda kalmayacaktım.

"Hey, Noelle," diye cevap verdi. "Merhaba. Çalışıyor musun?"

"Aslında hayır, bu gece izinliyim. Geçtiğimiz çılgın haftadan sonra programımda bir değişiklik talep ettim."

"Konuşacak vaktin var mı, yoksa Clancy ile birlikte misin?"

"Yalnızım." Durakladı. "Sana bir şeyler oluyor."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Geçen gün Mariah garajdan bir şey almak için annemin evine gitti ve bana seni telefonunla ön merdivenlerde otururken gördüğünü söyledi. Ağladığını söyledi. New York'a gitmeden birkaç gün önceydi ve ağladığın kişinin ben olmadığımı biliyorum."

"Jason'dan ayrıldım," diye itiraf ettim. Uzun bir sessizlik oldu.

"Ne?" diye nefes aldı. "Gitmeden önce bunu yapacağını biliyor muydun?"

"Tam olarak değil. Konuşmamız gerektiğini biliyordum ve kararımı karşıma çıktığında hissettiklerime göre vereceğimi söylemiştim ama bu şekilde sonuçlanacağından şüpheleniyordum."

Archie'ye Jason'a söylediklerimi anlattım ve gerekçelerimi açıkladım.

"Bunu kesinlikle beklemiyordum," dedi sözümü bitirdiğimde.

"Biliyorum. Karışık duygular içindeyim. Açıkçası ona değer veriyorum. Beni her zaman özel hissettiren iyi bir adam. Birlikte çok eğlendik. Sadece benim için en iyi partner o değil. Bir ilişki için endişelenme stresinden uzaklaşmaya ihtiyacım olduğunu hissediyorum."

"Hepimiz neye ihtiyacımız olduğunu biliyoruz. Neyle başa çıkabileceğimizi biliyoruz. Hayatınızda hiç kimseye ya da hiçbir şeye ihtiyacınız yok.

sizi strese sokuyor. İşin özü bu."

"Sana şimdi söylemek istedim çünkü döndüğümde sağlıklı ve zihinsel olarak üç numaraya hazır olmak dışında hiçbir şeyle uğraşmak istemiyorum."

"Elbette." İçini çekti. "Sanki uzun zamandır yokmuşsun gibi geliyor. Sanırım bunun nedeni sen gitmeden önce benim de seni bir süre görme fırsatımın olmaması. Sonsuzluk gibi geliyor." Durakladı. "Biraz korkuyordum, çünkü belki de geri dönmeyeceğini, ilerleme konusunda tereddütlerin olduğunu düşündüm."

"Hayır," diye teminat verdim.

"Aradığına gerçekten çok sevindim." Nefes verdi. "Geç olduğunu biliyorum, o yüzden istersen beni telefonda atabilirsin."

"Telefonu kapatmak istemiyorum. Sesini duymaya ihtiyacım vardı." Kanepeye yaslandım. "Ve seni özledim." Gözlerimi sıkıca kapadım, seçtiğim kelimeler gerçek olsa bile pişmanlık duydum.

"Ben de seni çok özledim, Noelle."

Kalbim küt küt atarken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Yarın kaçta iniyorsun?" diye sordu. "Seni alabilir miyim?"

"Geç kaldım. Sanırım işte olacaksın. Merak etme. Bir araba çağıracağım." "Salı günü buluşalım o zaman."

Midemde kelebekler uçuşmaya başladı ve yeni bir tür gerginlik beni ele geçirdi. Artık beni Archie'den uzak tutan bir engelim yoktu. Bu beni çok korkutuyordu çünkü reddedilme olasılığına kapı açıyordu -yine. Buna dayanamazdım. Jason benim güvenlik ağımdı. Artık hiçbir şeyim yoktu. Doğru seçimi yapmıştım ama yarın Kaliforniya'ya döndüğümde kendimi eskisinden daha savunmasız hissedecektim.

- - -

Batı Yakası'na döndüğümde Archie'den biraz uzaklaştım. Salı günü bir araya gelmedik, çünkü ben

Ona kendimi iyi hissetmediğimi söyledim. Çarşamba günü de onu görmeden geçti. Ne istediğimi çözmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Onunla konuşmadan önce üzerinde düşünmem gereken özellikle bir şey vardı.

Nihayet evine gittiğimde Perşembe günüydü ve Clancy'yi okula bırakmakla meşgul olduğu için Uber'e binmekte ısrar ettim. Yine de yalnız kalır kalmaz orada olmak istedim, çünkü artık düşünecek zamanım vardı, bu daha fazla bekleyemezdi.

Oraya vardığımda arabası ön tarafa park etmişti. Kapıyı çaldığımda nabzım hızlandı.

"Mükemmel zamanlama," dedi Archie beni içeri almak için kenara çekilirken. "Onu bırakmaktan yeni döndüm."

"Ben olsam beklerdim."

"Evet, ama yağmur yağmaya başladı. Yağmak zorunda kalmadığına sevindim."

Karşılıklı durduğumuzda havadaki gerilim çok yoğundu.

Ellerini birbirine sürttü. "Kahve içtin mi?" "İçtim. Böyle iyiyim. Kahvaltı ettim bile. Ya sen?"

"Ben de yedim zaten." Birkaç saniye yüzümü inceledi. "Hayal mi görüyorum bilmiyorum ama döndüğünden beri benden kaçıyor muşsun gibi hissediyorum." Kolları kıvrılmış lacivert V yaka gömleğinin içinde çok yakışıklı görünerek çarpık bir gülümseme takındı. Asi saçlarından bir parça gözlerinin üzerine düşmüştü. Nedense bugün bana Whaite's Island'daki Archie'yi hatırlatıyordu. Saçları biraz uzamıştı, neredeyse o zamanki uzunluğuna gelmişti.

"Bu senin hayal gücün değil," diye itiraf ettim.

Bir elini yelesinde gezdirdi, yüz ifadesi ciddiydi. "Neler oluyor, Noelle?"

"Kötü bir şey değil, Archie. Sadece New York'ta olanlardan sonra düşünmek için zamana ihtiyacım vardı."

Bir nefes verdi. "Bakın, konuşmadığımız şeylerden biri de son denemeden sonra ne olacağı. Üç IUI denemesinde anlaştık, ama sonraki adımlar hakkında konuşmalı mıyız? Konu bu mu?"

Nefes verdim. "Aslında bir sonraki adımım New York'a dönmek ve işler yolunda gitmezse biraz soluklanmaktı. Ama gerçekten, sonuç ne olursa olsun bir süreliğine New York'a dönmem gerekiyor. Bakımsız dairemle ilgilenmek zorundayım. Ve ara sıra ofise gitmem gerekiyor. Kontrol etmeden ancak bu kadar uzun süre dayanabilirim."

Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Denemeye devam edebilmemiz için... buraya kalıcı olarak taşınmayı düşünmez misin?"

Bu o kadar kolay değildi. "Kanalla Batı Yakası bürolarına kalıcı olarak geçme konusunda konuşabilirim ama buraya kalıcı olarak gelmek beni korkutuyor." *Beni korkutuyorsun.* Satır aralarını okuyabiliyor mu diye merak ettim.

"Tamam..." Başını salladı. "Belki de şu anda kendimizi karar vermeye boğmamalıyız. Şu anda herhangi bir plana bağlı kalmak zorunda değiliz. Her seferinde bir adım atabilir ve üç numaranın sonunda nasıl hissettiğine bakabiliriz."

Başımı salladım. "Sanırım bu noktada ilerleyebileceğim tek yol bu."

"Anlaşıldı."

İçimden adrenalin akıyordu. Bu en zor kısmıydı. "Bence üç numarayı vermeliyiz... gebe kalmak için her şeyi denemeliyiz."

Archie yere bakıyordu ama şimdi gözlerini benimkilere dikti. "Düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?"

Gergin bir şekilde güldüm. "Dürüst olmak gerekirse bunu yüksek sesle söylemekten korkuyorum."

"Yapacağım o zaman." Bana doğru ilerledi. "Seks yapmamızı istiyorsun."

"Hiçbir şey için kendini baskı altında hissetmeni istemiyorum." Kıpırdandım, endişelenmeye başlamıştım.

"Şaka mı yapıyorsun?" Gözleri kocaman açılmıştı. "Bunca zamandır doğal yolu deneyebilmeyi diledim. Masadan kalkmış olması çok sinir bozucuydu ve beni bunu önermekten alıkoyan tek şey senin

Erkek arkadaş. Ama şimdi yok mu? Siktir." Yaklaştı. "*Kesinlikle yapmalıyız.*"

Rahatlama ve uyarılma karışımı bir duygu üzerime çöktü. "Doktor bunu IUI tedavisinin olduğu gece yapmamız gerektiğini söyledi. Belki de bunun için plan yaparız."

Boğazını temizledi. "Daha önce değil mi?"

"Okuyordum da, tetik iğnesinden hemen önce ya da sonra iki ya da üç gün boyunca kesinlikle hiçbir şey yapmamamız gerekiyor."

"Ama geri kalan zamanlarda... yapabilir miyiz?" Vücudum uğuldadı. "Sanırım."

"Sadece ne zaman olduğunu söyle..." Sırıttı. "Tabii o adımı atmaktan endişelenmiyorsan?"

"Fiziksel olarak hazırım. Sadece zihinsel olarak hazır olduğumdan emin değilim." Sesini alçalttı. "*Fiziksel olarak hazır mısın?*"

Bir an gözlerimi kapattım. "Bana verdikleri bu hormonal ilaç beni oldukça azdırıyor. Zamanın yarısında kıvranmadan lanet olası bir koltukta zor oturuyorum."

"Neden bana söylemedin?"

"Ne söylemem gerekiyordu ki? Bu konuda yapabileceğin bir şey yoktu."

"Bir yolunu bulurdum, inan bana." Bir adım daha yaklaştı ve nabzımın tepki vermesine neden oldu. "Kızarıyorsun. Bunu önerdiğin için gergindin. Bu yüzden mi son birkaç gündür benden saklanıyordun?"

"Evet," dedim.

"Neden?"

"Sana bu şekilde bağlanmak istemiyorum, Archie." Başka bir açıklaması yoktu.

Ayaklarına baktı. "Yeterince adil."

Archie az önce söylediklerimi geri almamı sağlayacak hiçbir güvence vermedi. Belki de ona tam olarak güvenmemem gerektiği konusunda hemfikirdi.

Başını kaldırıp bana baktı. "Bunu seninle yaşamak şimdiye kadar biriyle yaptığım en samimi şeydi."

Sana dokunmamış olmama rağmen, yolun her adımında seni çok güçlü bir şekilde *hissettim*, Noelle." Archie elime uzandı. "Yine de neden tereddüt ettiğini anlayabiliyorum. Birlikte çok şey atlattık. Sen benim için dünyalara bedelsin. Ve seni *asla* incitmek istemem." Durdu ve bana tekrar baktı. "Belki de bunu düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacın vardır."

Burada kiminle uğraştığını unutma, Noelle. Archie yıllar önce benimle romantik bir ilişkiye kapıyı kapatmıştı. Yine de onu seviyordum. Onunla yatmak şüphesiz onu daha çok sevmeme neden olacaktı. Bunun sonu iyi olmazdı. Belki de bunu düşünmem gerekiyordu.

"Bunu düşünmesi gereken *sadece* ben miyim?" diye sordum.

"Vücudum fazlasıyla hazır," diye itiraf etti. "Ama seksin sahip olduğumuz şeyi mahvedebileceğinden korkmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Yine de korkunun bizi üç numaraya en iyi şansı vermek için elimizden gelen her şeyi yapmaktan alıkoymaması gerektiğini düşünüyorum." Durakladı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Hormonlar şu anda seni azdırıyor mu?"

Yutkundum. "Evet."

"Hormonlarının *beni* de azdırıyor olması mümkün mü?"

Çok ihtiyaç duyduğum bir kahkaha attım. "Hiç sanmıyorum."

"O zaman bunu bana sadece *sen* yapıyorsun." Sesi alçak ve hırıltılıydı. "Son zamanlarda deliren tek kişi sen değilsin. Bunu düşünmeden edemiyorum, Noelle. Bütün gün seni becermeyi düşünüyorum. Bir süredir böyle. Bazen bunu düşünmekten neredeyse iş yerinde yemek yakacaktım."

Aman Tanrım. Sözleri vücudumu ateşe verdi.

Archie göğsüme baktı. "Şu anda tahrik olduğun için mi göğüs uçların sertleşti?"

"Evet," diye nefes aldım.

"İzin ver seni çıkarayım," diye mırıldandı. "Seni biraz rahatlatayım."

Bacaklarım güçsüzleşmişti. "Üzerinde uyumam gerektiğini söylediğini sanıyordum."

"Ya da *üzerimde* uyu. Ne istersen." Gülümsedi. "Aslında şu anda cinsel ilişkiden bahsetmiyorum. Sadece orgazm."

Muhtaç bedenimi ikna etmek için fazla bir şey gerekmedi. Omuz silktim. "Yani... eğer istersen."

"İstiyorum." Gözleri parlıyordu. "İnan bana, istiyorum."

Archie elimi tuttu ve beni yatak odasına götürdü. Titreyen parmaklarıma baktı. "Titriyorsun." Elimini öpmek için kaldırdı. "Rahatlamaya çalış. Çok fazla stres altındasın. Sadece seni iyi hissettirmek istiyorum."

Sakinleşmeye çalışacağıma yemin ederek Archie'nin yatağına uzandım ve şilteye çarparak zıpladım.

Archie pantolonumun fermuarını açtı ve külotumla birlikte yavaşça indirdi. Orada yatarken bacaklarımın arasındaki hava serindi, kendimi savunmasız hissediyordum ama bir yandan da tahrik olmuştum. Yağmur yağmaya başlamıştı ve damlaların cama vurduğunu duyabiliyordum.

Archie'nin gözleri bana bakarken bulanıktı. Bir an başını kaldırdı ve muzipçe sırıttı. "Bu, bir daha görebileceğimi hiç düşünmediğim bir manzara."

Karnım kahkahalarla sarsıldı. "Hayat sürprizlerle dolu." "Kesinlikle öyle."

Gülümsemesi soldu ve bir sonraki bildiğim şey iki parmağını içime soktuğuydu. Başparmağıyla klitorisime masaj yaparken onları yavaşça içeri ve dışarı itti, bir yandan da bana bakıyordu. Uzun süren kuraklığım göz önüne alındığında, bu duygu muhtemelen olması gerekenden daha yoğundu. Gözlerimi kapattım ve o anın içinde kayboldum.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" diye fısıldadı.

Tutarlı bir yanıt veremeyerek alt dudağımı ısırdım ve başımı salladım.

Nefes alış veriş hızlandı ve parmaklarını hareket ettirmeye devam ederken bacaklarımın arasında nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum

içimde ve dışımda.

Archie başparmağını klitorisimin etrafında dolaştırdı. "Şu güzel, şişmiş tomurcuğa bak. Harikasin."

Geri çekildiğini hissettim ve parmaklarını emdiğini görmek için başımı kaldırdım. Bunu yaparken gözlerini kapatması zonklamamı daha da sertleştirdi.

"Ağzımı üzerinde istiyor musun, Noelle?"

"Evet," diye mırıldandım.

"İçinin tadına bakmak istiyorum. Bu da olur mu?" Kaslarım zonkladı. "Evet... evet!"

Archie yüzünü indirdi ve dilini klitorisime bastırırken ağzının ıslaklığını hissettim. Etimin üzerinde inlediğinde, o anda ve orada boşalmayı istememe neden oldu. Bu işte ne kadar iyi olduğunu unutmuştum.

Archie dilini dolaştırdı ve üzerimden konuştu. "Tadın hatırladığımdan bile daha güzel. Hâlâ tattığım en güzel şeysin. O kadar mükemmelsin ki. Tanrım."

Kalçalarımı sallayarak kendimi onun ağzına bastırdım.

"İşte böyle bebeğim. Ben seni sikerken sen de yüzüme sürtün.

dilimle."

Parmaklarımı onun muhteşem, kalın saçlarında gezdirmek için uzandığımda görüşüm bulanıklaştı - ona dokunmayı ne kadar çok istemiştim. Daha önce hiç yaşamadığım bir ihtiyaç her saniye artıyordu.

Neyi bekliyorum ben? Onu şu anda içimde çok fena istiyordum. Yarın garanti değildi. Geçmişteki deneyimlerimizden hiçbir şey öğrenmemiş miydim? Onu her şekilde istiyordum, şimdi. Şu anda. Yarın onunla yatmaktan daha az korkmazdım. Archie Remington beni her zaman korkuturdu. Ama ona sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmeden bir gün daha geçirmek istemiyordum.

Saçını çektim. "Archie..."

"Evet bebeğim," diye mırıldandı klitorisimin üzerinden.

"Beklemek istemiyorum. Şimdi seks yapmak istiyorum."

Vücudu dondu. Sonra yüzünü bana dönmek için kendini yukarı kaydırıldı. Puslu gözleri genişledi. "Emin misin?"

"Evet... Hazırsan sana ihtiyacım var."

Elimi uzatıp kot pantolonundan taşan ereksiyonunun üzerine koyarken gözlerini devirdi. "Ne kadar hazır olduğumu hisset. Lanet olası on iki yıldır hazırım." Gülümsedi. "Ve şu anda seni öpmeye de ihtiyacım var. Hem de çok fena."

"Lütfen," diye yalvardım.

Archie beklenmedik bir güçle ağzımı içine aldı. Dillerimiz çarpıştı ve ben hemen kendi tadıma baktım. Bir an önce açlık gibi hissettiren şey tam anlamıyla açlığa dönüştü. Ereksiyonu karnıma bastırırken, ağzının her hareketiyle inlemelerimi yuttu.

Kendini dizlerinin üzerine kaldırdı ve üzerimde durdu. Kot pantolonunun fermuarını açıp indirdikten sonra boxer külotunu aşağı iterek şişmiş sikini serbest bırakırken yutkundum. Hatırladığımdan daha da büyük görünüyordu. Ucu parlıyor, ağzımın sulanmasına neden oluyordu. Archie pantolonunu tamamen çıkarmaya çalıştı ve sonra kendini üzerimde yeniden konumlandırdı. Gömleğini kaldırdı ve oyulmuş kaslarını gözler önüne serdi.

Bana baktı. "Tişörtünü çıkarabilir miyim?" Başımı salladım, üzerimde olduğunu bile zor hatırlıyordum.

İkimiz de çıplak kalana kadar beni soydu. Archie beni öpmek için tekrar alçaldı ve sert göğsünü hassas göğüslerime bastırdı.

Üstüme uzanırken gözlerimin içine baktı. "Kendime hep, eğer sen ve ben bu noktaya gelirsek, kendimi aptal yerine koymayacağımı söyledim. Sadece bebek yapacağımız için sakın ve soğukkanlı olmaya çalışırdım, değil mi?" Başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece bu değil ve asla da olmayacak." Archie saçımın bir parçasını yüzümden uzaklaştırdı. "Sen çok güzelsin, Noelle. Sen her zaman diğerlerini kıyasladığım kadın oldun. Bunu neredeyse en başından beri istiyordum."

On iki yıl önce başlayan. Seni incitmekten hep korktum. Hâlâ da korkuyorum."

Başka bir durumda olsaydım, bu son kısım tereddüt etmem ya da geri çekilmem için yeterli olabilirdi. Ama bedenimi ele geçiren ihtiyaç seviyesinden geri dönüş yoktu.

"Bir şeyi en son ne zaman bu kadar çok istediğimi hatırlamıyorum," diye homurdandı.

"Yapabilirim," diye itiraf ettim. "Seninle birlikteydim."

Bununla birlikte, ağzımı tekrar aldı ve içime girdi. O gırtlaktan bir ses çıkarırken ben zevkle inledim. Cüssesine bakılırsa muhtemelen acıması gerekirdi ama o kadar ıslaktım ki içime kolaylıkla girmişti.

"Yavaş ve istikrarlı mı yoksa sert ve hızlı mı istersin?"

"Sert." Ellerimi aşağı kaydırıp tırnaklarımı kaslı sırtına geçirmeden önce saçlarını çektim.

Vücutlarımız birlikte sallanırken ritmik bir güçle içime pompaladı.

"Kahretsin," diye inledi bir süre sonra kulağıma.

"Yavaşlamam lazım."

İtiş g üc ü.

"Bu sefer tek başıma seni döllerimle doldurmak için sabırsızlanıyorum."

İtiş g üc ü.

"Ve bunu tekrar tekrar yapacağım."

İtiş g üc ü.

"Senin içinde olmak harika bir duygu."

İtiş g üc ü.

"Bunun hayalini kurmuştum. Ama bu çok daha iyi."

İtiş g üc ü.

"Seni hamile bırakmak için sabırsızlanıyorum."

İtiş g üc ü.

"Bebeğim karnındayken çok güzel görüneceksin."

İtiş g üc ü.

Onun sözleri orgazmımı kontrol altına almamı daha da zorlaştırdı. Daha fazla dayanamadım.

Neyse ki bir dakika sonra aynı fikirdeydik.

"Yaklaştığında bana söyle. Patlamaya hazırım," diye inledi.

Birkaç saniye sonra kendimi bıraktım ve onun sikinin etrafında titreşirken kaslarımın umutsuzca ihtiyaç duydukları serbest kalmaya izin verdim. "Geliyorum, Archie."

İçimi patlatan derin bir inilti çıkardı. Dölünün sıcaklığı içime dolduğunda doruk noktamdı yeni iniyordum.

Dışarıda yağmur daha sert yağarken bedenlerimiz iç içe geçmişti. Sanki var olan tek iki kişiymişiz gibi hissediyordum, yıllardır bilmediğim bir coşku. Boynumu usulca öperken içimde kalmaya devam etti.

Sonunda çekildiğinde onunla yüzleştim. "Bu..."

Gülümsedi. "İnanılmazdı. İşte buydu." "Evet." Derin bir nefes aldım.

Archie beni kendine çekti ve dudaklarımdan öptü. "Bugün burada benimle kalabilir misin?"

"Bir süreligine, elbette," dedim, sanki Archie Remington beni diğer herkes için mahvetmemiş gibi.

"Saat iki buçukta Clancy'yi okuldan almam gerekiyor. Ama bunun dışında, sana daha fazla orgazm yaşatmak için diğer tüm planlarımı iptal ediyorum." Yanağımı okşadı. "Bir şey itiraf etmeliyim."

Gözlerimi kırptım, kalbim sıkışıyordu. "Tamam..."

"Jason'la yatmanı istemememle ilgili tüm o şey... Sadece bir şekilde hamile kalmaktan korktuğum için değildi. Çok kıskanmıştım Noelle. Onu burada gördüğümde bir ton tuğla gibi çarptı bana. Aceleci davrandığım için üzgünüm ama ondan ayrıldığın için üzgün değilim. Ve bugün bu deneyimi yaşadığımız için de *kesinlikle* üzgün değilim."

Başparmağımı çenesindeki tüylerin üzerine sürttüm. "Bundan asla pişman olmayacağım, Archie. Ne olursa olsun."

O ve ben o öğleden sonra iki kez daha seks yaptık ve ben hala daha fazlasını arzuluyordum. Bana fiziksel olarak istediğim her şeyi vermişti. Yine de kalbim hâlâ tatmin olmamıştı çünkü Archie'nin gerçekte nerede olduğunu bilmiyordum. Şimdi onu kaybetmekten her zamankinden daha çok korkuyordum.

O öğleden sonra Archie ve ben Clancy'yi okuldan aldıktan sonra beni annesine bıraktı. Korkularıma rağmen bulutların üzerindeydim, eve girdiğimde hâlâ seks sarhoşuydum. Gözlerimi kapattım, kapıya yaslandım ve uzun bir iç geçirdim.

"Aman Tanrım. Gittin ve yaptın, değil mi?" Roz'un sesiyle gözlerimi açtım.

"Sen neden bahsediyorsun?" Aptal rolü yapmaya çalışarak sordum, ancak alnıma SEX kelimesi damgalanmış da olabilirdi.

Roz güldü. "Şu anda kurumuş olabilirim ama o kadar da uzun zaman olmadı. Yüzümdeki o ifadenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum ve bunun tek bir anlamı var."

New York'ta Jason'dan yeni ayrıldığımı biliyordu, bu da durumu daha da kötüleştiriyordu.

"Roz, beni yargılama. Hızlı olduğunu biliyorum."

"Hızlı mı?" Kıkırdadı. "On iki yıla hızlı demek *zor*."

CHAPTER 28

ARCHIE

"LIE DOWN AND Rahatla. Sana özel bir şey yapacağım," dedim Noelle'e. Gerçi rahatlaması gereken muhtemelen bendim.

Üçüncü IUI randevumuzdan sonra evime yeni dönmüştük. Artık pek çok şey belirsizdi ama endişemin günü mahvetmesine izin vermemeye çalışıyordum. Ne zaman gergin olsam yemek yapardım; bu benim terapimdi.

"Ne yapıyorsun?" Noelle kanepeden seslendi. "Bu bir sürpriz." Kaşlarımı oynattım. "Yine de, kesinlikle bugün bana yaptığın sürpriz kadar iyi değil."

Bugünkü randevu bir öncekinden çok daha farklıydı. Birincisi, Noelle sperm bağış odasında bana katılmaya karar vermişti. Dokunmamıza izin verilmemesine rağmen, ben mastürbasyon yaparken onun klitorisine masaj yapmasını izlemek çok seksiydi. Bir şekilde temas edemeyeceğimiz gerçeği bunu daha da ateşli hale getirmişti.

"Keşke bir fotoğraf makinem olsaydı da benimle geleceğini söylediğinde hemşirenin yüzünün fotoğrafını çekseydim," dedim mutfaktan ikramını hazırlarken.

Geçtiğimiz birkaç hafta da belirgin bir değişim olmuştu. Noelle ve ben o ilk günden sonra seks bağımlısı olmuştuk. Onu hamile bırakmak için elimizden gelenin en iyisini yapmak olarak başlayan şey tamamen başka bir şeye dönüşmüştü. Noelle, Clancy'nin benimle olduğu günler dışında neredeyse her geceyi benim evimde geçiriyordu.

Sonunda hazırladığım tatlıyı getirdim. Noelle son zamanlarda süt ürünlerini ve rafine  ekeri kesmi ti çünkü bunun iltihaplanmayı azaltmaya ve doğurganlığı artırmaya yardımcı olabileceğini okumu tu. Ben de ona hindistan cevizi sütü, avokado ve  ekersiz kakao ile sözde çikolatalı bir puding yaptım.

Parfe bardağını ona uzatırken, "Bu süt ürünü içermiyor ve sadece agave ile tatlandırılıyor," dedim. Çilekleri ortasına koydum ve üstüne tek bir tane yerle tirdim.

"Bu lezzetli görünüyor."

"Dene bakalım."

Bir ısırik aldı ve inledi. "Vay canına. Bu inanılmaz."

Kollarımı kavu turdum ve o yerken gülümsedim.

"Sadece yememi mi izleyeceksin?"

"Seni birçok şey yaparken izlemeyi seviyorum. Tatlı yemek de bunlardan biri."

"Hiç yemeyecek misin?" diye sordu ağzı doluyken.

"Hayır. Bu sadece senin için."

Ka ığını bana doğru tuttu. "Payla abilirim."

Başımı salladım. "Bugün benimle payla manı istediğim tek bir şey var, o da bu değil."

Noelle kasıklarına baktı. "Hazır olduğunu görebiliyorum."

"Son be  gün çok zor geçti," diye inledim.

Bugünkü döllenmeden önce    gün boyunca seksten uzak durmamız söylenmişti ve ondan önceki iki gün boyunca Clancy benimleydi, yani Noelle'le seks yapmayalı tam be  gün olmuştu. Ama birlikte zaman ge irebilmemiz için bu gece restoranda her zamankinden iki saat daha geç çalışmayı ayarlamı tım. Doktor sevi mek için en önemli zamanın bugün olduğunu söylemişti.

Noelle pudingini bitirdikten sonra kanepeye tırmandı ve üzerime  ıktı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordum. "Tatlım için sana düzgünce teşekkür ediyorum." "Beni burada mı bırakacaksın?"

Noelle pantolonunun düğmelerini açıp çıkarmadan önce gömleğini kaldırdı. Daha sonra amını, pantolonunun içinden neredeyse kırılan horozumun üzerine sürtmeye başladı.

Kotumun fermuarını açtığımda aletimi yeterince hızlı çıkaramadım. Saniyeler içinde, ne kadar ıslak olduğuna inanamayarak içine daldığımda bana doğru eğildi. *Hay sikeyim.* Bu her nasılsa ilk seferden bile daha iyi hissettirdi. Kıçını kavrayarak hareketlerini yönlendirdim, ancak yardıma ihtiyacı yoktu. "İşte böyle. Sür beni, bebeğim." Dişlerimi sıktım. "Beni nasıl sikeceğini çok iyi biliyorsun."

Başımı kanepenin arkasına yaslayarak ona gülümsedim, kontrolü ele almasından çok tahrik olmuşum. Sonra biraz gözlerimi kapattım çünkü sikimi sürerkenki bakışları beni uzun süre dayanamayacak kadar tahrik etmişti.

Noelle, amcığı beni sıkıştırdıkça titremeye başladı.

"Ben... Özür dilerim... Ben... Tanrım..." Boşalırken çığlık attı.

Orgazmımı onun içine boşaltırken içimde gelgitli bir uyarılma dalgası oluştu.

Ben onun güzel, kızarmış yüzüne bakarken kalçaları yavaş yavaş yavaşladı. Noelle başını omzuma yasladı ve banyoya çekilmeden önce birkaç dakika birlikte oturduk.

Dışarı çıktığında aynı yerde oturuyordum ve yeni bir tur için çok erken olup olmadığını merak ediyordum. Kolumu ona doladığımda Noelle bana doğru kıvrıldı ve onu yakınımda tuttum. Başının üstünü öptüm.

Konuşmak istediğim çok şey vardı ama ihtiyacı olan son şey, üç numara başarısız olursa ne olacağını düşünmenin stresiydi. Son randevumuza kadar bu konuyu açmayacağıma dair kendime söz verdim. Zaten sonuçları alana kadar nasıl hissedeceğini bilemeyecekti.

Yaklaşık iki hafta sonra, bir Pazar öğleden sonra, Noelle bana Clancy'nin okulundaki *Karlar Ülkesi* müzikalinin matine gösteriminde eşlik etti. Noelle'in hamilelik testinin sonucunu merak etmekten hoş bir şekilde uzaklaşmıştık. Kanını çoktan aldirmıştı ve sonuçları yarın almaya gidecektik.

O ve ben Mariah ve erkek arkadaşı Andy'nin yanına oturduk. Noelle'i buraya getirmek büyük bir adımdı ve Mariah muhtemelen artık Noelle'in bir arkadaştan daha fazlası olduğuna dair hiçbir şüphe duymuyordu. Herkes samimiydi ama birbirimize çok fazla şey söylemedik.

Küçük kızımın "Let It Go "daki solosunu izlemek bana büyük keyif verdi. Clancy şarkıyı söylerken sanki seyirciler arasında bizi bulmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kısarak bakıyordu. Ben asla kalkıp bunu yapamazdım. Babasından daha cesur olduğu kesin. Tanrıya şükür güvensizliğimi ona bulaştırmamayı başarmıştım. Şarkısı bittiğinde dördümüz de ayakta alkışladık.

Gösteriden sonra sahne arkasına geçtik ve Noelle ile ben Clancy'nin annesi ve Andy ile konuşmasını bitirmesini beklerken elimde bir buket çiçek tuttum. Kostümünü çoktan değiştirmişti ama yanaklarında hâlâ sahne makyajından kalan kırmızı lekeler vardı.

Bana doğru koşarken diz çöktüm. "Seninle gurur duyuyorum, bebeğim!" "Çiçeklerim için teşekkür ederim!" Clancy sağıma baktı.

"Merhaba, Noelle."

"Selam, Clancy! Orada çok iyi iş çıkardın."

Clancy'nin sırtını okşadım. "Annen ve Andy'nin seni pizza yemeye götüreceğini duydum. Keşke ben de seninle kutlamaya gelebilseydim ama işe gitmem gerekiyor."

"Sorun yok, baba."

Noelle Clancy'nin bacaklarına baktı. "Hey... Çoraplarına bayıldım. Eskiden ben de uyumsuz olanları giymeyi severdim."

Clancy dizlerine kadar inen renkli çoraplar giyiyordu.

-Bir ayağı puantiyeli, diğer ayağı çizgili.

Kızımın gözleri büyüdü. "Sen mi yaptın?"
"Evet. Yapmayı en sevdiğim şeylerden biriydi."

Sırıttım. "Bunu unuttuğuma inanamıyorum. Clancy her zaman uyumsuz çoraplar giyer. Sende fark ettiğim ilk şeylerden biri buydu Noelle. Sanırım büyük beyinler benzer düşünür."

Clancy ile vedalaştıktan sonra Noelle'i dizüstü bilgisayarını restorana götürmeye ikna ettim, böylece ben onu sütsüz kreasyonlarla şımartırken o da orada takılabilecekti.

Limon şerbetini bizzat teslim etmek için dışarı çıktığımda Noelle'in masasında olmadığını görene kadar her şey olağan seyrindeydi. Tuvalete gittiğini varsayarak tatlıyı mutfağa geri götürdüm, böylece birkaç dakika sonra tekrar deneyebilirdim. On beş dakika sonra yine gelmeyince sinirlenmeye başladım.

Otuz dakika geçti ve hâlâ dönmemişti. Ona mesaj atmak için bir anlığına mutfaktan uzaklaştım.

Archie: Where are you?

O yazdıkça üç nokta hareket ediyordu.

Noelle: Out front. I just needed some air.

Hava mı? Ne oluyor lan?

Archie: Are you okay?

Noelle: I'm actually not feeling great. Calling an Uber to go back to the house.

Archie: I'll drive you.

Noelle: No. You can't leave work. I've already called the car. Don't worry about me.

Doğru olmayan bir şeyler vardı. Belki kendini iyi hissetmiyordu ama kısa bir süre önce de dahil olmak üzere bütün gece harika görünüyordu.

Şef yardımcısına yerime bakmasını söyledim ve dışarı çıktım ama artık çok geçti. Noelle çoktan gitmişti. Bu gece restoran tıka basa doluyken, göğsümde büyüyen rahatsızlık hissini içime attım ve bir kez daha işimin başına döndüm.

Birkaç dakika sonra hiç beklemediğim biri mutfağa girdi. Bana doğru gelirken topukları tıkırdadı. *Onun burada ne işi var?*

Andrea uzun, siyah saçlarını kabarttı. İngiliz aksanıyla, "Görüşmeyeli uzun zaman oldu," dedi.

Onu en son gördüğümde otel odasındaki yatağında altımdaydı.

Boğazımı temizledim. "Nasılsın?"

"İyiyim." Gülümsedi. "Sen mi?"

"Sizi buraya getiren nedir?"

"Bazı iş toplantılarım var. Yatırımımı kontrol edeyim dedim. Belki biraz Prosecco ve kısa pırzola da yerim." Gözleri dudaklarıma kaydı. "Ve belki bir gece içkisi, eğer ilgilenirsen. Buraya son gelişimden beri seni çok düşündüm Archie."

Bu sözler içimden geçti çünkü tek düşünebildiğim Noelle'di. "Bunu takdir ediyorum. Ama üzgünüm. Artık bunu yapamayacağım."

"Tanıştığım kız yüzünden mi?" Midem bulandı.

"Ne?"

"Tuvalette bir arkadaşınızla karşılaştım. Sohbet ediyorduk. Kendimi tanıttım ve yakışıklı şefi ziyarete geldiğimi söyledim. O da senin arkadaşın olduğunu söyledi."

Hay sikeyim. En azından Noelle'in davranış değişikliği sonunda mantıklı gelmişti.

- - -

Vardiyam yeterince hızlı bitemezdi. Andrea'yı ikinci kez rahat bırakıp restorandan çıktıktan sonra, hız sınırını aşarak Noelle'in evine doğru sürdüm.

Ama oraya vardığımda kapıyı Roz açtı. Nefes nefese, "Noelle'le konuşmam gerek." dedim. "O burada değil."

"Ne?" Eve girdim ve etrafa bakındım. "Nerede o? Geç oldu."

"Eski sevgilisi Jason şehre geldi. Onunla özel olarak konuşmak istedi ve onunla bir gezintiye çıkıp çıkamayacağını sordu."

Kalbim küt küt atıyordu. "Şaka mı yapıyorsun?" *Bu gece daha da kötüleşmezdi.*

"Özür dilerim. Bunu size söylememi ister miydi, ondan bile emin değilim."

"Ne istiyor bu herif?" Kustum. "Çılgınca bir tahminde bulunamaz mısın?" Roz alay etti.

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Roz... Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Gel otur." Beni mutfağa götürdü. "Konuş benimle, Archie oğlum."

Oturup başımı ellerimin arasına aldım. "Güzel bir akşam geçiriyorduk. Noelle benim vardiyam sırasında dizüstü bilgisayarında çalışmak için restorana gelmişti. Sonra Noelle'in cinsel geçmişim olduğunu bildiği bir kadın geldi. Görünüşe göre konuşmuşlar ve Noelle sinirlenip gitmeye karar vermiş olmalı." Şakaklarımı ovuşturdum. "Bu kadın benim için kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyor Roz. Sadece geçmişten gelen hızlı bir kaçamaktı. Noelle'le konuşmak için koşa koşa buraya geldim ve..." Bir şey kafama dank etti.

Noelle Andrea yüzünden mi yoksa Jason'ın şehirde olduğunu öğrendiği için mi gitti?

Ona baktım. "Eve döndüğünde ne oldu?"

"Yorgun görünüyordu. Kapı çalmadan önce bana bir şey söylemeye pek fırsatı olmadı. Jason'ı görünce şok olmuş gibiydi. Bana merhaba dedi ve konuşmak için bir yere gidip gidemeyeceklerini sordu. Bunca yolu geldiğine göre ona fazla bir seçenek bırakmamıştı. Ne yapması gerekiyordu?"

Sesim titriyordu. "Şu anda stresli hissetmesini istemiyorum."

"Bence onu strese sokan en büyük şey sensin Archie. Son zamanlarda ona herhangi bir güvence verdin mi? Duygularına dair herhangi bir belirti? Aletini kastetmiyorum, bebeğim."

Sözleri bana bir tokat gibi çarptı. *Çok haklı.*

"O kafanın içinde neler oluyor, Archie?"

Düşüncelerimi toparlamam bir anımı aldı. Noelle söz konusu olduğunda duygularımı bastırmama neden olan tek bir şey olmuştu. "Korkuyorum Roz. Senin dışında sahip olduğum tek aile Noelle."

"Sahip olduğun tek aileyi mi beceriyorsun? Kulağa skandal gibi geliyor." Kıkırdadı. "Bak, annen sana açık sözlü bir tavsiye vermemi isterdi, o yüzden vereceğim." Kapıyı işaret etti. "O adam bugün onun için geri geldi. Şu anda ona ne söylediğini ya da ne düşündüğünü bilmiyorum ama gözlerindeki bakış bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Kararlılıktı. Ne kaybettiğinin farkına varmış ve onun için geri dönmüş." Kollarını kavuşturdu ve koltuğunda geriye yaslandı. "Bir şeyleri çözmemiz için bize sonsuz bir zaman verilmiyor. Bazen sıçmamız ya da çömlekten çıkmamız gerekir. Ve bunu en son yapanlar... kaybeder."

Bir şeyleri çözmek için zamanım olduğunu düşünmüştüm. Yanılmışım.

Roz parmağıyla beni işaret etti. "Onun güvenine ihanet etmeyeceğim ve son birkaç haftadır senin hakkında bana söylemiş olabileceği hiçbir şeyi paylaşmayacağım. Ama satır aralarını okuyabildiğine eminim. Bir kadının bebeğine babalık yapmayı, onunla sevişmeyi teklif edip de kafasının karışmasını bekleyemezsin, özellikle de ikinizin geçmişi ortadayken."

Saçımı çektim ve "Bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyorsun Roz," diye mırıldandım.

"Asıl soru şu... Onun için savaşıyor mısın, yoksa müstakbel kocamla New York'a dönmesine izin mi vereceksin?"

CHAPTER 29

NOELLE

MY NERVES WERE Jason'ın otel odasında karşısında durmuş, bana daha önce söylenmemiş ne söyleyebileceğini hayal bile edemezken tamamen vurulmuştum.

Ellerini birbirine sürttü. "Öncelikle benimle buraya gelmeyi kabul ettiğin ve bana güvendiğin için teşekkür ederim. Tüm bunları söylemek için özel bir yere ihtiyacım vardı."

Mesafemi koruyarak başımı salladım. "Elbette sana güveniyorum Jason. Bundan asla şüphe etme."

Biraz su içti, hiç hatırlayamadığım kadar gergin görünüyordu. "Düşünmek için çok zamanım oldu," dedi. "Elinden gidene kadar neye sahip olduğunu bilemezsin sözünü hiç anlamamıştım ama şimdi anlıyorum."

Yatağa oturdum ve gergin bir şekilde dudaklarımı yaladım.

Adımlarını hızlandırdı. "Perişan haldeydim, Noelle. Kaliforniya'ya gittiğin andan itibaren perişan haldeydim. Başından beri kıskançtım, üzgündüm, işime odaklanamıyordum. Seyahat etme özgürlüğünü ve bizi bitirmek için bahane olarak kullandığın diğer tüm şeyleri istediğim doğrudur. Ama paylaşacak sevdiğin biri yoksa hayatta hiçbir şeyin önemi yok." Yanıma geldi ve önümde diz çökerek ellerimi tuttu. "Seni seviyorum. Son birkaç haftaya kadar ne kadar çok sevdiğimi hiç fark etmemiştim. Güçlü olmaya çalıştım, sen bebek sahibi olma hayalinin peşinden giderken arkama yaslandım, bu beni gizlice öldürse bile, ama meğer... ben o kadar güçlü değilmişim."

Ellerimi yavaşça çektim. "Ne söyleyeceğimden emin değilim."

Ayağa kalktı. "Başka bir çocuk sahibi olmak istemediğimi söyledim. Ama mesele şu ki, seni hayatımda tutmak için her şeyi yaparım Noelle. Elbette, benim yaşımda bir çocuk, geleceğimde gördüğüm bir şey değildi. Ama kabul edebileceğim tek geleceğin seninle olan gelecek olduğunu fark ettim." Durakladı. "Ve eğer bir bebek, hatta iki ya da üç -"Seni mutlu edecekse, bunu sana verecek kişi ben olmak istiyorum."

Ne kadar sevimli görünse de buna inanamıyordum. "Daha fazla çocuk istemiyorsun. Bunu sadece beni yatıştırmak için söylüyorsun."

"Senden sadece daha fazla çocuk istiyorum. Ben de bunu anladım. Endişeli olsam bile bebeğimize aşık olmamam mümkün değil. Sadece korkuyordum, hayatımın bu aşamasında yeniden başlamaktan korkuyordum. Ama ne var biliyor musun? *Seninle yeniden başlamak mı?* Bununla başa çıkabilirim."

Az önce bana attığı maymun anahtarını anlamıyor muydu?

"Bu çılgınlık." Sesim çatallaştı. "Şu anda hamile olabilirim, Jason. Yarın öğreneceğim."

"Bunu biliyorum." İç çekti. "Ve benim için de sorun yok. Yeter ki New York'a dön ve benimle birlikte ol. Eğer hamileysen, onu büyütmene yardım ederim. Ama hamile değilsen, Noelle..." Durakladı. "Eve gelmeni istiyorum. Benim yanıma taşınmanı istiyorum. Denemeye başlayabiliriz."

Ağzım açık kaldı. "Vasektomi yaptırmışsın."

"Yarın bir geri dönüş ayarlayacağım."

Tanrım. Başımı salladım. "Nasıl böyle dramatik bir fikir değişikliğine gidebildiğini anlamıyorum."

"Bu bir gecede olmadı. Yapmayı sevdiğimi söylediğin her şeyi -şehre inmek, seyahat etmek- geçtiğimiz birkaç hafta boyunca hepsini yaptım. Hiçbiri doğru gelmedi. Hiçbir şey beni tatmin etmedi ya da seni kaybetmenin acısını azaltmadı. Aklım, kalbim... Tüm bu süre boyunca seninle birlikteydiler, sen neredeyse orada olmak istiyorlardı. Bu haftalar bana yıllar gibi geldi, Noelle." Yatakta yanıma oturmak için hareket etti. "Bu konuda Jay ve Alexandra'ya

bile açıldım.

Çocuklarımdan özel hayatımla ilgili fikir almak hiç yapmadığım bir şeydi. Bana iyi tavsiyeler verdiler. Jay bana ne kadar harika bir baba olduğumu söyledi ve eğer seni sevdiysem tekrar baba olmaktan korkmamam gerektiğini söyledi. Alexandra da senden gerçekten hoşlandığını ve daha iyi bir eş bulamayacağımı düşündüğünü söyledi. Onların desteği benim için dünyalara bedel. Başka birinden çocuk sahibi olursam çocuklarım üzülür mü diye endişeleniyordum. Ama görünen o ki mutlu olmamı istiyorlar." Jason elimi tuttu. "Görünüşe göre sadece seninle gerçekten mutluyum."

Kafam tamamen karışmış bir halde orada otururken kalbim acıyordu. "Jason... Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Gözleri sulanmıştı. "Yarın sonuç ne olursa olsun New York'a geri döneceğini söyle. Benimle olacağını söyle."

Kendime biraz zaman kazandırmam gerekiyordu.

"Bilmiyorum."

Jason'ın burun delikleri alevlendi. "Sorun o mu? Eğer seni engelleyen buysa Archie'ye olan hislerin hakkında konuşmalıyız."

"Archie benimle birlikte olmak istediğini ifade etmedi," dedim.

"Onunla yattın mı?"

Midem çalkalandı. "Sen ve ben ayrıldıktan sonra birlikte yatmaya başladık. Ondan önce hiçbir şey olmadı."

Jason sanki itirafım ona fiziksel olarak acı vermiş gibi yüzünü buruşturdu. "Duymak istediğim şey bu değildi... ama bunun için seni suçlayamam." Elim tuttu. "Bu bile hislerimi değiştirmiyor."

Ellerimize baktım. "Bunu sindirmeye bile başlayamıyorum."

"Şimdi bir şey söylemene gerek yok. Sadece durumun ne olduğunu bilmeni istedim. Bu gece söyleyeceğim her şeyi dikkate alacağına söz ver."

Her zamankinden daha kararsız hissederek başımı salladım.

O gece Jason beni eve bıraktığında kapıyı açtığımda Archie'yi oturma odasında otururken buldum. Kapıdan içeri girdiğim anda ayağa kalktı.

"Burada ne yapıyorsun?" Bir kez daha tamamen dengemi kaybetmiş bir halde sordum.

"Seni görmeye geldim. Restorandan neden ayrıldığını anladım."

Roz odasına çekilirken başım döndü.

"Jason'a ne oldu?" diye sordu, boynundaki damar patlamak üzereydi. "O neden burada?"

Tüm stres üzerime çökerken gözlerim yaşlarla doldu. "Bu gece her şeyi yeniden anlatamam, Archie. Tükendim."

Beni kucağına çekerken sesi yumuşadı. "Gel buraya. Özür dilerim." Boynuma doğru konuştu. "Seni strese sokmak istememiştim. İyi olduğundan emin olmak için geldim. Kadınlar tuvaletinde Andrea'ya rastladığını biliyorum."

Geri çekildim. "Bu beni sarstı."

"Amerika'ya geleceğinden haberim yoktu ama onunla aramızda hiçbir şey olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Umduğu şey kesinlikle bu değildi."

Kaşlarını çattı. "Ne umduğu umurumda değil. Tek düşündüğüm sensin."

"Sen neysen osun, Archie. Tekrar evlenmek gibi bir planın olmadığını kendin söyledin. Bu gece üzülmemin nedeni seninle onun arasında bir şeyler olduğunu düşünmem değil, verdiğim tepkiydi. Bu bana sana duygusal olarak bağlanmamam gerektiğini söyledi. Eğer seks yaparsak bunun olacağını biliyordum." Kollarımı koruyucu bir şekilde kavuşturarak ekledim, "Yani, benimle bir gelecek istediğine dair bana hiçbir işaret vermedin. Belki de bu ihtiyacım olan uyandırma çağrısıydı."

Archie gözlerini kısa bir süreliğine kapattı, çelişkili görünüyordu. Ama sessiz kaldı, hiçbir şeyi inkâr etmedi. Bir süre sonra, "Jason'ın sana ne söylediğini bilmem gerekiyor," dedi.

Kendimi biraz daha yukarı çektim. "Beni sevdiğini söylüyor. Ona ikinci bir şans vermemi istiyor. Bu çocuğu büyütmemeye yardım etmek istiyor." Durakladım, tepkisine hazırlandım. "Ve eğer ben

Hamile, vazektomiye tersine çevirmeye karar verdi ve-

"Ne?" Archie neredeyse ıgık atacaktı, sesi sarsıcıydı. "Bu saçmalığa inanmıyorsun, değil mi?"

"Beni sevmesinin inanılmaz olduğunu mu düşünüyorsun?" "Tanrım, Noelle." Başını iki yana salladı.

"Ben öyle düşünmüyorum.

Bunu sen de biliyorsun."

Ben ağlamaya başlayınca Archie'nin yüzünde bir endişe ifadesi belirdi.

Dudağım titredi. "Archie, sadece kafam çok karışık ve yorgunum. Yarın büyük bir gün olacak ve kendimi hazırlamam gerekiyor."

"Tamam," diye fısıldadı. "Geç olduğunu biliyorum. Özür dilerim." Omzumu ovaladı. "Biraz uyu. Sabah sekizde seni almak için burada olacağım."

Bütün gece dönüp durdum. Archie'yi seviyordum ama Jason'ın kalbimi kırma şansının çok daha az olduğunu biliyordum. Bu da bir şey ifade ediyordu.

- - -

Ertesi sabah Archie beni almaya geldiğinde ruh halim bir önceki gecedен daha kötüydü. İkimizin de söyleyecek fazla bir şeyi yoktu ve Archie beni almaya gelirken kahvaltı hazırlamış olsa da iştahım yoktu.

Bu durumu açıklığa kavuşturmaya hiç de yakın değildim. Yanımdaki adama karşı hissettiklerimin Jason'a karşı hissettiklerimden daha güçlü olduğuna şüphe yoktu ama Archie tarafından reddedilmeyi kaldıramazdım. Önce uzaklaşmam gerekiyordu. Bebeğime babalık etmeyi teklif etmekle gerçekten hayat arkadaşı olmak farklı şeylerdi. Henüz ikincisiyle ilgilendiğini açıkça ifade etmemişti. Onu geride tutan bir şey vardı. Ve ben incinmek için burada kalmayacaktım.

Doktorun muayenehanesine giderken düşüncelerim hızla ilerlerken, kendimi eğer hamile değilsem bunun New York'a dönüp yeniden değerlendirmem için bir işaret olacağına ikna ettim. Bu demek değildi ki

Archie'den bir daha asla bebek sahibi olmayı denemeyecektim ve bu Jason'a geri döneceğim anlamına da gelmiyordu. Bu sadece hayatımı değerlendirmek için zamana ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu.

Archie ve ben hemen korkunç sonuç odasına götürüldük. Aramızdaki gerginliğe rağmen beklediğimiz süre boyunca elimi sıkıca tuttu. Doktor içeri girdiğinde yüzündeki kasvetli ifadeyi fark ettim. Karşıma oturdu. Sonra kelimeler geldi.

"Testinizin negatif çıktığını söylediğim için çok üzgünüm."

Archie başını eğerken gırtlaktan bir ses çıkardı. Kalbim boş hissediyordum.

Doktor, "Sonraki adımlarınızı konuştunuz mu?" diye sordu.

Archie bana döndü, cevabımı beklerken gözleri deliciydi. Hâlâ elimi bırakmamıştı. Bu sefer her şeyi denemiştik. Yine de bunu gerçekleştiremedik. Belki de olması gereken bu değildi.

"Hayır," diye yanıtladım. "Sadece üç IUI döngüsü taahhüt etmiştik. Bu yüzden yeniden değerlendireceğiz."

Dr. Burns dizüstü bilgisayarında hızlıca bir şeyler yazdı. "Daha önce de belirttiğim gibi, birçok çift bu noktada IVF'yi denemeyi tercih ediyor. Bu konudaki sorularınızı memnuniyetle yanıtlayabilirim."

İçimi çektim. "Bu seçeneğin farkındayım ve gelecek için bunu değerlendireceğim. Ama şimdilik ara verip biraz araştırma yapmam gerekiyor. Başka bir randevu ayarlamak istersem, bunun için sizi ararım."

"Anlıyorum." Sempatik bir şekilde gülümsedi. "Bu süreç zihinsel olarak yorucu olabilir ve bir adım geri atıp ne istediğinizi net bir zihinle belirlemeniz kesinlikle size fayda sağlayacaktır."

Başımı salladım. "Tüm yardımlarınız için teşekkür ederim, Doktor."

Ayağa kalktı. "Benim için bir zevkti. Sizinle tekrar çalışmayı dört gözle bekliyorum."

Yalnız kalınca Archie'ye döndüm, o da bana sarılmak için kollarını açtı. "Çok özür dilerim," dedi.

"S o r u n d e ğ i l , " diye fısıldadım ona yaslanırken.
"Bunun olabileceğini biliyorduk. İhtimaller hâlâ bize karşıydı."

"Biliyorum ama bunu her şeyden çok istedim Noelle.
Umarım bunu biliyorsundur."

Beni bıraktıktan sonra, "Archie, bir yere gidip konuşabilir miyiz?" dedim.

Başını sallarken ifadesi sertleşti. "Elbette."

Sağlık binasından çıktık ve Archie bizi yerel bir parka götürdü. Çocuklar okulda olduğu için park oldukça boştu. Güzel bir ağacın altındaki bankta bir yer seçtik. Gökyüzüne baktım ve söylemem gereken şeyi söylemek için cesaretimi toplamaya çalıştım.

Rüzgârda uçuşan bir sakız paketini izlerken, sonunda kelimeler döküldü ağzımdan. "New York'a geri dönmem gerek."

Uzun bir nefes aldı. "Peki bu ne anlama geliyor?"

"Henüz bilmiyorum." Güvercinlere bakarak karmakarışık duygularımı ifade etmeye çalıştım. "Bu sürece umduğumdan daha fazla duygusal yatırım yaptığımı hissediyorum. Kendimi korumam gerekiyor. Beni önemseydiğini biliyorum. Bu hiçbir zaman söz konusu olmadı. Ama söz konusu biz olduğumuzda benimle aynı şeyleri istediğinden emin değilim. Sen karşılık vermezken kalbimden geçenleri ifade etmek benim için çok zor. Sensiz bir hayat düşünemiyorum. Tanrım, bu beni çok korkutuyor, Archie. Eğer bu duygularımı kontrol edemezsem, korkarım seni sonsuza dek kaybedeceğim."

Elime uzandı. "İkimizin de aynı korkuyu yaşadığını hissediyorum. Seni incitecek ya da kaybedecek bir şey yapmak istemiyorum. Kendime güvenmiyorum, Noelle. Yaşadığım her ilişkiyi mahvettim."

İç içe geçmiş parmaklarımıza baktım. "Bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmadın ve bu sürecin yürümesi için elinden gelenin fazlasını yaptın. Ama artık devam etmenin benim için en iyi karar olduğundan emin değilim."

Archie ellerini başının etrafına doladı ve dizlerine yaslandı. Bu, onun için ideal bir an olabilirdi.

Korkularımı gidermek, beni sevdiğini söylemek ve her zaman yanımda olacağına dair güvence vermek için.

Ama yapmadı. Onun yerine, gitmeme izin verdi.

CHAPTER 30

ARCHIE

İki Ay Sonra Whaite

Adası

IT LOOKED EXACTLY dışarıdan da aynıydı. Evin dış cephesi hâlâ ahşap kiremitti. Ön taraftaki çiçekler bile aynıydı. Okyanus havasından derin bir nefes aldım. O meşum yazdan beri buraya bir kez gelmişim ama son seferinde yaşadığım deneyimin değerini tam olarak bilememiştim. Bu yolculuk farklı hissettirdi. Çok daha rahatlamışım ve burada yaşadığım tüm deneyimler için minnettardım, acı verici olanlar için bile.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu bir kadın. Evden yeni çıkmıştı ve yabancı bir adamın neden kendisine baktığını merak ediyor olmalıydı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Yıllar önce burada kısa bir süre yaşamışım. Sadece biraz anımsıyordum."

"Oh, bu çok ilginç. Ailem ve ben bir haftalığına kiraliyoruz. Harika bir ev."

"Yani hala kiralık bir mülk o zaman..."

"Evet."

Düşünceler içinde kaybolmuş bir halde eve bakmaya devam ettim. "İyi misin?" diye sordu.

Adil bir soru. "Evet, burada bir sürü anım var."

Başparmağıyla eve doğru işaret etti. "İçeri gelmek ister misin?"

Gözlerim büyüdü. "Yapabilir miyim?"

"Elbette."

"Vay canına. Teşekkür ederim." Onu kapıya kadar takip ettim ve içeri girmeden önce ayaklarımı sildim.

"Şehirde mi kalıyorsun?" diye sordu.

"Dün gece geldim. Hanlardan birinde kalıyorum."

Son zamanlarda tekrar terapiye gitmeye başlamıştım, Clancy doğmadan çok öncesinden beri yapmadığım bir şeydi bu. Terapistim babamın ölümüyle ilgili olarak hâlâ çok fazla travma yaşadığımı tespit etti ve bununla yüzleşmek için Whaite's Island'a dönmemi önerdi. Buraya geri dönmemin, bastırdığım bazı duygularımdan kurtulmamı sağlayacağını düşünmüştü. Buraya son gelişimde Noelle'e Mariah'nın hamile olduğunu söyleyerek dikkatimi dağıttığımı belirtmişti. Hâlâ bana musallat olan ve birçoğu bu evde yaşayan şeytanlara hiç değinmemiştim.

İşte buradaydım, suç mahalline geri dönmüştüm. Whaite's Island'ı ziyaret etme kararı son dakikada verilmişti. Asıl planım doğruca New York'a gidip Noelle'i görmektir. Ama onunla işleri daha fazla berbat etmeyi göze alamazdım, bu yüzden terapistimin tavsiyesine kulak vermem gerektiğine karar verdim.

Noelle'in New York'a dönmesinden bu yana geçen iki ay hayatımın en zor dönemiydi. Babamın ölümünden hemen sonra ve anneme bakarken oldukça zor zamanlar geçirdiğim için bu çok şey ifade ediyordu.

Noelle Kaliforniya'dan ayrılana kadar bunun sadece umduğum hamilelik olmadığını fark ettim. Onun yanımda olması, on yılı aşkın bir süredir ilk kez kendimi tamamlanmış hissetmemi sağladı. Ve ben her şeyi berbat etmişim. Bir kez daha korku, benim için çok şey ifade eden kişiyle bir sonraki adımı atmamı engellemişti. Ona olan güçlü hislerim Noelle'i her zaman uzakta tutmamın sebebiydi, tıpkı kırmaktan korktuğunuz için dokunmaktan çekindiğiniz favori bir sanat eseri gibi. İşleri yoluna koymazsam onu sonsuza dek kaybetmek üzereydim -en büyük korkum-. Ama kendimi düzeltene kadar hiçbir şeyi düzeltemezdim.

Burada kalan kadın bana adının Jean olduğunu söyledi. Onunla biraz sohbet ettim ve üst kata çıkmamın bir sakıncası olup olmadığını sordum. Çocukları bugün babalarıyla alışverişe çıkmışlardı, o yüzden bana acele etmememi söyledi. Evde başka kimse yoktu.

Merdivenlerden yukarı çıkarak doğruca Noelle'in eski yatak odasına gittim. Duvarlar farklı bir renkteydi ve eski denizcilik motifi daha modern gri-beyaz yatak takımları ve dekorla değiştirilmişti. Geriye kalan tek şey okyanusun ve deniz fenerinin güzel manzarasıydı.

Noelle ile evde son kaldığımda bu odaya girmemiş, sadece kapının önünde durmuştum. Bana babamın öldüğünü öğrenmek için telefonu açtığım o korkunç anı hatırlatıyordu. En güzel anılarımdan bazılarına ve aynı zamanda hayatımın en kötü gününe sahne olan bu odanın lanetli olduğunu düşünüyordum. Telefon geldiğinde bulunduğum yatakta otururken babamla ilgili düşünceler beynime hücum etti.

Babamla hemen her konuda anlaşmazlığa düşmüş olsak da, tek istediğim onun beni sevmesiydi. Yıllar boyunca mezarını ziyarete gitmiş olsam da, onun varlığını hiçbir zaman şu anda hissettiğim gibi hissetmemiştim. Ayağa kalkarak uzaktaki suya doğru baktım ve zar zor duyulabilen bir ses tonuyla onunla konuştum.

"Sık sık bana aşağıdan mı yoksa, alınma ama, yukarıdan mı baktığını merak ediyorum." İçimi çektim. "Şaka yapıyorum. Her neyse, şimdi benim hakkımda ne düşündüğünü merak ediyorum, Archer. Kural kitabındaki her şeyi görmezden geldim ve senin istediğinin tam tersini yaptım. Sadece hukuk fakültesi fikrini reddetmekle kalmadım, aynı zamanda senin çok riskli bulacağın bir meslek seçtim. Ne zaman bir şey pişirsem benimle alay ederdin, hatırladın mı? Ya da benimle ilgili hedeflerine uygun olmayan herhangi bir şeye ilgi duyduğumu ifade ettiğimde." Öfkeyle güldüm. "Oh... ve kız arkadaşımı evlilik dışı hamile bıraktım. Buna da bayılırdın. Ve sonra o evliliği birkaç yıldan fazla sürdüremedim. Tam tersine, tek başıma

parçaladı. Sanırım bana bunu sürdürecektik kadar güçlü olmadığımı söylediniz. Ailemi korumak için daha çok çabalamam gerektiğini, sadece kendi hayatımı değil, kızımınkini de mahvettiğimi söyleyebilirdin." Başımı salladım ve bir elimi yüzümde gezdirdim. "Ve en iyi arkadaşının kızına babalık yapmayı teklif ettiğim için daha da öfkelenirdin. Bana Noelle'in benim için fazla iyi olduğunu söyler, onun hayatını da mahvetmemem için uzak durmam konusunda beni uyarırdın. Haksız mıyım?" Yatağa doğru yürüdüm ve oturdum. "Gördün mü? Bunların hepsi benim inandığım şeyler, ama şimdi gerçekten böyle mi söyledin, yoksa bu benim kendi yanlış algım mı diye merak ediyorum. Her iki durumda da, anlatıyı değiştirmem gerekiyor baba. Tam burada ve hemen şimdi."

Tavana doğru konuştum. "Her neredeyse, umarım kararlarımı aynı fikirde olmasan da hayatın bana sunduklarıyla elimden gelenin en iyisini yaptığımı biliyordur. Annem için yapabileceğimin en iyisini yaptım. Bundan eminim. Umarım cennette başka bir adamla birlikte, bu arada, senin aldatan kışınla değil." İçimi çektim. "Her neyse, hayat karşıma ne çıkarırsa çıkarsın, akışına bıraktım kendimi. Ama değişmeyen bir şey vardı: Hep aynı kıza aşık oldum. Ve onunla tanıştığım için mutluyum." Ayağa kalktım ve babamla konuşmaya devam ederek banyodan eski odama doğru yürüdüm. "Belki de Noelle için en iyi erkek ben değilim. Belki de kendini toparlamış başka biri vardır - Jason gibi biri. Ama ben onu *seviyorum*. Onun sevebileceğinden çok daha fazla. *Ben* kendime *güvenemezken* onun bana güvenmesini nasıl bekleyebilirim? Kendimle ilgili düşüncelerimin çoğu, bunca yıldır bana musallat olan sesinden kaynaklanıyor. Benim hakkımda ne düşündüğün artık önemli olmamalı. Ama bunun olabildiğinin tek yolu her şeyi bırakmamdır." Kıkırdadım. "Torunun kısa bir süre önce sahnede 'Let It Go' şarkısını seslendirdi. Senin soğuk kalbin bile onu çok severdi." Gülümsedim.

Noelle'in odasındaki pencereye dönerek iç çektim. "Her neyse... Bu benim kendimi bırakışım baba. Önemli olan

sevgidir. Kızımı seviyorum. Ben de Noelle'i seviyorum. Hayat ikisini de bana getirdiği için şanslıyım. Clancy'yi her zaman kendisini mutlu eden şeyleri yapması için cesaretlendireceğim, insanları ya da beni memnun eden şeyleri değil. Ama şunu söyleyebilirim ki, ebeveyn olmanın ne kadar zor olduğunu artık biliyorum. Bana zor zamanlar yaşattınız ama muhtemelen benim için en iyisinin bu olduğunu düşündünüz."

Son bir kez tavana doğru baktım. "Her şeyden daha önemli olan şey... Beni incittiğin tüm o zamanlar için seni affediyorum. Ve ölmeden önce seni sevdiğimi söylemediğim için kendimi affediyorum. Çünkü her şeye rağmen... Seni seviyorum. Ve keşke burada olsaydın. Keşke seni gururlandırabilseydim, senin seçeceğin yoldan gitmemiş olsam bile."

Derin bir nefes aldım. Söylemem gereken her şeyi söylemiştim ve içimi coşkulu bir rahatlama hissi kapladı. Şimdi şimdiye kadar yaptığım en büyük hatayı düzeltme zamanıydı.

Alt katta, mutfakta Jean'e yetiştim. "Üst katı görmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Sıkmakta olduğu limonu yere bıraktı. "Umarım hafıza şeridinde güzel bir yolculuk yapmışsınızdır."

"Orada kesinlikle küçük bir yolculuğa çıktım. Bazı şeyleri geride bırakmam için bana verdiğiniz fırsatı takdir ediyorum."

"Elbette. Adada geçirdiğin zamanın tadını çıkar."

"Size de."

Whaite's Island'dan olabildiğince hızlı bir şekilde ayrılacağımı açıklama zahmetine girmedim. Uçağımı beklemek ve burada bir gece daha kalmak yerine, beni New York'a götürecek bir araba servisi aramaya başladım.

CHAPTER 31

NOELLE

I WAS HAVING Evde pijamalarım ile tembel bir gün geçiriyor, iş yapıyor ve her saat başı çay fincanımı dolduruyordum. Kendimi bu bunalımdan kurtarmak için Roz'u aramaya karar verdim. Buraya döndüğümünden beri onunla konuşmamıştım.

İkinci zil sesinde telefonu açtı. "Noelle Belle! Ben de tam seni düşünüyordum!"

Beni nasıl daha iyi bir ruh haline sokacağını her zaman bilirdi. "Selam Roz. Kontrol etmek istedim."

"Seni gerçekten özledim, kızım. Aradığına çok sevindim."

"Ben de seni özledim. Temas kurmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim." Buzdolabımı açtım ve bir mozzarella çubuğu aldım. "Nasıl gidiyor?"

"Menopoz Roz az önce elli beş bin aboneye ulaştı!"

"Aman Tanrım. Bu inanılmaz! Bu senin ateşli Flash serisi." Kıkırdadım. "Yirmi yıl sonra tüm videolarını izlemek için sabırsızlanıyorum."

"Şimdi beni kontrol ediyormuş gibi davranmayı bırak ve gerçekten neden aradığını söyle."

"Gerçekten seni kontrol ediyorum. Seni daha önce aramalıydım."

"Çok tatlısın ama Archie'yle zerre kadar ilgilenmiyorsun, değil mi?"

Archie ve ben geçtiğimiz iki ay boyunca bazı mesajlaşmalar yapmıştık ama aramızdaki meseleleri ele almamıştık. Ya birbirimize zaman tanıyorduk ya da birbirimizden uzaklaşıyorduk. Hangisi olduğundan emin değildim. Ama onu deli gibi özlüyordum.

Boğazımı temizleyerek, "Son zamanlarda onu gördün mü?" diye sordum. "Aslında görmedim tatlım. Buralara gelmedi. "Son zamanlarda

En son bir şeyi tamir etmek için buraya geldiğinde, senin eski odana baktığını gördüm. Üzgün görünüyordu."

Archie'yle ilgili pek çok şey gibi bu da kafamı karıştırdı. Üzgün olmasından nefret ediyordum ama böyle hissediyorsa neden ona ulaşmamıştı?

"New York'ta neler oluyor?" diye sordu.

"Jason'dan temelli ayrıldım. Yani, bir daha asla bir araya gelmedik, sadece tesadüfen takıldık ama nihai bir karar verdim."

"Gerçekten..." İç çekti. "Çok özür dilerim."

Peynirli çubuğumdan bir ısırık aldım-evet, yine süt ürünleri yiyordum. "En iyisi bu. Sanırım sırf beni elinde tutmak için benden bir çocuk isteyebileceğine kendini inandırmıştı. Ona gerçekten inanmıyorken böyle bir şey yapmasına izin veremezdim." Başımı salladım. "Ama onunla birlikte olamamamın asıl nedeni bu değil." Durakladım. "Onu sevmiyorum."

"Archie'yi seviyorsun," dedi kesin bir ifadeyle. "Seviyorum." Nefes verdim. "Ve bu berbat bir şey."

"Olması gerekiyorsa, olur, sevgilim."

"Sanırım haklısın," dedim ona. "Ama cidden, dışarıda sana neler oluyor?"

Bir süre sohbet ettik ve daha sık arayacağıma söz verdim. Roz'la telefonu kapattıktan yaklaşık yarım saat sonra telefonum bir mesajla aydınlandı.

Şeytandan bahset. Archie'ydi.

Kalbim bir fotoğraf ve ardından gelen uzun bir mesajla canlandı. Okumadan önce aşağı kaydardım. Şimdiye kadar aldığım en uzun mesaj olmalıydı.

Yukarı kaydırıp fotoğrafa tıkladığımda kalbim hızla çarptı. Bu benim bir çizimimdi, on yıldan uzun bir süre önce yaptığı çizimlere benzeyen bir çizim. Beni daha önce korkmuş olarak çizmişti. Beni odaklanmış çizmişti. Çikolatalı pastayı katlettikten sonra beni sarhoş ve deli görünümülü çizmişti. Ama beni hiç böyle çizmemişti. Üzgün görünüyordum,

üzerimde pembe

Düğününde giydiğim papatyalarla kaplı elbiseyi. Çizdiğim yüzümdeki melankolik ifadeyi tekrar inceledim. O gün hissettiklerimin mükemmel bir tasviriydi - üzgün, kafası karışık ve başka biriyle evlenmiş bir adama umutsuzca aşık. Ironik bir şekilde, çizime başlık atmıştı: *Aşk*.

Birden tedirgin oldum, yazdıklarından korktum. I mesajı okumak için oturdum. Bir yastık kaparak destek için ona sarıldım.

Archie: This is going to be the rawest thing I've ever written, so buckle up. I'm texting it because the next time I see you in person, I might be back to my old blubbering-idiot ways and don't trust myself to get these words out coherently.

This photo is the last drawing of you I ever created. I drew it on my wedding night. How fucked up is that? I escaped into the bathroom while Mariah was sleeping and drew you—because I had to. I never wanted to forget the look on your face. It was important to me because unfortunately, that was the night I realized you loved me. It was also the night I realized I'd made a huge mistake. If I could go back, I would've done so many things differently. I know now that you can't choose who to love based on what fits into a neat little box.

You tried to hide the fact that you'd been crying that night. But I knew. I felt it. And I'm ashamed to admit that I was in love with you, too, that day. Ashamed only because it never should have been her. It should've been you. I knew it not only when I saw the sadness in your eyes, but even when I looked out into the pews at the church and saw you in your pink dress, looking uncomfortable. My heart skipped a beat for you in a way it hadn't when my bride walked down the aisle. I'd chosen to bury those feelings deep. That was a huge mistake.

The truth is, I've loved you since our first summer together. And I can't say what might have happened if it had ended differently. But I need you to understand that back when I had to take care of my mom after Dad died, it was more important to me to make sure I didn't hold you back than to admit how I felt. I never wanted you to resent me. You had the whole universe at your fingertips, while I was stuck in California. You had career aspirations and all the freedom in the world. So I made the decision to let you go.

Then life happened. You were with Shane. And then you weren't. I was with Mariah, and we both know what happened there. Fate and timing were never on our side. And a part of me through all those years believed a false narrative that you were better off without me, which I know now isn't true. Because you loved me—that's all that should have mattered. That's all that does matter.

I also know I don't just love you because of our time together that summer. That was only the tip of the iceberg. I love you for all the moments in between, when we weren't physically together but when I knew I could count on you, when I couldn't count on anyone else.

I should also admit that, yes, while I was willing to father your baby while you were dating another man, every second you were with him killed me.

There was only ever one reason I wanted to have a baby with you. Because I love you. And I know I'd love our baby, too. I'd never regret experiencing that with you, whether we were together or not. While it disappointed me that we didn't conceive after three tries, I don't regret a second of that time—getting to know even better the strong woman you've become, getting to make love to you, and getting to experience the excitement of knowing we could be creating a life together, even if it hasn't come to fruition yet.

I am all in if you want me. Not because I'm doing you any favors, but because I can't live without you and want nothing more than to start a family with you. Even if that family is you, me, and Clancy, with no other children.

This text is already too long. But writing this down was a good way to spend the ride from Maine to New York. Now it's time for you to open your door and let me show you how much I love you.

Ellerim titredi. Neredeyse telefonu düşürüyordum. O...
burada mı?

Kalbim hızla çarparak kapıya doğru koştum.

Açtığımda Archie gözleri yaşlı bir şekilde orada duruyordu. Onu tanıdığımdan beri hiç ağladığını görmemiştim. Ama benim için ağlıyordu. Çünkü beni seviyordu.

Kollarına atladım, kendimi ona sardım ve tek bir nefesimi bile boşa harcamadım. "Seni seviyorum."

Boynuma doğru nefes verdi. "Seni çok seviyorum. Ve ben
çok
daha önce söylemediğim için özür dilerim."

"Eh. On iki yıl nedir ki?" Gözyaşlarımla düşmesine izin vererek şaka yaptım.

Nihayet kollarının sıcaklığından uzaklaşabildiğimde elini tuttum ve onu içeri götürdüm. "Maine'de olduğunu söylemiştin. Ne adası?"

Başını salladı. "Kapanış için oraya geri dönmem gerekiyordu. Eski evi görmeye niyetim yoktu ama tesadüfen oradan geçiyordum ve evi kiralayan kişi beni içeri aldı. Senin eski yatak odanda oturdum ve babamla konuştum. Kafamda da olsa çözülmemiş bazı sorunları çözebildim."

"Vay canına."

"Sen gittiğinden beri kendim üzerinde epeyce çalışıyorum," dedi. "Ama üzerinde hiç çalışmak zorunda kalmadığım bir şey var

Çünkü bu benim için her zaman açıktı. Seni her zaman sevdim. Sadece seni uzakta tuttum, böylece seni asla incitemedim. Ama bunu yaparken ikimizi de incitiyordum. Bunu şimdi anlıyorum."

Gözlerimi sildim. "Buraya döndüğümünden beri her gün seni düşündüm. Bunu söylediğini duymaktan başka bir şey istemedim. Aynı olsak bile, Kaliforniya'dan ayrıldığımdan beri sana daha çok aşık oldum."

Ellerimi ellerinin arasına aldı. "Seni sevebilmek için seni incitebilme riskini göze almam gerekiyordu. Hayatımda olmanı istiyorum. Her şey mükemmel olmayacak. Kızım yüzünden senin yanında olamayacağım zamanlar olacak. Ya da işleri berbat ettiğim, yanlış bir şey söylediğim ya da yanlış bir şey yaptığım zamanlar olabilir. Ama seni incitmemek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Seni asla hafife almayacağım ve seni her *zaman* seveceğim."

Kendimi çimdiklemeli miyim? "Son zamanlarda kendimi boş hissettim birkaç ay," dedim ona. "Kaliforniya'dan ayrıldım çünkü sen beni sevmediğin sürece burada kalamayacak kadar çok seviyordum seni. Ve Jason'a geri dönmeyi asla ciddi olarak düşünmedim. Bunu bilmen gerekiyor. Hayatımın neresinde olursam olayım, her yıl, her tatil, her e-posta... Seni her saniye sevdim Archie Remington. Kalbimin büyük bir kısmı Whaite's Island'da kaldı. Gitmesine izin veremedim. Ve *seni* asla *bırakmak* istemiyorum."

"Asla zorunda kalmayacaksın, Noelle." Archie yanağını okşadı.

"Ama senden büyük bir iyilik isteyeceğim." Başımı öne eğdim.
"Elbette."

Gözleri benimkileri yaktı. "Kaliforniya'ya taşınmana ihtiyacım var. Kızımdan ayrı kalamam ve her gün seninle birlikte olmam gerekiyor. Bunu yapmaya istekli misin?"

Bunun zahmetsiz bir şey olduğunun farkında değil miydi? "Buraya döndüğümünden beri kendimi normal hissetmiyorum. Eskiden New York'u severdim ama artık sensiz burada kendimi aynı hissetmiyorum. Yani evet, tabii ki geri döneceğim."

Archie bana tekrar sarıldı. "Teşekkür ederim."

"Ben de bazı şeyleri kendim çözdüm," dedim ona. Bana bakmak için geri çekildi. "Ne?"

"Sanırım bir çocuğa bu kadar çok ihtiyacım olduğunu hissetmemin bir nedeni de birinin beni sevmesini istememdi. Ve hala bir çocuk sahibi olmayı çok istiyor olsam da... bir şekilde beni sevdiğini söylediğini duymak üzerimdeki baskıyı bir anda kaldırıyor. Nihayetinde, hayatımda istediğim şey bir aile duygusu ve bir amaç duygusu. Bunu elde etmenin tek yolunun bir çocuk olduğunu düşünmüyorum. İster çocuk olsun ister başka bir şey, herkesin bir insana ihtiyacı var. Yarın yeryüzünden yok olsalar bile bunun birileri için önemli olduğunu hissetmeye ihtiyaçları var."

"Anladım." Archie gülümsedi. "Yapabileceğin en iyi şey gitmekti çünkü beni seninle birlikte olmaktan alıkoyan her şeyi çözmek için sonsuza kadar zamanım olmadığını fark etmemi sağladı. Hak ettiğin adam olmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

Elimi yüzündeki tüylere sürttüm. "Hak ettiğim adam olduğunu düşünmemiş olabilirsin ama sen *her zaman* sevdiğim adamdın."

- - -

Kaliforniya uçağına binmeden önce evimi kiraya vermem sadece iki haftamı aldı. Neyse ki patronum son derece cömert davranmış ve Batı Yakası büromuza transfer olmamı kabul etmişti. Hâlâ aynı işi yapıyor olacaktım ve sadece ara sıra Los Angeles ofisine rapor vermem gerekecekti.

Uçaktan indiğimde Archie, Roz ve Clancy havaalanında beni bekliyorlardı.

Clancy'nin elinde bir tabela vardı: *Evine hoş geldin, Noelle.*

Gözlerim doldu çünkü sanki eve inmişim gibi hissettim. Hayatımda ilk defa.

Önce ona sarılmak için eğildim. "Teşekkür ederim, güzel kızım." "Babam bize taşınacağını söyledi."

Saç örgülerinden birini çekiştirdim. "Öyleyim. Umarım senin için sorun olmaz."

"Evet." Başını salladı. "Senden hoşlanıyorum."

"Bu benim için çok şey ifade ediyor." Burnumu çektim.

"Ben de seni seviyorum."

Ayağa kalktığımda Archie'nin kolları açıldı ve beni karşılamaya hazırıldı. Sıcak kucaklaması çok iyi hissettirdi.

"Evine hoş geldin güzelim," dedi.

"Evde olduğum için mutluyum."

Sonra sevgili arkadaşıma sarılmak için döndüm. "Hey, Roz."

"Seni görmek için sabırsızlanıyordum, tatlım. Peşine takılmak zorundaydım. Artık oda arkadaşım olmayacağın için üzgünüm." Göz kırptı. "Ama anlıyorum."

Derin bir nefes alarak önümdeki üç kişiyi takdir etmek için bir an durdum - benim insanlarımı. Ailem Florida'ya taşındığından beri, onlar New York'tayken hissettiğim aile duygusunu kaybetmiştim. Tek çocuk olmak her zaman biraz yalnızlık getirmişti ama özellikle annem ve babam taşındıktan sonra. Archie, Clancy ve Roz da artık benim ailemdi. Dünyayı gezdim ve kariyer hedeflerimi gerçekleştirdim ama hiçbir şey burada onlarla olmaktan daha iyi hissettirmedi.

Çantalarımı hızlıca taşıma bandından aldık ve çıkışa doğru yürürken Clancy babasına döndü.

"Bir ara New York'a gidebilir miyiz baba?"

"Annen izin verirse, seni oraya götürmek isterim. Daha da iyisi, Maine'e gidebiliriz -belki eski evin kiralık olup olmadığına bile bakarız- ve oradan New York'a gideriz. Ne dersin Noelle? Belki gelecek yaz?"

"Bu bana mükemmel bir plan gibi geliyor. Sevdiğim insanlarla birlikte sevdiğim tüm yerler."

Roz bana dirsek attı. "Beni şu Maine'deki eve davet etsen iyi olur. Nora'nın anlattığı kadarıyla kulağa harika geliyor."

"Öyleydi. Büyüleyici. Ve sen de davetlisin. Sevdiğim tüm insanlar dedim." Kolumu ona doladım. "Ve buna sen de dahilsin."

Roz'u bıraktık ve sonra Archie, Clancy ve ben onun evine gittik.

Archie bana odamı gösterdi, bizim odamızı. Annesinin evindeki yatak odama benim için astığı Whaite Adası tablosunu asmıştı. Zahmet edip buraya taşınması beni mutlu etmişti.

"Daha sonrasını bekleyemem," diye kulağıma fısıldadı.

Tanrım. Ben de Öyle.

Yaşam alanına tekrar girdiğimizde Archie kızına seslendi. "Clancy, neden Noelle'e daha önce izlediğin şeyi göstermiyorsun?"

Televizyona koştu ve bir programın düğmesine bastı. Gözlerime inanamadım: on yıldan uzun bir süre önceki eski yarışma videom.

"Bunu izlediğine inanamıyorum!"

Archie, "Miss America Scholastic yarışmasının web sitesindeki arşivlerinde hala bulabilirsiniz," diye açıkladı. "Dizüstü bilgisayarımda çalışıyor. Clancy arkadaşının bir yarışmaya katıldığından bahsetti, ben de ona senin de bir zamanlar katıldığını söyledim. Biz de araştırdık."

Clancy kıkırdadı. "Ben Kaliforniya eyaletinden Clancy Nora Remington!"

"Bu harikaydı!" Alkışladım. "Bence senden mükemmel bir yarışma kraliçesi olur."

"Hayır." Burnunu buruşturdu. "Ben oyuncu olmak istiyorum. Değil mi baba?"

"Ne olmak istiyorsan olabilirsin, tatlım." Başımın üstünü öpmeden önce gururla ona baktı.

Archie o gece bizim için özel bir yemek hazırladı: o ve benim için penne a la vodka -başka ne olabilir ki?

Yemeğimizi bitirdikten sonra ona döndü ve "Clancy, neden tatlı yemeye gelmeden önce odana gidip projeni bitirmiyorsun?" dedi.

"Tamam, baba." Clancy hemen ayağa kalktı ve dediğini yaptı. Odasında kayboluşunu izledim.

"O harika biri," diye fısıldadım.

Elime uzandı. "Burada olduğun için mutlu."

"Gerçekten mi? Bunun için endişelendim. Umarım sadece numara yapmıyordur."

"Clancy ve ben bu konu hakkında çok konuştuk. Benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor. Anne ve babasının artık birlikte olmadıkları gerçeğine alışmaya çalışıyor. Andy'yi ve şimdi de seni benimsedi. Çok şanslıyız. Mariah ile en iyi evliliği yaşamamış olabilirim ama Clancy'ye benim ya da senin hakkında asla yanlış bilgi vermeyeceğini biliyorum. Çok saygılı davrandı. Clancy buna bir şey kaybetmekten ziyade bir anne kazanıyormuş gibi bakıyor."

"Bunun beni çok mutlu ettiğini biliyorsun, özellikle de kendi çocuğum olmadığı için. Ona her zaman öyleymiş gibi davranacağıma söz veriyorum."

"Yapacağını biliyorum." Archie elimi kaldırdı ve öptü. "Teşekkür ederim."

Doğurganlık tedavilerini bir süreliğine askıya almaya karar vermiştik, ancak bir bebek hala çok istediğimiz bir şeydi. Bu süre içinde olursa ne ala. Ama olmazsa da stres yapmayacaktık. Şu anda en önemli önceliğim Clancy'yi tanımak ve Kaliforniya'ya geri dönmeye alışmaktı.

Clancy bize tekrar katıldı ve Archie "Projeni bitirdin mi?" diye sordu.

Başını sallarken yüzünde sinsi bir gülümseme vardı. "Noelle'e göstermek ister misin?"

Clancy arkasına uzandı ve beni hemen Whaite's Island'a geri götüren büyük bir plastik Paskalya yumurtası verdi.

"Aman Tanrım." Yüzümün kızardığını hissettim; neyse ki bunun yanaklarımı neden kızarttığı hakkında hiçbir fikri yoktu. "Yıllardır bunlardan birini görmemiştim."

Archie bana göz kırptı.

"Aç şunu!" Clancy söyledi.

Archie onu neyin içine sokmuştu?

Bana uzattı ve çevirip açtığımda içinde bir not gördüm. Üzerinde boya kalemiyle yazılmış iki basit kelime vardı:

Evet de.

Archie'ye tekrar baktığımda, Clancy heyecanla zıplarken o çoktan dizlerinin üzerine çökmüştü.

"Bunun erken görünebileceğini biliyorum," dedi. "Ama kabul edelim, gerçekten çok gecikti. O zamanlar senin için hazır değildim Noelle, ilk aşkın büyüklüğü için. Kim ilk gerçek aşkına gerçekten hazır olabilir ki? Ben özellikle hazırlıksızdım. Ama sen... sen benim hayatımın kitap ayracısın: ilk aşkım ve son aşkım. Ve ben bundan onur duyarım, hayır, bunu bir kenara bırakın, karım olmanıza *ihtiyacım var*." Bir yüzük kutusu açtı ve bana uzattı. "Lütfen evet de."

Gülümseyen Clancy'ye bakarken ağzım bir karış açık kaldı. Sonra nihayet ışıkların altında parıldayan güzel oval elmasa baktım. *Vay anasın!*

"Evet de!" Clancy fısıldadı.

Ona gülümsedim. "Madem öyle diyorsun." Ayağa fırladım ve Archie'nin kollarına atlamadan önce "Evet!" diye bağırdım.

Beni havaya kaldırdı. "Seni çok seviyorum bebeğim. Beni dünyanın en mutlu adamı yaptığın için teşekkür ederim." "*Çok mutluyum, Archie.*"

Clancy kucaklaşmamızı yarıda kesti. "Hayır deseydi komik olurdu."

"*Sana, belki.*" Archie kızının yan tarafını gıdıklamak için beni yere bıraktı.

Ona sarılmak için eğildim.

"Hayır deseydi ne yapardın baba?"

"Ağlardım. Çünkü onu o kadar çok seviyorum." Göz kırptı. "Ama ağlamayacağını biliyordum."

Clancy başını eğdi. "Nasıl?"

"Çünkü birini sevdiğinizde ve o da sizi sevdiğinde, bunu bilirsiniz. Bir gün büyüdüğünde sana Noelle'le nasıl aşık olduğumuzun tüm hikayesini anlatacağım."

"Güzel mi?"

"Bazen. Diğer zamanlarda, dağınık. Ama aşk b ö y l e d i r . Bir gün göreceksin."

"Beni kabul ettiğin için teşekkür ederim, değerli kızım," dedim. "Eğer kabul etmeseydin, babanla evlenemezdin."

"Rica ederim, Bayan New York." Clancy odasına koştu ve elinde paketlenmiş bir kutuyla döndü. "Senin için başka bir şeyim daha var," diye ciyakladı.

"Öyle mi?" Ondan aldım. "Teşekkür ederim."

Kağıdı dikkatlice yırttıktan sonra kutuyu açtım ve bir çift çorap çıkardım; biri çizgili, diğeri puantiyeli, mükemmel bir şekilde uyumsuzdu.

"Benimkini beğendiğini söylemiştin." Küçük dişlerini gösterdi. "Ben de sana biraz aldım."

Eğer kalbim zaten bu gece patlamamış olsaydı...

"Bunlar çok havalı. Ve hatırlaman çok anlamlı." Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım. Çorapları giyip dizlerime doğru çekerken malzeme tereyağı yumuşaklığında geldi.

Uyumsuz çoraplar bana Archie Remington ile olan ilişkimi hatırlattı. Yolumuz kesinlikle düzenli ya da mantıklı değildi, ama bir şekilde sonunda ikimiz bir araya geldiğimizde mükemmeldi.

EPILOGUE

ARCHIE

ÜÇ YIL SONRA

Whaite's Adası

I WIPED SOME Pantolonumdaki otları. "Clancy nerede?"

"Patlamış mısır patlatıyor. Hemen gelecek," dedi Noelle çimenlerin üzerine bir battaniye sererken.

Güneş yeni batmıştı ve okyanus havası bu gece soğuktu, bu da bizi açık hava filmi için kazaklarımızı çıkarmaya sevk etti.

Whaite Adası'ndaki evin arka bahçesine satın aldığım bir perdeyi kurmuştum. Eski evimizi bir haftalığına kiralamayı başarmıştık ama bir yıl öncesinden rezervasyon yaptırmamız gerekiyordu.

Gözlerim, erkek arkadaşının kucağına oturmuş yüzünü emen Roz'a kaydı. "Sanırım ikinizin bir oda tutması gerekiyor," diye takıldım.

Arthur bir ahşap işleme YouTube kanalı işletiyordu ve yaklaşık bir yıl önce bir influencer kongresinde tanışmışlardı.

Arthur, Roz'la birlikte annemin eski evine taşınmıştı ve ikisi de artık bana çok az kira ödüyordu. Ev muhtemelen yakın zamanda satılmayacaktı ama benim için sorun yoktu.

Noelle'in annesi bir tepsi buzlu çay getirirken babası da dizüstü bilgisayarındaki film seçeneklerini inceliyordu. Noelle'in ailesi bizimle birlikte olmak için Florida'dan uçakla gelmişti. Beni kızları olarak kabul edip etmeyeceklerine dair daha önceki şüphelerime rağmen, Noelle ve ben onlara birlikte olduğumuzu ve evleneceğimizi söylediğimizde mutlu bir şekilde şaşırmışlardı.

Evli. Bu gerçeklerin ikisinden de aynı anda haberdar olmaları biraz saçmaydı ama Noelle ve ben böyleydik.

Kayınvalidem arkamdan geldi. "Neye gülüyorsun?"

"Gölümsediğimi fark etmemiştim."

"Evet. Kendi kendine gülümsüyordun."

"Benim için anlamı olan herkesin burada olmasının ne kadar harika bir şey olduğunu düşünüyordum."

"Bu hafta harikaydı." Noelle sırtımı okşadı. "Keşke gitmek zorunda olmasaydık."

Babası, "Eğer piyasaya çıkarsa evi tekrar satın almayı deneyebiliriz," dedi.

"Bu da bir şeydir, değil mi?" diye onayladı annesi.

"Şimdi bir film seçebilir miyiz?" diye sordu sekiz yaşındaki kızım patlamış mısırla ağzını doldururken.

Noelle'in babası dizüstü bilgisayarını getirdi ve ikisi birlikte bir şeyler seçmeye çalıştılar. İronik bir şekilde, Noelle'in ailesi kızımın ikinci büyükanne ve büyükbabası olmuştu. Mark ve Amy Clancy'ye her zaman kendi çocukları gibi davrandılar, bu da benim için çok şey ifade ediyordu.

Size kendi çocuğumuza sahip olma çabalarımızın sonuç verdiğini söyleyebilmeyi çok isterdim, ancak hamilelik bizim için kartlarda yoktu. Noelle ve ben nişanlandıktan altı ay sonra evlendik ve yaklaşık bir yıl sonra IVF'ye başladık. Birkaç başarısız denemeden sonra evlat edinme yoluna gitmeye karar verdik. Ancak bekleme listesi uzundu. Biz de işi kadere bırakmaya yemin ettik. Buraya gelene kadar kat ettiğimiz zorlu yola rağmen bizi henüz yanlış yönlendirmemişti. Olması gereken her neyse olacaktı. Şimdilik tüp bebek yok. Bu da daha fazla stres yaşamayacağımız anlamına geliyordu ki bu da başlı başına bir lütuftu.

Ama bazen sonunda bıraktığınız o anlarda sihir gerçekleşir. Ve telefon geldiğinde burada, bu özel yerde olmamız çok uygun oldu. Telefonumda ismi gördüğümde, Noelle'i işaretledim ve

Telefonu hoparlör moduna aldım ve biraz yalnız kalabilmek için bahçenin bir köşesine doğru yürüdüm.

"Alo?" Ben cevap verdim.

"Bay Remington? Ben ajanstan Nancy Cartwright." "Evet. Selam."

"Karın seninle mi?"

"Buradayım," diye konuştu Noelle telefonda.

"Umarım bir şeyi bölmemiştir."

"Hayır, hiç de değil" dedim. "Aslında bir haftalığına Maine'de ailemle birlikte şehir dışındayız."

"Oh. Ne güzel."

Noelle'e bakarak umutlu bir soru sordum. "Hafta sonu aradığınıza göre bize bazı haberleriniz vardır diye düşünüyorum."

"Evet, aslında. Yeni haberdar olduğum küçük bir çocuk hakkında sizi bilgilendirmek istedim. Geçici vasileri ona yeni bir ev bulmaya çalışıyor. Bir bebek aradığınızı biliyorum. O biraz daha büyük, iki buçuk yaşında."

Noelle ve ben birbirimize baktık. Başını salladığında aynı fikirde olduğumuzu anladım.

"Bana ondan bahset," dedim.

"Annesi bir kaza sonucu aniden vefat etti. Bekar bir anneydi ve çocuğa bakabilecek uygun bir ailesi yok. İlerlemeyi seçerseniz, itiraz eden kimse olmayacak. Diğer seçenekleri araştırmadan önce size gelmeyi düşündüm."

Noelle elime uzandı ve omuzları inip kalktı. Onun da bu konuda benimle aynı umutlu duygulara sahip olduğunu söyleyebilirdim.

"Onunla tanıştım," diye ekledi Nancy. "Çok utangaç ama terbiyeli biri. Konuşulacak önemli bir sorunu yok. Umutsuzca bir aileye ihtiyacı var. Onun için yüreğim parçalanıyor." Durakladı. "İsterseniz size bir fotoğrafla birlikte biraz daha bilgi gönderebilirim."

"Bu harika olur Nancy," dedi Noelle. "Ve size en kısa zamanda döneceğimize söz veriyoruz. Bekletmek istemeyiz

bir şey yok."

"Tamam," dedi. "Önümüzdeki on dakika içinde benden bir şeyler bekle."

Telefonu kapattıktan sonra Noelle'e döndüm. "Ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Garip bir şekilde doğru geliyor. Hâlâ bakılacak kadar genç, bir eve ne kadar ihtiyacı olduğundan bahsetmiyorum bile."

Başımı salladım. İhtiyatlı bir iyimserlikle ailemizin yanına dönerken Noelle'in elini tuttum. Biz e-postayı beklerken ben de filmi başlattım. Sonunda Nancy'den kalın harflerle yazılmış bir mesaj gelene kadar her dakika telefonumu kontrol ettim.

Zıpladım ve Noelle'e fısıldadım, "Hallettik."

Sürünün geri kalanından ayrıldık ve dizüstü bilgisayarımın mutfak tezgahının üzerinde olduğu eve girdik. E-postayı açtım ve doğrudan ekteki fotoğrafa gittim.

Ben tıklarken Noelle kolumu tuttu.

Bu gülümseyen çocuğu görünce göğsüm sıkıştı. Noelle ne zaman gülümseme tüm yüzünün aydınlandığını söyledim. Bu çocukta da aynı tür bir gülümseme vardı.

Sonunda konuştum. "O..."

"Çok güzel," diye nefes aldı Noelle, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu.

Nancy'nin gönderdiği bilgilere göz attım ve gözlerime inanamadım.

Ekranı işaret ettim. "İsmine bakın."

Freddy.

"Vay canına," diye mırıldandı. "Freddy. Fred gibi, senin eski ikinci kişiliğin."

"Olması gereken buymuş gibi geliyor, değil mi?"

Noelle gülümsemesini durduramıyordu. Ve bu *kesinlikle* gözlerine kadar ulaşıyordu. Bunu iliklerimde ve kalbimde hissediyordum ve bunun o olduğunu biliyordum.

"Sana benziyor Archie. Aynı vahşi saçları var."

"Aslında gülüşü bana seni hatırlatıyor," dedim.

Fotoğrafı daha yakından inceledi ve başını eğdi. "Kime benzediğinden emin değilim... ve umursadığımdan da emin değilim. O mükemmel biri."

"Aslında kime benzediğini biliyorum..." "Kim?" Başını kaldırıp bana baktı.
Gülümsedim. "Oğlumuza benziyor."

Sevgili okurlar,

Umarım *Toe the Line*'ı okumaktan keyif almışsınızdır! İletişimde kalmayı çok isterim ve sizi posta listeme katılmaya ve **ÜCRETSİZ** bir kısa öykü almaya davet ediyorum.

İyi vakit geçirmek için arayın

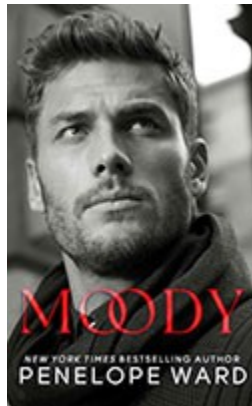
Hiç bir barın tuvalet duvarına karalanmış *For a good time çağrısı* gördünüz mü? Elbette görmüşsünüzdür. İçkiyi biraz fazla kaçırıp numarayı gerçekten ararsanız ne olacağını hiç merak ettiniz mi? Artık merak etmenize gerek yok, çünkü size söyleyeyim... Bay İyi Zamanlar'ın kim olduğunu aniden fark ettiğinizde yüzünüzde patlar.

For a
Good Time
Call

New York Times Bestselling Authors

VI KEELAND
PENELOPE WARD

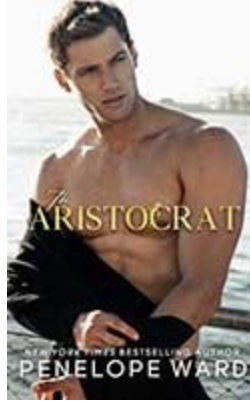
OTHER BOOKS BY PENELOPE WARD

[Moody](#)

[RoomHate](#)

Aristokrat

The Assignment

The Crush

Anti-Erkek Arkadaş

Sadece Bir Yıl

Ağustos Bittiğinde Geri

Geldiği Gün

Çevrimiçi Aşk

Beyefendi

Dokuz Sarhoş

Mack Daddy'yi

Arayın

Üvey Kardeş Sevgili

Komşu Sevgili

Sevin'in Günahları

Jake Undone (Jake #1)

Benim Skylar'ım (Jake
#2)

Jake Understood (Jake #3)

İkizler

The Rules of Dating (Vi Keeland ile birlikte
yazılmıştır) Well Played (Vi Keeland ile birlikte
yazılmıştır)

Not Pretending Anymore (Vi Keeland ile birlikte
yazılmıştır) Park Avenue Player (Vi Keeland ile birlikte
yazılmıştır)

Stuck-Up Suit (Vi Keeland ile birlikte
yazılmıştır) Cocky Bastard (Vi Keeland ile
birlikte yazılmıştır)

Happily Letter After (Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır)
My Favorite Souvenir (Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır)

[Dirty Letters \(Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır\)](#) [Hate Notes \(Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır\)](#) [Rebel Heir \(Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır\)](#) [Rebel Heart \(Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır\)](#) [Mister Moneybags \(Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır\)](#) [İngiliz Yatak Arkadaşı \(Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır\)](#) [Playboy Pilotu \(Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır\)](#)

ACKNOWLEDGEMENTS

Kitaplarımı desteklemeye ve tanıtmaya devam eden dünyanın dört bir yanındaki sevgili okurlarıma teşekkür ederek başlamalıyım. Bu yolculukta benimle birlikte olduğunuz ve bu kariyere sahip olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Kitaptan kitaba beni desteklemek için yorulmadan çalışan tüm kitap blogcularına ve sosyal medya fenomenlerine, lütfen sizi ne kadar takdir ettiğimi bilin.

Vi'ye - Neredeyse on yıl sonra birlikte sihir yapmaya devam ettiğimiz için çok minnettarım. Sen isteyebileceğim en iyi arkadaş ve suç ortağısın.

Julie'ye - Güç ve direncin timsali. Bana her zaman ilham verdiğin için teşekkür ederim.

Luna'ya - Noel sensiz aynı olmazdı.

Her gün sevginiz ve desteğiniz için teşekkür ederim.

Erika'ya - Her zaman günlerimi aydınlatmanın bir yolunu buluyorsun.

Güneş ışığınızı her zaman paylaştığınız için teşekkür ederim.

Cheri'ye - Her zaman göz kulak olduğun ve bir Çarşamba gününü asla unutmadığın için teşekkürler. Umarım bu yıl sizi görmek için sabırsızlanıyorum!

Darlene'e - Harika bir fırıncı ve daha da iyi bir arkadaş. Bana karşı bu kadar tatlı olduğun için teşekkür ederim.

Facebook okuyucu grubum Penelope's Peeps'e - hepinize tapıyorum. Sizler benim evim ve bulunmayı en sevdiğim yersiniz.

Menajerim Kimberly Brower'a -Kitaplarımı dünyanın dört bir yanındaki okurların eline ulaştırmak için çok çalıştığınız için teşekkür ederim.

Editörüm Jessica Royer Ocken'a - Sizinle çalışmak her zaman bir zevk. Daha birçok deneyim için sabırsızlanıyorum

gelecek.

Allusion Publishing'den Elaine'e - Bir kızın isteyebileceği en iyi düzeltmen, biçimlendirici ve arkadaş olduğun için teşekkür ederim.

The Romance Bibliophile'dan Julia Griffis'e - Kartal gözünüz inanılmaz. Birlikte çalışmak için bu kadar harika olduğunuz için teşekkür ederim.

Asistanım Brooke'a - Vi ve benim bir türlü halledemediğimiz tüm işleri halletmek için gösterdiğiniz yoğun çaba için teşekkür ederim. Sana çok minnettarız!

Give Me Books'tan Kylie ve Jo'ya - Sizler gerçekten en iyisisiniz! Yorulmak bilmeyen tanıtım çalışmalarınız için teşekkür ederim. Siz olmasanız ben kaybolurdum.

RBA Designs'dan Letitia Hasser'e - Benim harika kapak tasarımcım. Bitmiş ürün tam olarak mükemmel olana kadar her zaman benimle birlikte çalıştığınız için teşekkür ederim.

Kocama - Yazabilmem için her zaman yapman gerekenden çok daha fazlasını üstlendiğin için teşekkür ederim. Seni çok seviyorum.

Dünyanın en iyi ebeveynlerine - size sahip olduğum için çok şanslıyım! Benim için yaptığınız her şey ve her zaman yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Son olarak, kızıma ve oğluma - Anneniz sizi seviyor. Sizler benim motivasyonum ve ilham kaynağımsınız!

ABOUT THE AUTHOR

PENELOPE WARD *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın 1 numaralı çok satan yazarıdır.

Beş ağabeyi ile birlikte Boston'da büyümüş ve yirmili yaşlarının çoğunu televizyon haber sunucusu olarak geçirmiştir. Penelope, kocası, oğlu ve otizmli güzel kızıyla birlikte Rhode Island'da yaşamaktadır.

İki milyondan fazla kitabı satılan yazar, 21 kez *New York Times*'ın en çok satanlar listesinde yer almış ve yirmiden fazla romanın yazarıdır.

Penelope'nin kitapları bir düzineden fazla dile çevrilmiştir ve dünyanın dört bir yanındaki kitapçılarda bulunabilir.

Penelope'nin haber bültenine buradan abone olabilirsiniz: <http://bit.ly/1X725rj>